

ฉากกั้น At the Scene

รายการเกี่ยวกับบ้าน

376 26ก. น. ค
SPECIAL
FLIGHT
TRAIN
TICKET

ที่ - เลขที่นั่ง CAR - SEAT NO.	ราคา PRICE
5 49	

THAI
RAILWAY
BANGKOK

309900502876

1452-058-00198

จุดเกิดเหตุ

รวมเรื่องสั้น

สารบัญ

ใกล้

เงาะ	6
ลอบมองจากหน้าต่าง	14
คุณธนา	22
เรื่องเล่า (นัก) ล้มเหลว	30

ใกล้ ๆ

การลาออกครั้งสุดท้ายของคนใจ	39
ปลาจมน้ำ (เรื่องบังเอิญที่เคยได้ยิน)	47

เสมือนใกล้

ห้ามทิ้งขยะ	56
ร้านกาแฟไม่มีชื่อ	62

แต่... นักเหลวไหล เยลลี่ และส่วนเสียความทรงจำที่ถูกหลงลืม

ใกล้

เงาะ

ร่มเงา

มีบางอย่างกำลังจ้องมองเรา พ่อรู้

ผ่านสะพานหลังโรงเรียนสู่ชุมชนเล็ก ๆ 10 หลังคา พาดกลางด้วยถนนทอดยาวสู่แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ขวามือหลังที่สองเป็นบ้านหลังคาสีแดงซีด ด้านข้างมีต้นเงาะใหญ่แผ่กิ่งทอดเงาคลุมบ้าน เงาะร่วงหมดแล้ว ที่อยู่ปลายยอดอยู่บ้างก็อมจืด บ้างก็เน่าคาต้นรอเวลาร่วง กิ่งเงาะสุ่มกองพะเนินใต้โคนเมื่อไม่กี่เดือนก่อน มันถูกพาลงมาด้วยเลื่อย ใบแห้งกรอบต้องลมส่งเสียงเกรียวกราว

ฟ้าสลัว คนตรีร้านคาราโอเกะเริ่มบรรเลง ช่วงแรกมักไม่สนุก เพราะเป็นการเปิดเรียกแขก ก่อนจะเปลี่ยนเป็น มาลีฮวนน่า คาราบาว เดช อิศระ สลับกันร้องขับกล่อม เราชอบเวลานี้มากที่สุด

วิทยุถูกยึดเป็นกรรมสิทธิ์ของลุงโดยชอบธรรมหลังจากปูกลายเป็นเทวดาประจำบ้าน มันเคยทันสมัยตอนที่เพิ่งเข้ามา Sony FH-E929 เครื่องใหญ่ที่มาพร้อมเครื่องเล่นเทปกลายเป็นลูกรักของปู่

เพลงจีนและซาจีนเคยเป็นกลิ่นเข้าของบ้าน

ในมือของลุง มันกลายเป็นเครื่องประกาศข่าวค่านาเปื้อ พิธีกรน้ำเสียงราบเรียบ

ไม่กี่ปีจากนั้น ร้านคาราโอเกะมาเปิดเยื้องกับบ้าน ความบันเทิงแรกได้รับหลังห่างหายไปหลายปี แต่ช่วงเวลาแห่งความสุขมักสั้นเสมอ หลังแขกคนแรกเข้ามาพร้อมกับเหล้าในมือ ก็พอรู้ว่าอะไรจะเกิดในอีกไม่เกิน 2 ชั่วโมง เสียงครวญครางโหยหวนของหนุ่มวัยเด็กและสาวใหญ่ประจำร้านเริ่มหย่อนยานไปตามสติสัมปชัญญะ เป็นเวลาที่ทรมานที่สุดก่อนจะผล็อยหลับไป

พอนั่งตรงนั้น หัวโຕະกลางบ้าน ก่นด่าเสียงบาดแก้วหู และจะหัวเราะรำเมื่อได้ยินเพลงของวงกางเกง

“เพราะว่าหราง ไม่ได้มีไว้ขังหมา...”

“ถ้ามึงยังร้องแบบนี้ เขาก็เอาไว้ขังมึงนั่นแหละ” นี่เป็นมุขประจำของพ่อ

แก้วเหล้าของพ่อไม่เคยพร่อง แม่จะคอยดูแล แล้วเดินเข้าไปทำกับแกลุ่มหลังครัว

พ่อเป็นมนุษย์ที่น่าสนใจ ไม่ว่าจะเทศกาลไหน เมื่อถึงบ้าน ขอแค่มีแก้ว เหล้า และน้ำเปล่า ทุกเวลา คือช่วงเวลาแห่งการดื่ม โศดากับน้ำแข็งเป็นของนอกกายที่พ่อเลิกสนใจไปหลายปีแล้ว มันหาซื้อยากหลังเที่ยงคืน

ย่าไม่เคยด่าพ่อนั่งกินเหล้าเป็นวัน ๆ

พ่อดูแลคนภายใต้ร่มเงาต้นเงาะกว่า 20 ปี หลังเข้ารับงานเซลส์แมนขายยาของบริษัทเอกชนในกรุงเทพฯ ตามคำชวนของญาติผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือ โดยมีปู่ยืนมองอยู่ห่าง ๆ

บ้านของผมเป็นครอบครัวคนจีน อยู่กันเป็นครอบครัวใหญ่ 12 คือตัวเลขของคนในบ้านที่ต้องแบกรับ บวกตามเทศกาล ลบตามอำเภอใจ แม่เป็นผู้รับผิดชอบเงินส่วนนั้น

พ่อใช้ชีวิตในต่างจังหวัดเดือนหนึ่งไม่ต่ำกว่า 20 วัน ในวัยเด็กของผม ภาพของพ่อจึงเลื่อนพรัวครั้งหนึ่งเคยร้องไห้เพราะแม่โกหกกว่าเป็นลูกที่ถูกนำมาทิ้งไว้ใต้ต้นเงาะซึ่งเป็นแอ่งเว้าลงไปพอดีตัว

ต้นเงาะและสวนหลังบ้านเป็นความทรงจำที่แจ่มชัดอยู่เสมอ

ใต้ต้นเงาะข้างเปลญวนที่ผูกโยงกับกิ่งใหญ่สองกิ่งเป็นที่นัดพบของผมกับพี่ เรามักแข่งปีนขึ้นไปสูง ผมแพ้เพราะกลัวความสูง บ่อยครั้งก็ค้างอยู่บนกิ่งเงาะ ไม่กล้าปีนลงไป พี่ต้องชวนคุยเบนความสนใจ

“โกว่าต้นเงาะจะตายตอนไหน” ผมถาม

“ต้นไม่มันแก่ แต่ไม่ตายง่าย”

“งั้นทำไมเราไม่เป็นเงาะล่ะ จะได้อยู่ด้วยกันนาน ๆ”

เสียงแม่ตะโกนเรียกไปกินข้าวเย็นดังมา คำตอบผมในวันนั้นจึงเป็นหมัน

ทำไมเราไม่เป็นต้นเงาะ

ผลัดใบ

มีบางอย่างกำลังจ้องมองเรา พ่อรู้

ปู่เสียชีวิตตอนผมอยู่ ป.6 ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ปู่ตื่นก่อนแสงแรก เป็นลม และจากไป

ในงานศพ ทุกคนโศกเศร้า ลูกสาวสองคนของปู่ร้องไห้จนหน้ามืด

ทุกคนว่าปู่จากไปอย่างสงบ นั่นคงพอบรรเทาอาการให้ทุเลาได้บ้าง แต่ไม่ใช่กับพ่อ

พ่อยังคงกำแก้วเหล้าในมือ กระชับมันไว้แน่นจนแทบเล็ดลอดตามซอกนิ้วไป ไม่มีใครรู้ว่าพ่อคิดอะไร

ตอนนั้น ใครบางคนถามถึงที่ดินใต้ต้นเงาะ ไม่ได้ถามคนในบ้านเราหรอก ผมแค่บังเอิญได้ยินตอนกำลังกวาดเปลือกถั่วคั่วและฝาไซดาที่เคลื่อนอยู่ตามพื้น ไม่ได้ให้ความสำคัญกับคำถามมากไปกว่าความหงุดหงิดต่อขยะตรงหน้า

เรื่องที่ดินไม่เคยออกจากปากคนในบ้าน ทุกคนเคยเห็นพ่อเป็นเจ้ามือเลี้ยงขอบคุณเจ้าหน้าที่จากกรมที่ดินสามวันสามคืน ทุกคนต่างตัวอ่อนตัวย้วยไม่ต่างจากแขกหลายคนที่กลับจากงานศพ

“ปกป้องกันปัญหาที่จะเกิดในอนาคต” แม่บอกแบบนั้น

ปัญหาอะไรกัน เราอาศัยอยู่ “บ้านก๋ง” ทั้งนั้น สวนข้างบ้านและหลังบ้านก็ของก๋ง

ย่าเคยซื้อต้นไม้ที่ละต้นและบอกที่มาของมันขณะกำลังโค้งลงถอนหญ้าที่ละต้น

“ต้นมังคุดนั้นเอามาจากทิศหวนอน เขาให้มาเลยลองปลูกดู มันติดดีนะ ลูกก็ดก เสียตายที่รากเนาไปตอนน้ำท่วมหลายต้น ต้นเงาะก็เหมือนกัน อยู่ตั้งแต่เรามาแล้ว น่าจะเป็นครูพุ่มเจ้าของที่ดินเก่าตรงนี้แหละที่ปลูกไว้ เมื่อก่อนบ้านเรามีต้นไม้หลายต้นนะ ต้นชมพูบ้าน ต้นหมากก็มี”

“แล้วหัวค้ำมีผีบังไหม” พี่ถามโพล่งขึ้น เพราะชอบเรื่องทำทายมาแต่ไหนแต่ไร

“ถามก๋งดูสิ ายนั้นวิ่งทึ่งตะเกียงตัดยางเลยละ” ย่ายิ้มก่อนเล่าต่อ “คืนนั้นฉานไม่ค่อยสบายแต่ก็ต้องออกไปตัดยาง พอไปถึงสวนไม่ทันได้ตัดก็หันไปเห็นอะไรไม่รู้ดำ ๆ ที่ยอดยาง ดวงตานี้แดงก่ำ” ย่าแทนตัวเองว่าฉานกับทุกคน

“มุสังหม้าย” พี่ถาม

“ไม่ใช่ ๆ ตัวมันใหญ่มาก สูงกว่าฉานอีก พอมันรู้ตัวว่าเรากำลังมอง มันก็กระโดดตามยอดยางหนีหายไป เราตกใจหนีกลับบ้าน ก๋งมึงวิ่งไม่รอฉานเลย” ย่าหัวเราะ

“แล้วกลับบ้านไปไม่กลัวมันตามหรือ” ผมถาม

“ผีมันเข้ามาดินเราไม่ได้ เราไม่อนุญาต ตราบใดที่ก๋งมึงที่เป็นเจ้าบ้านไม่ให้เข้า ทวดคุ้มบรรพบุรุษครูพุ่มก็ดูแลที่ดินนี้อยู่” ย่าเน้นน้ำเสียงอย่างมั่นอกมั่นใจ

ไม่มีใครทำอะไรเราได้ ตราบใดที่ก๋งยังดูแลบ้านอยู่...

พ่อเริ่มกินเหล้าพร้อมด้วยสีหน้าเคร่งขรึมตั้งแต่เมื่อไร มีแต่แม่ที่ตอบได้

ผมไม่รู้หรอก ตอนนั้นบริษัทของพ่อเริ่มมีนโยบายลดพนักงาน ประหยัดงบประมาณบริษัท เอาเงินไปขยายตลาดต่างประเทศ รูปแบบยอดขายขึ้นต่ำจึงถูกนำมาใช้พิจารณาพนักงานที่ไร้คุณภาพ เพื่อนพ่อหลายคนต้องเก็บกระเป๋ากลับบ้านในวัยใกล้เกษียณ พ่อจึงต้องเร่งยอดขายให้มากขึ้น ทำงานหนักขึ้นอีกทั้งในตอนนั้น ค่าครองชีพหลังเหตุการณ์น้ำท่วมใหญ่ที่ “น้องน้ำ” ทะลักเข้ากทม. และเขตนิคมอุตสาหกรรมใหญ่ในภาคกลางจน “เอาไม่อยู่” ผมกับพี่ก็อยู่ช่วงมัธยม ค่าใช้จ่ายในบ้านจึงพุ่งขึ้นเช่นกัน

เหล้าของพ่อค่อย ๆ เปลี่ยนจาก บลูอีเกิ้ล หรือ เรด เลเบิ้ล ค่อย ๆ กลายเป็น ฮันเดรด ไพเพอร์ส หรือ เบ็นมอร์ ไฟร์คาสก์ ก่อนเหลือเพียง เบดลิน 285 ที่ในตอนนั้นราคาเพียง 215 บาท

ราคาเหล้าถูกลง แต่เพิ่มปริมาณมากขึ้น

พอนอนไม่หลับ จึงหันมาฟังฤทธิ์แอลกอฮอล์ แม้จะรู้ว่ามันไม่ถูกกับโรคเบาหวาน ทุกเช้าจึงมีน้ำผักรวมนานาชนิดกลิ่นเหม็นเขียวพอ ๆ กับสีชวนชนลูกมาเสิร์ฟถึงหัวเตียง ลดน้ำตาลในเลือด

“เหล้าขมกว่าเยอะ อันนี้แค่เหม็นกว่านิดหน่อย” พ่อบอก

เงินวันละ 100 กับโบนัสทุกสิ้นเดือน ๆ ละ 1,000 ยังไม่รวมค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ก็มากโขอยู่สำหรับเด็กมัธยม ช่วงวัยที่ห่างกัน 2 ปี แต่เรียนห่างกันแค่ปีเดียวทำให้ผมกับพี่ชวนกันไปเที่ยวบ่อยครั้ง เราไม่ได้สนใจต้นเงาะที่บ้านสักเท่าไร รอเก็บผลกินเมื่อถึงเวลาเท่านั้น

ผมกับพี่เดินคนละทาง ผมเรียนสายสามัญของโรงเรียนรัฐบาล ส่วนพี่ฉีกไปเรียนสายอาชีพแน่นอนว่าในสายตาของผู้หวังดี เราโดนวิจารณ์ไปคนละแบบ ผมโดนเรื่องการหางานไม่ได้ พี่โดนเรียนไม่จบเพราะคบเด็กเกเร

“(กู/ผม) รู้ว่ามันกำลังทำอะไรกันอยู่” พ่อยืนยันหนักแน่น

กระทั่งเมื่อเราต่างมีแฟน ความสัมพันธ์พี่น้องถูกกั้นโดยกำแพงอากาศตั้งแต่เมื่อไรไม่มีใครรู้ เรามีเวลาของตนเองกับใครสักคนในโทรศัพท์ บอกไม่ได้ว่าทุกคืนใครนอนก่อนหรือตอนเช้าใครออกไปเมื่อไร

สำหรับผม ทุกวันคือการออกจากบ้านตั้งแต่ก่อน 6:30 ฝ่าแสงอ่อนและลมหนาว 25 กม. ไปรับเธอแล้วหาอะไรกินด้วยกันก่อนเข้าเรียน ตกเย็นไปส่งเธอที่ร้านไอศกรีมซึ่งเป็นงานพิเศษ ในวันหยุดเสาร์อาทิตย์ เธอเข้างาน 7:30 บางครั้งหากมีประชุมร้านก็อาจเลิกเกือบ 5 ทุ่ม

ผมเคยขอทำงานที่เดียวกันกับเธอ เราจะได้อยู่ด้วยกัน แม่บอกว่าให้ลองคุยกับพ่อดู

“เงินไม่พอก็มาบอกป้า” พ่อพูด

“แต่มันได้ประสบการณ์ด้วยนะ ทำงานตอนเรียน”

“มีหน้าที่อะไรก็ทำให้มันดีเถอะ ไม่ต้องสนใจเรื่องนี้ ป้าทำได้” น้ำเสียงพ่อไม่ดีเท่าไร

“ป้าจะทำให้มันได้อะไรขึ้นมา ช่วงหลังป้าแทบหาเงินกินเหล้าไม่พอด้วยซ้ำ ผมแค่อยาก...”

“พ่อ! บ้าแต่หญิง เรียนอย่างเดียวก็จะไม่รอดอยู่แล้ว หน้าที่ป้า ป้าทำเองได้ ไม่ต้องใครมายุ่ง”

พูดจบพ่อก็ปิดประตูห้อง ทิ้งอารมณ์โกรธให้ผมต้องหาที่ระบาย ผมไม่เข้าใจ

ผมไม่คุยกับพ่อ ไม่ได้ทำงาน แต่รับส่งเธอเหมือนเดิม ผมแกล้งขอเงินเพิ่มจากแม่ รู้ว่ายังไงเรื่องนี้ก็ต้องถึงหูพ่อ แต่พ่อไม่พูดอะไร ส่งเงินให้แม่แล้วออกไปทำงานเป็นปกติ ปล่อยให้เรื่องนี้หายไปกับช่องว่างของเวลา

ผลิบาน

มีบางอย่างกำลังจ้องมองเรา ครึ่งนี้พ่อไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

ผมกำลังผ่าซีกไม้ไผ่เอาไปทำรั้วประดับสแตนดีเซียร์ในกีฬาสี่ครั้งสุดท้ายของชีวิตมัธยม แม่ก็โทรมา

“ป้าอยู่โรงพยาบาล แกปวดหลังมาก เสร็จงานแล้วก็แวะมานะ” แม่พูดห้วน ๆ

ผมหยุดงานและตรงไปโรงพยาบาลทันที

“หมอขอตรวจดูก่อน น่าจะแจ้งผลพรุ่งนี้” พ่อยิ้ม ๆ

เป็นการพูดคุยแบบจริงจังครั้งแรกนับแต่ที่ทะเลาะกัน ผมพอรู้มาบ้างว่าพ่อปวดเอวและไหล่บ่อย ๆ เคยคิดว่าเพราะช่วงหลังพ่อต้องโหมงานให้ได้ตามยอด แต่ครั้งนี้ แม่บอกว่าพ่ออาการหนัก ต้องเอ่ยปากให้พี่ซึ่งตอนนั้นรอจะเข้ามหาวิทยาลัยมาขับรถแทน ทั้งที่รู้ว่าพี่ไม่เคยขับรถยนต์มาก่อนในชีวิต สนามแรกของพี่จึงเป็นถนนจากสุราษฎร์ธานีมาตรัง พ่อต้องค่อย ๆ สอนตั้งแต่พื้นฐานการปรับเบาะนั่ง ปรับกระจกจับพวงมาลัย เลี้ยวคลัตช์ เปลี่ยนเกียร์ และอื่น ๆ พ่อรู้ว่าอันตรายมาก แต่ไม่มีทางเลือกอื่น

พ่อดูจะผ่อนคลายหลังได้รับยา แต่เหมือนพ่อกำลังรออะไรบางอย่าง

คืนนั้นเรานอนกันที่โรงพยาบาลทั้ง 4 คน แต่ผมต้องออกไปแต่รุ่งเช้า เพราะต้องเตรียมสถานที่ให้พร้อมก่อนกีฬาสี่จะเริ่ม ผมภาวนาให้ทุกอย่างคลี่คลาย

ขบวนพาเหรดเริ่มเดินจากหน้าโรงเรียน ผ่านหอนาฬิกา วนขวาไปทางห้องสมุดประชาชน ก่อนจะเลี้ยวขวาอีกรอบแล้วตรงไปยังสนามกีฬาจังหวัด

“มาโรงพยาบาลก่อนได้ไหม ผลออกแล้ว” เสียงแม่สั้นเครือ

เมื่อไปถึง ผมพบแม่รออยู่หน้าลิฟต์โรงพยาบาล

ผมนั่งเงียบ เหมือนมีบางอย่างจุกในคอ เริ่มหายใจแรงขึ้น ก่อนบางอย่างจะไหลลงอาบแก้ม...

ผมใช้เวลาพักใหญ่ในการเตรียมตัวก่อนขึ้นไปหาพ่อ ตาบวมแดงและเสียงที่ยังสั้นเครือแทบจะเป็นไปไม่ได้ที่พ่อจะไม่รู้ กระทั่งทุกอย่างเรียบร้อย ผมกลั้นใจเข้าห้องไป พ่อกำลังรอผม ส่วนพี่กำลังแจ้งข่าวให้ญาติ ๆ

“เป็นอะไร” พ่อผินยิ้ม ผมได้แต่ส่ายหน้า คุณเสียงสั้นเครือของตนเองไม่ได้

“หมอบอกว่าป้าเป็นตับหวานวะ” พ่อหัวเราะออกมาดัง ๆ แต่ไม่มีใครหัวเราะกับมุก

“ตับหวานคืออะไรวะ” แม่ลองต่อมุกให้

“อ้าว ก็เบาหวานลงตับจนตับแข็ง ไม่ให้เรียกตับหวานได้ยังไงวะ”

เสียงหัวเราะของพ่อดังกว่าเสียงใด ๆ บนโลก

หลายคนจากต่างจังหวัดมาถึงในเย็นวันนั้น พร้อมกับข้อมูลการรักษาและวิธีการดูแลตัวเอง ส่วนลูกหลานวัยไล่เลี่ยกันอย่างเราต้องออกจากห้อง ได้แต่ฟังเสียงอยู่ห่าง ๆ พ่อให้จับใจความได้บ้าง

“แล้วเราจะเอาเงินจากไหน ค่าเทอมลูกละ ค่ากินอีก”

นั่นคือคำพูดสุดท้ายของพ่อในจังหวัดตรัง ก่อนที่จะมีใครบางคนเดินมาปิดประตูห้อง

เช้าวันต่อมาพ่อก็ไปเฝ้าที่สุพรรณบุรี พี่กับแม่ตามไปดูแล ใครสักคนว่าที่นั่นมีวัดที่สามารถรักษาโรคมะเร็งได้ด้วยการแช่น้ำวานและทำพิธีทางศาสนา ไม่มีการเรียกเก็บเงิน บริจาคตามความสมัครใจ

ที่สนามบิน ผมได้แต่มองสายตาของพ่ออย่างเงิบ ๆ อาการหอบเหนื่อยจะเกิดขึ้นอีกหากพ่อพูดเยอะเกิน ผมเห็นความหวังในแววตา แต่ยังต้องอยู่บ้านเพราะใกล้สอบ

“เก็บเงินไว้นะ เอาไว้ใช้จ่าย ขาดเหลือยังไงลองไปดูในตัวห้องป้านะ” แม่ยื่นเงิน 10,000 บาทกับกุญแจ “ดูแลตัวเองด้วย”

เหลือเพียงต้นเงาะ ย่า อา และผม

บางคนว่าเหล่าจะช่วยให้เราลืม ไม่ใช่หรอก เหล่าไม่เคยทำให้เราลืมได้เลย

สายตาของผมพร่ามัว เริ่มรู้สึกวิงเวียนมากขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อยแต่ก็พอจะประคองตัวได้อยู่ แม้ว่าภาพที่มองเห็นจะเข้าไปเสียบ้างก็ช่างปะไรมันล่ะ ใครจะสน ผมรู้ว่าตัวเองไม่ได้มาสนุกเหมือนคนพวกนั้น

แม่โทรมา ผมประคองร่างออกจากร้าน

“เป็นไงบ้าง สบายดีไหม” แม่จะคอยโทรมาบอกเล่าเรื่องราวของพ่อกับการรักษาอยู่เรื่อย ๆ

“ปกติ” ผมรู้สึกได้ว่าเริ่มพูดอ้อมลิ้น อ้าปากไม่เต็มที

ในวัด ผู้ป่วยและญาติจะต้องถือศีลเช่นเดียวกับเณร เพียงแต่นุ่งขาวห่มขาว มีญาติอยู่ได้ไม่เกิน 2 คน จึงต้องผลัดกันแวะเวียนไปหาในตอนกลางวัน ทุกวันพ่อต้องตื่นทำวัตรเช้า สวดมนต์ แช่น้ำวาน ดื่มน้ำสมุนไพร และฟังหลักธรรม

“พู่นี่เอาเงาะส่งมาหน่อย ป้าอยากกิน”

ผมตื่นมาจัดแจงเอาเงาะใส่ลังกล่องเตรียมส่งด้วยอาการมึนงง ยังคงเมาค้างอยู่เหมือนทุก ๆ วัน ระหว่างนั้นผมนึกย้อนไปถึงช่วงที่พ่อยังแข็งแรง ในช่วงที่เงาะเริ่มออกดอก หลังดื่มน้ำเริ่มได้ที่พ่อก็จะไปซื้อต้นเงาะ “ไปรดน้ำต้นไม้” พ่อบอก แล้วจะยืนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ บางทีความเมาอาจทำให้พ่อเห็นดอกเงาะนั้นเป็นลูกแดง ๆ เขียว ๆ เต็มต้นแล้วก็ได้

“มึงไปกินเหล้าอีกแล้วหรือ” อาปลุกผมจากภวังค์ ผมไม่ตอบ ทำงานของตัวเองต่อไป “พ่ungsี้มึงจะสอบแล้วนะ”

“ก็แค่สอบ” ผมตอบปัด ๆ

“มึงนี่มัน... มึงเคยรู้บ้างไหมว่าพ่อมึงยังงี้แล้ว เคยคิดบ้างไหม” ดวงตาของอาเริ่มแดงก่ำ ปากสั่นเครือ

ผมไม่เคยรู้อะไรเลย...

เงาะ

อาบอกว่่าพ่อกำลังทรุดหนัก ทางวัดแจ้งเรื่องไปยังโรงพยาบาลใกล้เคียงรับไปดูแลต่อเพราะต้องใช้ออกซิเจนช่วยหายใจและให้อาหารทางสาย ไม่มีแรงเคี้ยวแล้ว แ่ยกแขนซี่ยังลำบาก

ทุกคนรู้เรื่องนี้กันหมดแล้ว ยกเว้นผม...

ผมไม่มีจิตใจอ่านหนังสือสอบ สอบเสร็จก็พุ่งออกจากห้องแล้วตรงกลับบ้านเก็บเสื้อผ้านั่งรถทัวร์ไปสุพรรณทันที พร้อมกับเงาะในลัง ซึ่งเป็นเงาะจากที่ไหนก็ไม่รู้ ผมรู้ว่าเงาะที่แม่พูดถึงคือเงาะข้างบ้าน รู้สึกละเอียดขึ้นมาทันทีที่ต้องโกหก อาการจุกแน่นในลำคอเกิดขึ้นอีกครั้ง ในรถดูเงียบเหงาพิกล

บางครั้งเวลาก็ช้าเกินไป บางครั้งก็เร็วเกินไป

พ่อนอนอยู่ในห้อง ICU มีตารางเวลาเข้าเยี่ยมคนไข้แปะบอกหน้าห้อง ผมไปถึงป้ายสองโมงกว่า ต้องรอปบหลังหกโมงเย็นที่เดียวพร้อมกับญาติคนอื่น ผมยื่นลังเงาะให้พวกเขาที่นั่งกินเล่น ก่อนปลิกตัวออกมา

จากแก้วเหล้าคืนก่อน ๆ มาเป็นนาฬิกา ผมกระชับมันไว้แน่น ก้มมองบ่อยครั้ง ใจสั่นพิลึก พอเวลายิ่งใกล้เข้ามา การหายใจก็ดูเหมือนจะติดขัด กลืนน้ำลายบ่อยครั้ง คล้ายม่านน้ำจะก่อตัวบังตา

ทันทีที่ประตูเปิดออก ผมตรงไปที่เตียงของพ่อ เสียงบทสวดคาถาชินบัญชรจากวิทยุพกพานตู้เก็บของประจำเตียงคลอไปกับเสียงอุปกรณ์การแพทย์สายพะรุงพะรัง พ่อผืนยิ้มให้ผม รอยยิ้มที่อ่อนแอบอบบาง ไร้ความหวัง แม่กับพี่รู้ว่าเรามีบางอย่างต้องคุยกัน จึงเดินออกจากห้อง ห้องตกในความเงียบ

“ณัฐ” เสียงพ่อแหบพร่าจนแทบไม่ได้ยิน “มองป่า”

“ป่ารู้ว่าสักวัน... แต่ไม่คิดว่าจะเร็วแบบนี้” พ่อเว้นระยะไป “อยากขอโทษ... ที่ส่งพวกมึงสองคนได้แค่นี้ 10 ปี 20 ปี หรือนานกว่า แต่ถ้าย้อนกลับไปได้... ป่าจะทำเหมือนเดิม... ความภาคภูมิใจเดียวที่ไอ้ชี่

เมาคนี่... ภูเลี้ยงครอบครัว... พ่อแม่... พี่น้อง.. ทั้งชีวิต ป้าพยายามทำให้พวกมึงไม่ต้องอายุใคร ไม่ใช่ขาดเหมือนกู พวกมึงมีกันแค่สองคนพี่น้อง จับกันให้มันให้แน่น... กูรักพวกมึงมากนะ”

และเป็นครั้งเดียวที่พ่อไหว้ขอโทษผม

ในตอนนั้น แทนที่ผมจะเป็นฝ่ายปลอบพ่อ ผมกลับต้องโทรให้แม่ขึ้นมาในห้องอีกครั้งเพราะไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองให้ปกติได้อีกต่อไป จนอาจลืมนั่งเกิดสายตารันด้วยน้ำตาของคนอื่น ๆ

ผมลืมนั่งเกิดน้ำตาของชายแก่นอนตะแคงข้างบนเตียง

1 เดือนจากนั้น พ่อก็ไปอยู่ข้าง ๆ ปู่

เดินทำงานศพตั้งได้ต้นเงาะข้างบ้าน กิ่งบางส่วนถูกโค่นออก ไม่ถูกนำไปโยนทิ้งไว้หลังบ้าน กลายเป็นแหล่งซ่อนตัวของเรา ทุกคืนเราตั้งวงกันพร้อมกับเพื่อน ๆ หัวเราะลั่นบ้าน เล่นตลกกันราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น เพื่อนสนิทของพี่มักเอากีตาร์ติดตัวมาบรรเลงเพลงจนเช้า มีเสียงแว่ว ๆ ว่า “ทรีพี” จนกระทั่งพิธีฝังศพเสร็จสิ้น

เหมือนว่าน้ำตาจะเหือดแห้งไปตั้งแต่โรงพยาบาลวันนั้น

กิ่งก้าน

หน้าร้อนที่ผ่านมา ต้นเงาะเจลาต กิ่งใหญ่ถูกตัดออกไปเยอะ บ้านเงียบเหงาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ลานดินว่างเปล่า ไม่มีแก้วเหล้า ไม่มีคนเมาประจำโต๊ะ ถ้าเร็วกว่านี้ พ่ออาจมีโอกาสชิมเงาะเป็นครั้งสุดท้าย

แม่กลับไปดูแลยายที่พัทลุงหลังพ่อตาย 2 ปี พี่เรียนมหาวิทยาลัยไม่จบจึงหางานเป็นช่างไฟอยู่แถวบ้าน ผมเรียนต่อมหาวิทยาลัยในสงขลา ส่วนคนอื่น ๆ ก็แยกย้ายไปหางานทำต่างจังหวัด บ้างก็แวะเวียนมา บ้างก็เลื่อนหาย เหลือเพียงย่า อา และพี่อยู่ดูแลบ้าน

ต้นเงาะไม่ได้แผ่ใบปกบ้านเหมือนเก่า กิ่งก้านที่ถูกตัดเกิดแหวงโหว่เป็นช่องให้แสงแดดเข้าใส่บ้าน ลำต้นดูไม่สดชื่น ใบกลายเป็นสีเหลืองปนน้ำตาล แซมด้วยสีเขียวคล้ำ ๆ ปุ่มปมตามต้นแห้งผาก เปลือกไม้บางส่วนล่อนหลุด ความเข้มข้นที่เคยมีเหมือนจะหายไปพร้อมกิ่งที่กองเต็มพื้น มันคงรอน้ำฝนด้วยใจจดจ่อ ยอดอ่อนสีเขียวสดจะปกคลุมทั่วพื้นที่เว้าแหวงพวกนั้น

คิดถึงพ่อวันที่นั่งล่อเสียงเพลงจากร้านคาราโอเกะ หากรู้ตัวเร็วกว่านี้สักนิดพ่ออาจรอด

ผมรู้แล้วว่าอะไรกำลังจ้องมองเรา.

ลอบมองจากหน้าต่าง

อาบอกว่าแค่ความฝัน แต่ผมยืนยันว่าพ่อมาเก็บทุเรียนได้ต้นจริง ๆ

ทุกคนพากันหัวเราะ พ่อเคยเข้าร่างของม้าทรง บอกว่าจะไปสวรรค์แล้ว แต่คืนนั้นพ่อมาเก็บทุเรียน พ่อกลายเป็นรูปถ่ายเมื่อสองปีก่อน หลังการผสานร่างของมะเร็งกับตับ หมอบอกว่าพ่อน่าจะอยู่ได้ไม่เกินเดือน และเป็นจริงตามนั้น เดือนต่อมาพ่อตั้งท่อออกจากคอ ไม่มีใครรู้ว่าพ่อเอามือออกจากถุงน้ำเกลือที่ครอบอยู่ได้อย่างไร

พ่อมีเชื้อสายจีนไหหลำ ปู่หนึ่งสงครามมาขึ้นท่าที่ไซยา เว่ร่อนจนกระทั่งมาลงหลักปักฐานกับยาใกล้คลองลำซาม ตอนนั้นในเมืองตรังยังไม่มีสมาคมคนไหหลำ ปู่และเพื่อนที่ร่วมเดินทางได้รวมกลุ่มกันขึ้นย่าเตือนว่าตนเองเป็นใครมาจากไหน บ้านของปู่จึงเต็มไปด้วยเพื่อนมากมายสลับกันมาบ้าน ในช่วงผลไม้ก็ได้ทุเรียนกับเงาะที่เจ้าของบ้านเก่าปลูกไว้ เอามาต้อนรับแขก พ่อก็มีเพื่อนหลายคนเหมือนปู่

วันสุดท้ายก่อนกลายเป็นร่าง พ่อยิ้มก่อนดวงตาจะห่อหุ้ม สีผิวพ่อเหมือนทาสมันทั้งตัว แก้มตอบเส้นขนทั่วร่างเป็นสีดอกเลาแซมขาว ชวนแม่คุยเรื่องทุเรียนข้างบ้าน ไม่มีลุ่มเสียงเด็ดลอด แม่อาศัยการอ่านปาก ผมเดาว่าก่อนตายพ่ออยากกินทุเรียน

โรงเรียนปิดเพราะโรคระบาด ทุกคนถูกสั่งให้อยู่บ้าน ลุงยาม เพื่อนของพ่อ พาเพื่อนหลายคนมานั่งกันในเต็นท์หน้าบ้าน

ลุงยามเป็นชายร่างใหญ่ หัวล้านตรงกลาง มีผมขาวทรงลานบินประดับรอบ ปากดำเหมือนตอนผมแอบกินลูกหว้าจากในสวน ชอบขี้มอขี้ไม้หอม ๆ ไปมา ก่อนเนื้อด้านหน้าที่แทบปริออกจากเนื้อชวนให้ผมนึกถึงตือเปียกภายในหนังจีนที่เคยดู ลุงยามชื่อบุญ แต่พ่อเคยบอกว่าลุงคนนี้จับใจที่จะแอบมาขึ้นบ้านเรา ผมคิดว่าพ่ออาจอายุที่มีเพื่อนเป็นยาม เพื่อนที่โรงเรียนเคยบอกว่ายามในหมู่บ้านเคยไล่กวัดใจ ผมจึงเรียกเขาว่าลุงยาม

ลุงยามมาที่บ้านบ่อยครั้ง กินข้าว จิบกาแฟ หรือมานั่งละเลียดขนมที่พ่อซื้อให้ผมจนหมดจึงกลับ ผมเคยถามพ่อว่าทำไมลุงยามถึงมานั่งกินขนมของผมบ่อย ๆ พ่อนิ่งไปชั่วขณะ บอกว่าเราต้องรู้จักแบ่งปัน

ในงานศพพ่อ พิธีถูกจัดขึ้นที่บ้าน ผมยืนมองคนกำลังวาดโลงศพ ลองขอให้วาดดอกกราชพฤกษ์ พ่อบอกว่าชอบดอกไม้ชนิดนี้มาก คนวาดจึงแซมดอกไม้สีเหลืองเล็ก ๆ ไว้ข้างโลง แต่ผมกลับถูกลุงด่าว่าไปเกะกะ จึงเดินออกไปหน้างาน มองเห็นเพื่อนพ่อหลายคนยกมือไหว้ลุงยามพอ ๆ กับไหว้ศพพ่อ หลายคน

ผมไม่รู้จั๊กก็ไหว ระหว่างสวดศพ ลุงยามจะได้นั่งบนโซฟา ส่วนผมต้องมานั่งคุกเข่าบนเสื่อ และตอนนั่งตีหม้อ เหล้า น้ำชายสั่งให้วิ่งไปเซ็นเหล้ารี (ที่ไม่รู้วารีตรงไหนเพราะขวดเป็นเหลี่ยม) จากร้านของชำข้างบ้าน ผมจะยกเหล้ากลม (เพราะขวดมันกลม) ในลังที่มีอยู่หลังบ้านไปให้ ไม่รู้หรือกว่าเหล้ารีกับเหล้าที่ตั้งหลังบ้านต่างกันอย่างไร แต่คิดว่าเหล้าก็คือเหล้านั่นแหละ น้ำชายกลับเสียงดังใส่ สั่งให้ทำตามทีบอก ผมร้องให้ตกใจกลัว ไม่กล้าเข้าไปใกล้ น้ำชายตลอดงานทั้งสัปดาห์

หลังงานศพ ลุงยามยังปรากฏตัวที่บ้านเหมือนเดิม อารับหน้าที่แทนแม่ แม่กลับพัทลุง ยายมีปัญหาเรื่องไต วันที่แม่บอกว่าต้องไป ผมร้องไห้เสียบ เสียงก่นด่าของอานั่นดัง แต่เสียงร้องไห้ในใจดังกว่า

แม้ว่าไม่มีคนดูแลยาย แต่อายืนยันว่าไม่ให้ผมไปอยู่บ้านนอกแบบนั้น ผมต้องไม่ลำบาก เธอบอกว่ารับปากกับพ่อไว้ก่อนตายว่าจะดูแลให้ดีที่สุด แม้ว่าจะมีรายได้จากเงินที่คนรู้จักของยาเอามาคืน ซึ่งก็ทำได้เพียงประคับประคองกันไป อาอาจเป็นคนปากร้าย แต่ไม่ใช่คนใจร้าย จึงไม่กล้าทวงเงินแบบตรง ๆ เหมือนที่พ่อเคยทำ

ผมกลายเป็นเด็กประหม่อมำพร้าโดยปริยาย

บางคนอาจเรียกตัวเองว่าเป็นเด็กมีปัญหา แต่ผมไม่เคยรู้สึกเช่นนั้น ทุกคืนผมต้องร้องไห้ เดี๋ยวสามฟุตครึ่งยังกว้างเกินไป แม่ควรรออยู่บนนี้ด้วย แต่กลับรู้สึกว่ามีพ่อยังไม่ไปไหน

ครัวของต๋อกลิ่นกลิ่นหวานหอมออกมาจากเตาอบ ผิวนอกบางกรอบ ช่างในเนื้อนุ่ม กินแล้วไม่เปิดคอ กลิ่นเนยสดชวนน้ำลายเอ่อ ทุกครั้งที่แวะเข้าในเมืองตรง อาจะซื้อครัวของต๋อเจ้านี้มาฝากเสมอ เดินไปหยิบนมช็อกโกแลตกล่อง ลุงยามก็เดินเข้ามาในบ้านโดยไม่มีใครรู้ตัว ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่อะไร ทุกคนจัดเตรียมข้าวของกันอยู่รู้หน้าที่ ผมจัดแจงแก้วกาแฟเป็นชุดให้พร้อม แล้วยื่นให้อาที่กำลังเตรียมชง แล้วยื่นให้ผมเดินออกไปเสิร์ฟ

ลุงยามยื่นมือมาขี้หัว ถามถึงเรื่องโรงเรียน ผมบอกว่าโรงเรียนปิด

“เวลาว่างก็ควักหนังสือออกมาอ่านบ้าง อย่ามัวแต่เล่นเกม พ่อจะเสียใจนะรู้มั๊ย”

ผมสงสัยขึ้นมาทันที ลุงยามรู้ได้ไงว่าผมจะเล่นเกม ในเมื่อทุกครั้งที่ถูกถามก็ไม่เคยเล่นเลยสักครั้ง ยกเว้นอ่านหนังสือการ์ตูน แต่ผลการเรียนก็ไม่ได้แย่ แย่ ตรงกันข้าม ผมอยู่อันดับกลางไปทางบน

“เค้าไม่ค่อยเล่นเกมหรอกคะโก” อาเดินออกมาจากครัว

“คนบ้าน ๆ ไม่รู้เรื่องหรอก พรรคพวกของเราเคยเล่าเรื่องลูกที่แอบเล่นเกมให้ฟัง เด็กสมัยนี้มันร้าย ดื้อเจียบ” เหมือนลุงยามจะไม่ได้ยินที่อาบอก แกยังคงสาธยายโทษของการเล่นเกม บอกว่าเพื่อนในไลน์

ทำงานอยู่ในสาธารณสุขส่งภาพเด็กเล่นเกมจนตาเสียมาให้ดู เราสองคนอาหหลานหันมองหน้ากันแล้วถอนหายใจเบา ๆ แกเป็นแบบนี้เสมอ เมื่อได้ติดเครื่องแล้ว ก็จะไม่หยุด แม่เคยกระซิบบอกผมว่าปากแกเหมือนประตูเซเว่น ใครมาก็เปิด 24 ชั่วโมง

แกพูดพักใหญ่แล้วเว้นช่วงจิบกาแฟ หันไปเห็นครีวของต์ของผมตั้งอยู่ไกล ๆ

“อะไรนะ น่ากินจัง”

ผมตกใจ รีบหันไปมองหน้าอา อามองกลับแล้วหรีตาลงเล็กน้อยเป็นสัญญาณ ก่อนเดินไปหยิบขนมมาเสิร์ฟ

น้ำตาผมเอ่อขึ้น พยายามเก็บอาการ แล้วขอตัวขึ้นไปข้างบน เอาหน้าซุกหมอน สะอื้นให้เบาที่สุด

“เราต้องแบ่งปัน” เสียงของพ่อดังขึ้นในหัวอีกครั้ง ผมไม่เข้าใจว่าทำไมลุงยามต้องมาแย่งขนมบ้านแกไม่มีอะไรให้กินหรือไง ผมเข้าใจดีว่าการเป็นยามอาจไม่ได้มีเงินเดือนมากเท่าไร แต่การแย่งขนมคนอื่นก็ไม่ใช่ข้ออ้าง ครูบอกว่าคนชอบแย่งของคนอื่นเป็นคนไม่ดี ผมเห็นด้วยอย่างยิ่ง และยังโกรธมากกว่าเดิมเมื่อเห็นท่าทีของอาที่ไม่ยอมปฏิบัติ

ถ้าพ่อยังอยู่ ผมจะเข้าไปบอกให้เลิกคบลุงยาม สงสารทำไมคนแบบนี้

อีกไม่กี่สัปดาห์จะครบปีที่พ่อและแม่จากไป ผมตั้งใจว่าจะเอาทุเรียนบ้านข้างบ้านไปไหว้พ่อ มันติดมากับบ้านตั้งแต่ปู่ลงเสาเข็ม ลำต้นสูงใหญ่ของมันทำให้เราไม่สามารถขึ้นไปเก็บลูกได้ ต้องรอให้สุกเต็มที่แล้วตกลงมาเอง

ผมไปชนซีเก้มาตากแห้งไว้ทำปุ๋ย ขอมาจากบ้านฝั่งตรงข้าม รดน้ำจนอาบ่นเรื่องค่าน้ำ แหงนหน้ามองยอดทุกวัน ตั้งแต่เป็นดอกสีเหลืองทองโชยกลิ่นหอม จนค่อย ๆ เป็นลูกเล็ก ๆ เต็มต้น พี่เก้คนข้างบ้านเดินมาดูแล้วบอกว่าโชคดีที่เดือนนี้ลมไม่แรงมาก น่าจะติดหลายลูก พี่เก้มาดูทุเรียนทุกปี แต่ไม่เคยเอาไปกิน แกบอกว่าแพ้กิ่งอย่างรุนแรง แค่ขอบคุณเวลามันห้อยอยู่เฉย ๆ

วันที่เห็นทุเรียนโตเท่าลูกมะพร้าว ผมรู้สึกหวีที่อก ยิ้มทั้งวันโดยไม่มีเหตุผล ตั้งใจจะเอาไหว้พ่อ

อาคุยกับพี่เก้ว่าลุงยามจะมาตั้งเต็นท์หน้าบ้านในช่วงโรคระบาด จะออกค่าไฟเดือนนี้ให้แลกกับพื้นที่หน้าบ้านและฟ่วงไฟบ้านไปใช้ พี่เก้ดูตื่นเต้นมาก แกบอกว่าช่วงหน้าร้อนนี้ค่าไฟขึ้นเยอะ ทำชักอบริดตอนนี้แทบไม่ได้อะไรเลย คนก็ไม่ค่อยส่งผ้า ลูกค้าประจำที่เป็นพนักงานเงินเดือนก็หายหน้า บางคนมาทบบ่นเรื่องโดนปลดออกจากงาน บ้างก็พักงานไม่มีกำหนด ฟังแค่รายได้ร้านของชำประคองตัวไป

ผมนั่งมองทั้งสองไม้กันจนพ้ามืด ไม้ไม่จบสักที จึงเดินไปเปิดโทรทัศน์ ได้ข่าวว่าช่วงนี้รายการโทรทัศน์จะเอาหนังมาให้ดูคล้ายเครียด พยายามให้คนอยู่บ้าน แต่ตอนนี้ยังเป็นช่วงข่าวเที่ยงวัน นักข่าวผู้ชายพูดถึงอะไรสักอย่าง บอกว่าคนห้ามออกจากบ้านหลังสี่ทุ่ม และห้ามซื้อขายเหล้าเบียร์ ผมไม่ได้สนใจ เดินไปหยิบการ์ตูนมาอ่านรอ เงยหน้ามาอีกทีก็ถึงหนัง

คืนวันนั้นพรรคพวกของลุงยามส่งเสียงดังมาก เสียงลอยมาจากโต๊ะที่ตั้งแอบไว้แถว ๆ ใต้ต้นทุเรียน พวงสายไฟไว้เปิดพัดลมและเสียบหลอดไฟ ผมทั้งไม่ได้ดูหนังและอ่านหนังสือ พาลนึกถึงเหตุการณ์ที่ถูกแย่งครัวของดีแล้วอารมณ์เสีย สั่งให้อ่านหนังสือมาก ๆ แต่เสียงดังแบบนี้ใครจะอ่านลง ครั้งสุดท้ายที่เห็นนาฬิกาก็ปาเข้าไปเกือบเที่ยงคืน เสียงยังไม่ลดระดับ

รุ่งเช้าตื่นมาด้วยอาการมึนหัว การ์ตูนดราม่าก่อนบอล และกัปตันชีบาสะวางเกิ้ลนอนห้อง อ่านตรงไหน กองไว้ตรงนั้น ลูกขึ้นยึดเส้น มองไปที่ต้นทุเรียนบ้าน เห็นเป็นลูกห้อยเต็มต้น ภูมิใจกับทุเรียนบ้านต้นนี้มาก เนื้อเยอะ เหนียวอร่อย กลิ่นแรง หันไปดูใต้ต้นเห็นเก้าอี้พลาสติกกราวลึบตัวล้มระเนระนาด ขวดกองราว ยี่สิบขวด เมื่อคืนพี่จูน แฟนพี่เก๋คงมาร่วมวงด้วย แกชอบเอาขวดมากองตั้งไว้ที่นี่ กวาดตาไปเรื่อย ๆ เห็นไฟที่เต็นท์เปิดอยู่ จึงเดินลงมาถอดปลั๊กหน้าบ้าน เป็นอีกหนึ่งหน้าที่ของบ้านโดยปริยาย พวกเขากลับไปตอนไหนไม่มีใครรู้ แต่หากสายแล้วไฟยังไม่ปิด ผมรู้ว่าอะไร

ตกเย็น ระหว่างลงไปอาบน้ำ ผมได้ยินเสียงเทน้ำแข็งลงถัง แต่ไม่ได้ลอยมาจากฝั่งบ้านพี่เก๋

เช้าวันจันทร์ผมตื่นนอนพร้อมข่าวดี อาหิวทุเรียนบ้านสีเขียวอมเหลืองมากองไว้สี่ห้าลูก กลิ่นหอมของทุเรียนตลบอบวลทั่วบ้าน นึกถึงคำที่พ่อบอกว่า มีผลไม้สองชนิดที่เราจะแอบไม่ได้ หนึ่งคือมะมุด สองคือทุเรียนบ้าน ถึงไม่เห็นลูก แต่สามารถตามกลิ่นได้ อีกห้าวันเป็นวันครบปีพ่อ

ผมหยิบออกมาสามลูก กะว่าจะปอกไว้ให้พ่อ แต่อาว่าไม่ต้องรีบ ปีนี้ทุเรียนดกกว่าทุกปี คงมีเหลือเกินพอจนได้ขายด้วยซ้ำ ผมนึกหัวเราะในใจ ภูมิใจในความเก่งกาจของตน

ระหว่างคุยกัน ลุงยามเดินเข้ามาในบ้านพร้อมทุเรียนในมืออีกสองลูก

“เราได้ยินเสียงตก เลยเดินเข้าไปหยิบให้” แกบอก

ผมหันหลังให้ชายแก่พุ่งตั้งคนนั้น และจะเดินขึ้นห้องเหมือน ๆ ที่เคยทำ แต่กลับสะดุดกับสีหน้ากระอักกระอ่วนของอา นิ่งอยู่เพียงชั่วครู่ และบอกว่าให้ลุงยามเอากลับไปกิน คู่สนทนาทำอิดออดเล็กน้อย ก่อนเดินเอาไปวางไว้หลังรถกระบะสีประตูลีขาวมุกคันโต

“ไหน ๆ ก็ให้แล้ว เราขออีกสักลูกนะ เผื่อเอาไปทำข้าวเหนียวทุเรียน ลูกบ่นว่าอยากกินอยู่” แกยิ้ม

อาให้ผมยกไปตั้งไว้ให้ลุงยาม ส่วนแกปลีกตัวไปซังกาแพ

“เราต้องแบ่งปัน” เสียงในหัวดังขึ้นมาอีกครั้ง ผมรีบเดินไปหาอาหลังบ้าน

“ทำไมต้องให้อีกแล้ว” ผมถาม

“พ่อมึงสอนว่าไง จำไม่ได้หรือ”

“จำได้ แต่เขาไม่ไปซื้อเองบ้างละ ขอคนอื่นอยู่ได้” ผมเสียงดังขึ้น

“เจียบ ๆ แล้วยกไป” อาหันมามองตาแข็ง “เขามาช่วยดูแลบ้านให้ เราก็ตอบแทน”

“แต่เขาเป็นยาม”

อาไม่ตอบ แต่ยัดแก้วกาแพใส่มือ จ้องหน้ากัฏกราม ทำท่าชิงชัง ผมต้องยอมเจียบแต่โดยดี

ผมฝันเห็นพ่อครั้งแรก เราเดินในสวนหลังบ้าน ดอกทุเรียนบ้านกลิ่นพื้นไชยกลิ่น พ่อตายในวันที่ ดอกทุเรียนโรยร่วง แต่งกายชุดเดียวกับที่ผมใส่ให้ในวันตาย เชื้อตีสีเหลืองราชพฤกษ์กับแสดสีดำ เห็นปากกาหมึกซึมที่กระเป่าเสื้อ กลิ่นพ่อเหมือนกลิ่นดอกทุเรียน ไม่มีการพูดคุย สักพักพ่อก็หยุดเดิน หันหน้า มาทางผม เดินผ่านต้นทุเรียนแล้วลับหายไป

น้ำตาผสมน้ำลายไหลเต็มทีนอน คงไม่รู้วาร์องให้หากไม่เพราะยังสะอื้นอยู่

ลุงยามและพรรคพวกแวะเวียนกันมาแสดงน้ำใจให้บ้านผมอย่างต่อเนื่อง ทั้งการหยิบมาให้โดยตรง แบบที่ลุงยามทำ หรือเดินเข้ามาหยิบและตั้งไว้ให้บนโต๊ะหินอ่อนข้างบ้านที่ละลูก ๆ ทั้งที่เสียงตกมากกว่า ห้าครั้ง อากล่าวขอบคุณลุงยามทุกครั้งสำหรับน้ำใจนี้ และยื่นกลับให้เสมอ

“ดูเอาไว้เป็นตัวอย่าง บ้านนี้ทุกคนถูกสั่งสอนมาดี รู้จักแบ่งปัน” ลุงยามพูดแล้วหัวเราะ

ผมพยายามไม่จ้องหน้าต้อเปียกกาย พุงกระเพื่อมน่าเกลียดทำผมสะอิดสะเอียน

อีกสามวันเป็นวันครบปี

ญาติ ๆ ไม่ได้มาไหว้เพราะโรคระบาด แม่ก็ด้วย ผมพยายามเงยหน้ามองทุเรียนบนต้น นับจำนวน เผื่อแล้วยังไงก็เหลือ

เราเตรียมของไหว้กันอย่างง่าย ๆ เท่าที่จะหากันได้ แต่ยังคงประเพณีเอาไว้ ผัดหมี่ ข้าวมัน สัตว์ สามอย่าง มีหมูสามชั้นต้ม ไก่ต้ม และปลาต้ม ผลไม้สามชนิด มีส้ม เงาะ และทุเรียน เหล้าขาวค้อยเอาที่บ้านพีเก้ ฐูปเทียน กระดาษเงินกระดาษทองจากตรุษจีนยังเหลืออยู่ ประทัดก็เตรียมไว้เรียบร้อย

ผมนึกถึงหน้าพ่อยิ้มก่อนดวงตาจะหรี่หลับ สีผิวพ่อเหมือนทาขมิ้นทั้งตัว แก้มตอบ เส้นขนทั่วร่าง เป็นสีดอกเลาแซมขาว

ยิ่งใกล้ถึงวันครบปียิ่งคิดถึงพ่อ ผมเข้าไปในห้องทำงานที่พ่อใช้เป็นห้องนอนด้วยบ่อย ๆ ด้านในมีตู้เสื้อผ้าบานใหญ่และโต๊ะทำงานตั้งตระหง่านอยู่ ผมเคยขึ้นไปนั่งห้อยขาอยู่บ่อย ๆ แม้พ่อจะไม่ชอบให้เข้ามาวุ่นวายในห้อง ไม่มีใครเข้าในห้องนี้ตั้งแต่พ่อตาย ทุกอย่างถูกหยุดเวลาเอาไว้ในวันสุดท้ายก่อนพ่อไปรักษาตัวที่สุพรรณบุรี เอกสารยังวางเกลื่อนทั่วโต๊ะ ปากกาหมึกซึมที่พ่อหยิบเวลาไปทำงานก็ยังคงอยู่ ผมไม่อยากเอาใส่กล่อง อย่างน้อยมันยังเกลื่อนอยู่เหมือนตอนพ่อกำลังทำงาน อาไม่เคยเข้ามาในห้องนี้เลยสักครั้ง อันที่จริง อาไม่เคยพูดถึงเรื่องพ่อได้เลยแม้เวลาจะผ่านไปเกือบครบปี

ผมนอนแต่หัวค่ำ เพิ่งช่วยอาถางหญ้ารอบบ้านเสร็จตอนเย็น เหนื่อยอ่อนจนไม่อยากอาบน้ำ คิดว่าพรุ่งนี้เช้าจะไปเก็บทุเรียน กลัว “ผู้หวังดี” มาช่วย สะดุ้งตื่นเอาตอนดึก อากาศหนาววูบเข้ามาจนขนลุก ความหนาวห่มไม่เจอสักที นึกได้ว่าเพิ่งเอาลงไปซัก หงุดหงิดตัวเอง ไม่ยอมเชื่อตอนอาเตือนให้หิบบ้างห่มผืนใหม่ขึ้นไปด้วย หันไปมองในเต็นท์ที่ไม่มีใครอยู่แล้ว แต่กลับได้ยินเสียงเหยียบใบไม้ดังขึ้น เสียงชัดว่ากำลังเดินอยู่ ตอนแรกนึกว่าเป็นแมวของพี่เก้ แต่ร่างเงาที่ขยับบ่งว่าเป็นเงาคน ผมพยายามก้มต่ำลงหลบมองผ่านหน้าต่างอย่างระมัดระวังด้วยประสบการณ์ที่เคยแอบมองบ้านตรงข้ามทะเลาะบ่อย ๆ

แสงไฟจากเสาสาดไม่ถึงใต้โคนต้น แต่เห็นเป็นภาพราง ๆ กลิ่นทุเรียนยังโชยเย็นตามลม เสียงลมพัดผ่านไปไม้หวัหวิว กิ่งไม้พัดมาโดนกันสาดทำผมสะดุ้ง ร่างเงายังมุ่งหน้าไปในสวนต่อ ผมมั่นใจว่ามีคนมาขโมยทุเรียนอีกแน่ แต่คราวนี้ประหลาดตรงที่ไม่มีใครอยู่ในเต็นท์แล้ว เงาร่างนั้นวูบไหวจนบอกไม่ได้ว่าเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ ผู้ชายหรือผู้หญิง

ใจผมเต้นแรงพิลึก ตื่นเต้นจนมือข่มเหงือ อากาศหนาวแต่เหงื่อกลับไหล วินาทีนั้นรู้สึกว่าร่างกายรู้สึกได้มากกว่าปกติ ได้ยินเสียงเดินชัดขึ้น ทีละก้าว ทีละก้าว เสียงใบไม้ เสียงลมหายใจของตัวเอง รับรู้ลมหนาวพัดวูบปะทะความร้อนในร่างกาย วูบหนึ่งของลมพากลิ่นแอลกอฮอล์เข้าจมูก

ผมจำได้ กลิ่นของพ่อ

ตัวพ่อก็มีกลิ่นแอลกอฮอล์ติดอยู่ แต่ไม่ใช่กลิ่นแบบเดียวกับคนกินเหล้าขาว พ่อชอบดื่มเหล้านอกแต่หากเลี้ยงไม่ได้ก็ขอให้พี่เป็นเหล้าไทยดี ๆ สักหน่อย ผมจำได้ว่าพ่อดื่มเหล้าที่มีรูปหัวกวางข้างขวด รุ่งเช้าพ่อจะเอามืดแคะลูกแก้วบนฝาขวดออกมาให้ เอาไปขีด ๆ ถู ๆ พักไว้วันหนึ่ง แล้วเอาไปตากแห้งตู้ปลา

มือผมสั่น เหงื่อข่ม หัวโล่ง หัวใจโหวงในอก ไม่รู้ว่าทำอะไรลงไปบ้าง แต่จำได้ว่าตะโกนเรียกพ่อเงาดำหันมาทางผม ก่อนวูบไหวหายไปพร้อมทุเรียนในมือ

ผมตั้งใจจะวิ่งตามพ่อ แต่ผมตกใจตื่นเสียก่อน

เช้าวันศุกร์ที่ 24 กรกฎาคม ครอบรอบการกลายเป็นรูปถ่ายของพ่อ ผมยังยืนยันกับอาการหว่างช่วยกัน
จัดของว่าคืนนั้นพ่อมาเก็บทุเรียนที่บ้าน อาไม่พูดอะไร แต่วันนี้สีหน้าดูสดใส เผยยิ้มมุมปากในรอบปี

ผมจัดด้วยซาสสามถ้วยและถ้วยเหล้าห้าถ้วยไว้หลังกระถางรูป ยกข้าวมันไก่ห้าถ้วยเรียงบนโต๊ะพับ
เรียงตะเกียบ แล้วยกไก่ต้ม หมูสามชั้นต้ม และปลาต้มมาตั้ง ถัดมาเป็นผลไม้และขนม

ระหว่างจัดส้มใส่จาน ผมถามว่าทำไมผลไม้มีแค่สองอย่าง แค่น้ำส้มกับเงาะ อาชักสีหน้า เสียงทุ้มต่ำ
สั้นเครือ บอกว่าเมื่อวานลุงยามมาเอาไปอีกแล้ว แกว่าจะเอาไปให้หัวหน้าที่ทำงาน

“ทำไมแกไม่ไปซื้อ” ผมหับขยับไปที่อา วางมือจากการทำงาน หน้าแดงก่ำ โกรธจนตัวสั่น

“แล้วให้ฉันทำไง เราก็โดนตั้งแต่รุ่นปู่แล้ว ยังไม่ชินรีใจ” อาระเบิดอารมณ์เข้าใส่

“มีแต่คนบอกว่าเขามาช่วยดูแล ต้องตอบแทน ต้องแบ่งปัน เราไม่เห็นได้อะไรกลับมาบ้างเลย
งานก็งานเขา เป็นยามก็ได้เงิน ทำไมต้องมาเอาของกินเราอยู่เรื่อย”

ผมโกรธลุงยามมาก แต่โกรธตัวเองมากกว่าที่ทำอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง นอกจากร้องไห้

อาเข้ามาทอด บ่นพึมพำว่าไม่น่าเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นในวันสำคัญ เอาตัวผมแนบกับอก ผมรู้สึกได้ถึง
ความสิ้นของร่าง หัวใจอาเต้นแรง และมีน้ำอุ่น ๆ หยดลงที่หัว

ลุงยามและเพื่อน ๆ มาที่เต็นท์ตอนเสาไฟข้างทางติด ไฟโล่งสีส้มแสงเหมือนไขเป็ด แต่ใจผมกลับ
ขุ่นมัว จับตามองลงมาจากรูปต่างชั้นบน ไม่มีอะไรมากไปกว่าอารมณ์ต่อเนื่องตั้งแต่เช้า

เสียงโหวกเหวกเริ่มดังขึ้นหลังผ่านสามท่อม กลิ่นบูหรือไซคลิ่งจนกลบกลิ่นเหม็นเขียวหญ้าตัดใหม่
จนหมด ชายแก่หนวดงามผมขาวคนหนึ่งคุยโวเสียงดัง ร่างผอม จนน่ากลัวจะปลิวไปตามลมลูกขึ้นยี่

“วันนี้เราไปช่วยจัดแถวหน้าตู้ปั้นสุขมา บางคนเห็นแก่ตัวฉิบหาย ดังก็พอมีกียังมา” แกวาดมือไม้
ข้างที่คืบบูหรือไปมา

“ไอ้ศรีบ่ท่าน คนพวกนี้ไม่เคยสำนึกบุญคุณใคร” ชายกลางคนแต่งตัวเสื้อยืดสีขาวสมทบ

“เราก็บื่อ ช่วย ๆ ไรไปก็ไม่ได้อะไร มีปัญหาที่มากองที่เราทุกที” ลุงยามสูดควันเข้าเต็มปอด

ลมวูบใหญ่พัดมา เสียงบางอย่างตกลงมากระทบดินดังตุบ แล้วก็อีกสองเสียงลงมาติด ๆ กัน
ทั้งวงเจียบเสียงลงแล้วหันไปมองต้นเสียง เกร่างหนึ่งค่อย ๆ เดินเข้าไปอย่างระมัดระวัง ดินแถวนั้นไม่เสมอกัน
เขาตรงแนวไปที่ใต้ต้นทุเรียนอย่างชำนาญ หันรีหันขวาง แล้วค่อยเดินไปตรงจุดที่ทุเรียนตก แล้วเดิน
กลับมาพร้อมของในมือ เสียงหัวเราะดังลั่นมาจากคนในกลุ่ม

ผมเดินลงไปหาลุงยามที่โต๊ะทันที

“ทุเรียนอยู่ไหนครับ”

“อะไรล่ะ” ลุงยามหันมาถามผมกลับ

“เมื่อก็มีคนไปเก็บทุเรียน” ผมยื่นเสียงแข็ง เลือดในตัวพลุ่งพล่าน อยากกระโจนเข้าไป

“มะพร้าววีเปล่า ลองไปดูหลังบ้านสิ” ท่าทางของผมกลายเป็นตัวตลกเรียกเสียงหัวเราะชอบใจให้

คนในกลุ่ม

“มะพร้าวมีหนามสิครับ บอกมาทุเรียนของพ่ออยู่ไหน” ผมน้ำตาจ๋า แต่ยังกัดกรามแน่น พยายามรักษาหน้าเสียงให้ปกติที่สุด “ก่อนตายพ่อก็ไม่เคยได้กิน ตายไปแล้วยังโดยขโมยจนไม่ได้กินอีก”

เสียงหัวเราะหยุดชะงัก ทุกคนเงยบงันไปครู่หนึ่ง แล้วเสียงลุงยามก็แทรกมา

“ก็ไหนได้ข่าวว่าวันก่อนพ่อเอ็งมาเก็บทุเรียนได้ต้นไม่ใช่หรอ” เสียงหัวเราะดังครืนขึ้นอีกครั้ง

จนอาทิตย์ต้องมาพาผมกลับบ้าน

ผมนั่งเงยบตลอดทั้งคืน จิตใจปวดร้าวอย่างรุนแรง ความอึดอัดสับสนทำให้หัวใจผมร้องไห้ ผมเกลียดมัน แต่ยังไม่มองเห็นมันได้แจ่มชัดจากหน้าต่าง ไม่รู้ว่าครอบครัวของเราต้องพ่ายแพ้ให้มันอีกสักกี่ครั้ง

คืนนั้นผมได้ยินเสียงสะอื้นของตัวเอง

เต็นท์ถูกเก็บไปแล้ว ชาวไร่โรงเรียนกำลังจะเปิดวันจันทร์นี้ ผมช่วยอาทำกับข้าว พุงนี้ลู่กับป่าจากกรุงเทพจะกลับมาไหวพ้อย่อนหลัง ไม่มีพิธีอะไร แค่วิวกับรูป

คืนนั้นเมื่อกลับบ้านเราไม่ได้คุยอะไรกันเลย ต่างคนต่างแยกย้ายกันไปนอน ผมนอนไม่หลับทั้งคืน เพิ่งมารู้ตอนเช้าว่าอาก็นอนไม่หลับเช่นกัน แกดเผลอเข้ามาอดผมไว้แน่น

“ฉันทขอโทษ เดี่ยวพุงนี้ไปซื้อทุเรียนให้นะ”

สายตานั้นร้อนด้วยน้ำตา เราสองคนปล่อยอารมณ์ให้ล่องไหลไปกับหยดน้ำ

วันนี้เราทำกับข้าวง่าย ๆ อาทำยำปลากะปิอง กลิ่นมะนาวสด พริกชี้หนู และหอมแดงทำผมน้ำลายสอ ผมชมว่าอาทำกับข้าวอร่อย แก่แค่นี้ บอกว่าลุงบุญเอาปลากะปิองมาฝาก มีคนให้มาตอนไปเฝ้าตู้ปืนสุข

อาการคลื่นเหียนดีขึ้นจากอก ผมวิ่งไปอาเจียนจนหมดไส้หมดพุง

เสียงร่ำบ่นของคุณณา

คุณควรจะทำอะไรก่อนดี ระหว่างเรื่องงานที่แสนธรรมดา แต่กลับทำให้คนปากหนักอย่างเขาเอ่ย คำว่าเหนื่อยออกมาได้ เรื่องที่เขาฆ่าพ่อตัวเอง หรือความดี้อจนแม่เกือบมีปัญหาทางจิต ทุกอย่างดูสับสนปนเปกันไม่รู้ว่าจะเลือกหยิบจับอะไรมาเล่าดี

คุณณาชื่อคล้ายชายคนหนึ่งที่กำลังมีประเด็นให้พูดถึงในสังคม แต่คุณยืนยันได้ว่าพวกเขาไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกันที่กำลังกล่าวถึงนี้เป็นชายหนุ่มร่างใหญ่พุ่งตั้งเป็นก้อนกลม ในตู้เสื้อผ้าเต็มไปด้วยเสื้อยืดคอกกลมสีจืด กับกางเกงสามส่วนสีเทา ดำ น้ำตาล ห้อยหมูพระสงฆ์ เทวดา และยักษ์ ทั้งหน้าอกและต้นคอ ขยับตัวที่เสียงกรอบพลาสติกกระทบกันชวนให้นึกถึงเกราะวั วริสแบนด์เต็มข้อมือ มีแหวนประดับเกือบทุกนิ้ว ทั้งแหวนพระ แหวนสแตนเลส และแหวนหยก รวมเอาไทย - จีน - เทศ เข้าไว้ด้วยกันแบบง ๆ

เมื่อคืนเขาที่บ้าน บอกคุณว่าจะมาสมัครงานแถวโลตัสทับเที่ยงแล้วแวะมาที่ย่านตาขาวหลังจากนั้น แม้อยู่ในช่วงโรคระบาด แต่ปากมันยังอยาก ท้องก็หิวคำรามทุกวัน จึงต้องถ่อสังหารจากภูเก็ตกลับตรัง ข้ามด่านท่าฉัตรไชยให้เจ้าหน้าที่เอาไม้แห้งจุ่มกและคว้านที่สองที่ รอผลตรวจพักใหญ่จึงออกมาได้

คุณจัดเตรียมกับแกล้มให้พร้อม รู้ว่าจะทำอะไรต่อคืนนี้ แม้คุณจะรู้ว่าเรื่องสั้นที่ต้องเขียนให้เสร็จในสามวันนี้จะสำคัญกับตัวเองขนาดไหน

คุณเป็นนักอยากเขียน พยายามควานหาเรื่องราวมาสร้างเป็นเรื่องสั้นสักเรื่อง ทั้งอ่านหนังสือออกท่องเที่ยว (เท่าที่พอไปได้) และคุยกับคนแปลกหน้า แต่ยิ่งพบก็ยิ่งอยากเขียนมันไปเสียหมด เรื่องราวกองก่ายเต็มพื้นที่สมองจนไม่รู้จะเริ่มหยิบจับสิ่งไหนก่อน ว่ากันว่าอาการนี้เป็นเรื่องปกติของนักอยากเขียนเรื่องเยอะ แต่ไร้ประเด็นแหลมคม ไม่ตรึงใจผู้อ่าน เรื่องสั้นที่ดี (ในความคิดของคุณ) จึงไม่ปรากฏบนบรรณพิภพสักที

ข่าวว่าจะมีการประกวดเรื่องสั้นชิงรางวัล คุณอยากลองดูสักครั้งในชีวิต อย่างน้อยก็เคยวาดหวังว่าจะพาร่างท่วมไปทางอ้วนของตัวเองขึ้นไปถ่ายรูปรูปบนเวทีสักครั้ง จะเซทผมหยักศกให้เรียบแปล้เป็นระเบียบ และใส่เชิ้ตสีกรมท่าตัวใหญ่เทอะทะ มรดกตกทอดของพ่อ ขึ้นไปอย่างสง่าผ่าเผย และยิ้มตาหยีให้กับแสงแฟลชที่แวบเข้ามา

นั่นคือฝันของชายหน้าตาร่างท่วมสวมชุดบอลผมกระเซิงที่ใช้เวลากับการนั่งแก้วหลังขวดแข็งหน้าจอคอมอย่างคุณ

ฝนท่าใหญ่ตกลงมาไม่ถึงชั่วโมงก่อน วิถีสี่ขาสี่ประตูหกเหลี่ยมมาจอดหน้าบ้าน อากาศกำลังดี ติดก็แค่ยุ่งที่แหกกันออกมาหลังฝนหยุด แต่ไม่ใช่ปัญหาใหญ่ของการดื่ม คุณกางโต๊ะพับแล้วเลื่อนติดกับโซฟาไม้สาวดำให้เขานั่ง ส่วนคุณนั่งเก้าอี้พลาสติกมีพนักพิง

ลมหนาวหู่หิวเข้ามาทางหน้าต่างด้านหลังคุณธนา คลอเคล้าด้วยเพลง Take Me Home, Country Roads ที่ทั้งคุณและเขาชอบ คุณจินตนาการว่านี่เหมือนฉากหนังหรือเรื่องเล่าดี ๆ สักเรื่องทีอาจจบลงด้วยความเปลี่ยวเหงาแต่สร้างความอบอุ่นหัวใจบางอย่างได้ คุณยิ่งสนุก จึงลองแทนตัวคุณธนาเป็นพี่ชาย และคุณเป็นน้อง (การเป็นน้องคนเล็กในชีวิตจริงทำให้คุณเข้าใจตัวละครได้มากกว่า) คิดว่าหากบรรยากาศในวงเหล่านี้เป็นเรื่องสั้น มันจะเป็นยังไง

พวกเขาทั้งคู่คุยกับเรื่องชีวิตแบบจริงจังครั้งแรกหลังพ่อตาย กลิ่นยากันยุงลอยฟุ้ง ทำลายกลิ่นไอดินที่เพิ่งได้รับน้ำจนฉ่ำชุ่ม ไม่นานหญ้าคงแทงยอดขึ้นระบัดใบ สีเขียวชุ่มจะแผ่คลุมผืนดินน้อย ๆ ที่พ่อเหลือไว้ให้ กลิ่นอุณวิสกี้ไทยราคาถูกทำให้น้องชายหันมาสนใจคนตรงหน้าอีกครั้ง

สองพี่น้องอาจไม่ได้มีปัญหาอะไรกันส่วนตัว แต่ทั้งสองไม่ค่อยคุยสาระกันเท่าไร มีหยอกล้อกันบ้างตามประสาคนกวน ๆ ผลัดกันส่งคลิปตลกให้กันในเฟซบุ๊ก เหมือนกับเป็นสัญญาณบอกว่าทั้งคู่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น

พี่ชายอยู่ในวัยเริ่มทำงาน อ้วนพีแต่แข็งแรง เปี่ยมไปด้วยอารมณ์ขัน แต่ไม่ใช่คนอ้อมค้อมหรือประนีประนอมเก่ง ตรงไปตรงมาจนหลายครั้งกลายเป็นความโง่งม แต่ก็เชื่อว่าทุกอย่างจะออกจากปากเขาง่ายดายทุกเรื่อง บางครั้งต่อให้ร้างปากได้ คุณจะไม่พบอะไรในนั้นเลยหากเขาไม่ต้องการให้รู้ รวมไปถึงภาระหน้าที่ในฐานะของพี่ชายคนโตที่เขาคอยปกปิดมาตลอดเพราะไม่อยากให้น้องชายต้องเกิดความไม่สบายใจระหว่างการเรียน

น้องชายร่างท้วมลงพุง กำลังเรียนมหาลัยปีสองไม่เคยถามไถ่มาไปกว่าสิ่งที่พี่ชายต้องการบอกด้วยตัวเอง

มาถึงตอนนี้ คุณรู้สึกพิลึกพิลั่นบางอย่าง เพราะชายตรงหน้าไม่ได้โรแมนติคเหมือนเรื่องราวในนิยายหรือเรื่องสั้นพวกนั้นหรอก แม้จะแค่นเขียนไปด้วยความอึดอัดเหลือทน แต่ถ้าคุณธนามาอ่านเรื่องนี้เข้าคงต้องส่ายอกของในกระเพาะออกมาจนผอม

แม้เรามีลักษณะหลายอย่างที่ น่าสนใจ แต่เชื่อเถอะว่าคุณจะหาความโรแมนติคจากผู้ชายคนนี้ได้ยากยิ่ง หรือต่อให้เจอก็พึงระวังว่านั่นเป็นคำโกหกก่อนโตที่แบบเนียนจนอาจทำให้ไขว้เขวได้ง่าย ๆ และหากบังเอิญหญิงสาวคนไหนของเขาบังเอิญได้ยินที่คุณพูดแล้วเถียงกลับว่าเจ้าหล่อนเคยได้รับสิ่งนั้น คุณยืนยันได้ว่านั่นเป็นการตอแหลหน้าตาย

คุณอยากเปลี่ยนเรื่องเสียใหม่ทั้งหมด แต่ก็คิดได้ว่าบางครั้งความสะเทือนอารมณ์ก็เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับงานเขียน ไซ้แล้ว! สูตรสำเร็จของนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่ต้องมีสิ่งนี้เป็นที่ตั้งในงานเขียน บางครั้งยังเผลอนึกไปว่ามีหนังสือจำพวกฮาวทูเกี่ยวกับการเขียนเรื่องสั้นที่คุณพลาดไปรีเปลา่ ความสะเทือนอารมณ์ที่กำเนิดมาจากกำแพงอากาศซึ่งคนในครอบครัวสร้างขึ้นเพื่อปกป้องอีกฝ่ายให้มีความสุขก็น่าสนใจดีนะไม่ต่างจากเด็กที่พยายามช่วยแม่ทำงานบ้าน แต่กลายเป็นยิ่งสร้างความยุ่งยากกว่าเดิม คุณรู้ดีที่ที่สุดว่าลึก ๆ แล้ว การช่วยนั้นเพื่อให้รู้สึกชุ่มชื้นหัวใจที่ตนเองได้กลายเป็นลูกที่ดี ไม่ได้ไถ่ถามความต้องการของแม่

เลย เช่นเดียวกันกับการกลืนความสงสัยบางอย่างลงท้อง ไม่ให้ความชุ่มชื้นข้อมองใจแพร์ระบาดสู่คนที่รัก คุณไม่มีวันรู้ว่าวิธีการนั้นอาจถีบถ่างความสัมพันธ์ของครอบครัวให้เคลื่อนออกที่ละน้อยด้วยความหวังดีก็ได้ หากอริสโตเติลยังอยู่ เขาอาจตื่นตื่นกับงานเขียนของคุณ

ชายร่างใหญ่เริ่มวนมาที่ความเหนื่อยล้าเกี่ยวกับงาน ไม่ยุ่งยาก แต่เหนื่อยหนัก หดแรงกลับไปบ้านทุกวัน หรือบางครั้งก็ไม่สามารถกลับได้ ต้องหาโรงแรมจิ้งหรีดนอน คุณยิ่งรู้สึกพอใจที่ได้พลัดตนาสนใจเพิ่มเข้ามาในเรื่อง จึงเริ่มเขียนเรื่องในหัวต่อ ส่วนที่มีปัญหาค่อยปรับแก้ภายหลัง

พี่ชายบ่นเรื่องงานไม่บ่อย เด็กหนุ่มเพียงนั่งฟัง ชายหนุ่มทำงานเป็นฝ่ายเทคนิคของบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งในภูเก็ต รับผิดชอบเกี่ยวกับประตูอัตโนมัติ ทั้งซ่อมบำรุงและติดตั้งใหม่ งานนั้นง่ายและทำท่ายอยู่เสมอ บางครั้งต้องแก้ปัญหาประตูรีเลย์อร์ชที่เปิดเองโดยที่ไม่มีใครเดินผ่าน ปากของช่างต้องบอกว่าเป็นเรื่องการสั้นสะพานซึ่งอาจส่งผลให้เซ็นเซอร์ทำงานผิดพลาด แต่ใจกลับคิดถึงบางอย่างเหนือธรรมชาติ หรือครั้งหนึ่ง ผู้จัดการของร้านค้า 24 ชม. เลข 7 แห่งหนึ่งแจ้งว่าประตูเปิดค้าง เมื่อเขาไปดูก็พบกิ้งมะม่วงหน้าร้านยื่นออกไปทาบเซ็นเซอร์ไว้ ประตูจึงเปิดค้างตลอดเวลา

เรื่องพวกนี้มีอยู่แทบทุกวัน ไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่ปัญหาคือการเดินทางที่ต้องตระเวนไปทั่วภาคใต้ โดยที่จะมีพนักงานของบริษัทแจ้งงานและสถานที่ของพุ่มนี้ก่อนเดินทางตอนเกือบสามสี่ทุ่ม และออกเดินทางแต่เช้าตรู่ นั่นจึงทำให้การวางแผนงานต่าง ๆ เป็นไปอย่างกะทันหันตลอด ชำร่วยหญิงวัยทองที่ทำหน้าที่จัดการวางตารางงานต้นเป็นมนุษย์ป่าที่ไม่เคยออกจากภูเก็ตเลยทั้งชีวิต เธอไม่รู้ว่าเส้นทางของแต่ละที่ไกลแค่ไหน บางครั้งพวกเขาจึงต้องลงไปทำที่สตูลแล้วตีกลับขึ้นมาทำที่ชุมพร และงานสุดท้ายไปจบลงที่กระบี่

พี่ชายเชื่อว่าตนไม่ใช่คนไม่สู้งาน แต่การจัดคิวงานแบบนี้คงฆ่าเขาสักวัน

เด็กหนุ่มนั่งฟังด้วยท่าทางเรียบเฉย มองพี่ชายด้วยสายตาเบื่อหน่าย รู้สึกหงุดหงิดในใจ ไม่สนใจเรื่องเล่าของชายอารมณ์ดีที่ต้องแบกรับความกดดันและความเสี่ยงไว้ และมันจะยังคงดำเนินต่อไปหากเขาไม่เผลอสำคัญความรู้สึกออกมาในวันนี้

สิ่งเดียวที่น้องชายคิดได้ คือเขาต้องไม่แพ้ เขาต้องพิสูจน์ให้แม่เห็นว่าสิ่งที่เขานั้นไม่ผิด หนังสือกองพะเนินที่ตะป๊ะบันอ่านทุกวันต้องมอบบางอย่างที่จะพาเขาไปให้ไกลกว่าชายตรงหน้าให้ได้

‘สำคัญความรู้สึก’ คุณสะดุดกับข้อความ ตัวหนังสือทำให้คุณเผลอยิ้มมุมปาก บางครั้งความร้าวรานในจิตใจก็อธิบายยาก ต้องอาศัยความมีเมตตาเป็นเครื่องแปลภาษา

“ทุกคนล้วนอยากระบายความเจ็บปวด” คุณนึกในใจ พาลนึกไปถึงหนังรางวัลออสการ์เรื่องหนึ่งที่เป็นการเดินทางระหว่างคนขับรถเช่าสายอิตาเลียน – อเมริกัน กับนายจ้างผิวสีเชื้อสายแอฟริกัน – อเมริกัน กับวลีเด็ดว่า “โลกใบนี้มันเต็มไปด้วยคนเหงาที่ไม่ยอมแสดงท่าทีต่อกันก่อน” คุณเห็นด้วย (แม้ว่าคุณจะประทับใจจากกินไก่ทอดของสองตัวละครมากกว่าเป็นไหน ๆ แต่ก็ต้องยอมรับว่าท่อนนี้เป็นวรรคทองของหนัง) การปิดกั้นง่ายกว่าการแสดงออก คุณจึงยิ่งรู้สึกสะเทือนใจเมื่อต้องรับรู้ว่าคุณร่ำบ่นของคุณธนาไม่ได้

แปลกต่างไปจากคำพูดของตัวละครจากหนังหรือหนังสือเลยแต่น้อย ชายตรงหน้าบ่มเพาะความรู้สึก
เหน้อยล้าให้สูงอมเต็มทีโดยไม่รู้วิธีเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากมัน

คุณสังเกตว่าประกายแข็งกร้าวและเยือกแข็งของคุณธนาแปรเปลี่ยนเป็นความหม่นเศร้าในแบบที่
คุณไม่คุ้นเคย

“เชื่อกัน ภูเหน้อยจริง ๆ นะ เหน้อยจนไม่รู้ว่าจะพูดทำไมให้เหน้อยเพิ่มไปอีก”

คุณรู้ดีว่าความเหน้อยของคนตัวเล็กตัวน้อยไม่อาจสั่นคลอนระบบเชิงโครงสร้างได้ หากเขียนไป
ก็คงมีริมเรื่องคล้ายกับงานแนวเพื่อชีวิตเข้าไปใหญ่ น่าเบื่อ และซ้ำซาก หากใครสักคนยังยึดติดอยู่กับ
เรื่องราวการต่อสู้ของคนรากหญ้าผู้ยิ่งใหญ่ต่อนายทุนผู้คอยสูบเลือดเนื้อของชนกรรมมาชีพคงรู้สึกว่าคุณ
ได้เจอกับงานตรงสเปคเข้าแล้ว แต่แล้วทำไมล่ะ ก็ในเมื่อคนมันยังเหน้อยอยู่ทุกวัน และการเอาวัดเอา
เปรียบก็ยิ่งฉายชัดขึ้นในโลกการสื่อสารไร้พรมแดน สุ่มเสียงของพวกเขาไม่ใช่หรือที่ควรได้รับการหันมอง
บ้าง ท่าทางเมื่อยล้าเหล่านี้ไม่ใช่หรือที่สร้างผลผลิตแก่สังคม

ดวงวิญญาณของผู้คนเหล่านี้ไม่ใช่หรือที่ควรค่าแก่การช่วยเหลือของพระเจ้าไม่ว่าศาสนาใด

ชั่ววินาทีที่กระพริบตา คุณรู้สึกถึงความร้าวรานที่ถาโถมเข้าใส่ชีวิตธรรมดาของชายหนุ่มที่กำลังดิ้น
รนเอาชีวิตรอดในสังคม พลันนึกถึงเรื่องสั้น ‘เรื่องบางเรื่องเหมาะที่จะเป็นเรื่องจริงมากกว่า’ ของนักเขียน
ใหญ่คนหนึ่งแถวนครศรีฯ แล้วหวนคิด เสียงพร่ำบ่น “จริง ๆ” แบบนี้คงไม่มีใครสนใจ คุณเริ่มปรับเปลี่ยนเรื่อง
สั้นในหัวให้ดำเนินต่อไป

“มึงจะอ่านไปถึงตอนไหน หนังสือพวกนี้” พี่ชายพูดขณะนั่งดื่มกันครั้งก่อนหน้า

“ไม่อ่านแล้วจะรู้อะไร” เด็กหนุ่มใช้คำของคนดังคนหนึ่งมาเสริมให้ดูมีความรู้

“ชีวิตไม่ง่ายเหมือนที่อ่านในหนังสือหรอกนะ”

“อ่านแล้วก็เอามาใช้ให้ได้ด้วย ไม่ใช่แค่ความรู้ท่วมหัว แต่เอาตัวไม่รอด” แม่แทรกขึ้นมา ปรายตา
ไปทางลูกคนเล็ก เด็กหนุ่มจำสายตาค้างครั้งนั้นได้ สายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม และแฝงด้วยความเหน้อยใจ
ถึงวันนี้เขายังรู้สึกได้ว่าสายตาคู่นั้นยังคงจ้องมอง เขาไม่มีวันลืม

เด็กหนุ่มจำไม่ได้ว่าความรู้สึกที่มีต่อพี่ชายนั้นแปรเปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อไร ตอนเด็ก เขามองพี่ชาย
ด้วยสายตาชื่นชมอยู่เสมอ ภาพของพี่ชายตอนเผชิญหน้ากับครูเมื่อครั้งประถมยังแจ่มชัด เขาเคยหลับใน
ห้องหลายวันติดต่อกันจนครูต้องเรียกพี่ชายที่เรียนอยู่โรงเรียนเดียวกันมาสอบถาม เขาเห็นพี่ชายยื่นพูดคุย
กับครูอย่างหาญกล้า แม้จะไม่รู้ว่าคุยกันเรื่องใดก็ตาม หรือเรื่องที่พี่ชายสอบเข้าลาดกระบังซุ่มพรได้โดย
แทบไม่อ่านหนังสือ หรือเรื่องที่พี่ชายมีพรรคพวกมากมายรายล้อมตั้งแต่สมัยประถม ต่างจากเขาที่มีเพื่อน
เพียงคนเดียวตลอดช่วงมัธยม และเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเมื่อเข้ามหาลัย

เขาคิดในใจว่าสักวันต้องเป็นเหมือนพี่ชายให้ได้

อาจเป็นภาพพี่ชายเมื่อสองปีก่อนที่ทำลายภาพฝันของเขา พี่ชายไม่ใช่ชายผู้กล้าหาญอีกต่อไป ท่าทางหยิ่งผยอง และน้ำเสียงยั่วล้อแต่แฝงด้วยความแข็งกร้าวหายไป แววตาหม่นเศร้า กลิ่นเหงื่อ กลายเป็นกลิ่นตัว ไม่เหลือเค้าโครงของพี่ชายคนเดิม

แอลกอฮอล์เริ่มทำให้การพูดคุยกระโดดไปมา จู่ ๆ คุณธนาภก็เปลี่ยนเรื่อง บอกเล่าความทรงจำเกี่ยวกับบ้านที่ไม่ค่อยดีเท่าไร ทั้งความเหงาที่ไม่มีใครในบ้านยอมเข้าใจสิ่งที่เป็น รู้สึกโดดเดี่ยวในบางเวลา และเป็นแหล่งรวมความคาดหวังอันหนักอึ้งที่ทั้งแม่ น้อง และบรรดาญาติโยนมาให้ ถูกบีบบังคับให้กลายเป็นผู้นำครอบครัวตั้งแต่เด็ก เพราะแม่ไม่เคยตัดสินใจอะไรได้ ลังเล และสับสน ตามประสาคนเป็นผู้ตามทั้งชีวิต เขาในฐานะลูกชายคนโตจึงต้องเป็นหัวเรือใหญ่ กุมหางเสือของบ้าน มาถึงตรงนี้คุณเริ่มรู้สึกว่า คินนี่คุณใช้คำว่าเข้าใจได้พรั้มพรั้มมาก

เรื่องแย่งชิงเมื่อเขาเรียนไม่จบ กลับบ้านมาในฐานะผู้แพ้ คุณพอจะรู้เรื่องเหล่านี้มาบ้าง แต่เป็นครั้งแรกที่เขายอมเปิดปากบอกว่าตัวเองเปลี่ยวเหงาและโดดเดี่ยวเพียงใดเมื่ออยู่ไกลบ้าน จึงหวังกลับมาเสียแผลใจที่บ้าน แต่กลับพบความมึนตึ๊งและผิดหวังจู่โจมซ้ำอีกระลอก

“เชื่อมั๊ยว่ากูเคยทำแม่เกือบบ้าตาย” เขายิ้ม แต่นัยน์ตายังแฝงความเศร้า “กูมั่นใจว่าตัวเองเป็นเด็กดีอันดับต้น ๆ ละ หนังสือก็ไม่เคยอ่านเอง แม่ต้องอ่านให้ฟัง ช่วงมัธยมก็ไม่ยอมไปเรียนจนแม่แทบเป็นบ้าไปเลยละ” เขาเว้นช่วง ยกแก้วขึ้นจิบ “อยู่ ๆ มันก็ปวดหัว ปวดร้าวจนได้ยินเสียงดังตึบ ๆ ทำอะไรไม่ได้เลย แต่บอกใครไปก็ไม่มีความเชื่อเลยสักคน”

คุณเริ่มสนใจเรื่องราวของคุณธนาภขึ้นมาจริง ๆ พยายามให้เรื่องเหล่านี้เข้าไปอยู่ในเรื่องสั้น คิดต่อไปว่า...

เสียงพูดคุยเรื่องพี่ชายแว่วมาเข้าหูเด็กหนุ่มอีกครั้ง นับตั้งแต่ที่เขาไม่ยอมไปเรียนหนังสือตอน ป.6 คือวันและหัวแข็ง แม้จะมีครูชายหญิงสามคนเข้ามาลากเขาจากในรถก็ไม่อาจเอาพี่ชายออกจากตัวรถได้ ซ้ำร้ายตอนมัธยมเขาหยุดเรียนไปตั้ง ๗ อีกครั้ง บอกว่าปวดหัวหนักจนทำอะไรไม่ได้ เด็กหนุ่มคิดเสมอว่า พี่ชายแค่นี้ก็เก๊จ เหมือนกับการอ่านหนังสือและทำการบ้านที่สร้างความปวดหัวให้แม่ตั้งแต่เด็ก คราวนี้พี่ชายกลายเป็นเด็กซิวติดเหล้า

เขาจะไม่มีปัญหาเกี่ยวกับพี่ชายเลยหากเพียงรู้สึกได้ถึงความรักของแม่บ้างแม่เพียงสักนิดหนึ่ง แต่สปอร์ตไลท์ยังคงฉายค้างอยู่ที่พี่ และเด็กหนุ่มก็ยังเป็นเพียงหนอนหนังสือคนเดิม

ปัญหายิ่งฉายชัดขึ้น หลังจากพี่ชายยังดิ้นรนอยู่ในซึ่งขำความผิดหวังที่รัตรังตัวเขาเกือบปี กระทั่งญาติคนหนึ่งพี่ที่เคยซ่อมไฟบ้านให้ ติดต่อจ้างงานให้ไปติดตั้งระบบไฟฟ้าที่บ้านเช่าของเธอ ชายหนุ่มตอบรับทันที รีบโทรหาเพื่อนให้มาช่วย ผังเด็กหนุ่ม ผลเสวยตาจากหน้ากระดาษ นึกถึงสายตาของแม่แล้ว รู้สึกขุ่นเคือง คิดว่านี่น่าจะเป็นโอกาสพิเศษจนให้ทุกคนเห็นว่าตนเองก็ทำงานได้ไม่แพ้คนขึ้นมา แม่แม่พยายามห้ามปรามว่าจะไปทำให้เสียงานเปล่า ๆ

“อย่าห้ามมัน ให้มันลอง” พี่หัวเราะในคอ สายตาบ่งบอกความสมเพช เหมือนมองเด็กตัวเล็ก พยายามหัดเดินอย่างน่าสงสาร

งานที่เด็กชายรับผิดชอบไม่ใช่เรื่องยาก เพียงวัดระยะตีกีบรัดอคูมิเนียร์รอบเดินสายไฟ ส่วนหน้าที่รัดสายไฟเป็นความรับผิดชอบของพี่ และเจาะรูปลั๊กตามจุดที่กำหนด เด็กหนุ่มแทบหมดแรงตั้งแต่เกือบ บ่าย แต่ยังคงทำฝืนต่อไปโดยอึดใจเป็นแรงขับ เขาต้องพิสูจน์ให้ทุกคนเห็น จะไม่ยอมให้ใครมองด้วยสายตา หยามเหยียดอีกเด็ดขาด

กระทั่งเด็กหนุ่มเหลือตีกีบอีกสองจุดสุดท้าย เขารีบลงจากบันไดเหล็ก หวังให้งานเสร็จให้ไว ไม่ทันสังเกตว่าจุดที่ตนเองลงมามีหลอดไฟของอยู่ เผลอเหยียบลงเต็มเท้า แรงดันในหลอดนีออนทำให้เกิดการระเบิดเล็ก ๆ

ด้วยความตกใจ เขารีบยกเท้าตามสัญชาตญาณ แต่กลับไปเหยียบอีกหลอด โชคดีเหลือเกินที่พี่ชายคอยย้ำตลอดว่าห้ามถอดรองเท้าตอนทำงาน

พี่ชายกับเพื่อนอีกคนรีบวิ่งมาหน้าบ้าน มองเหตุการณ์ชั่วครู่แล้วระเบิดอารมณ์ออก

“ทำงานแบบนี้จะเอากำไรมาจากไหนวะ กลับบ้านไป! ไม่ต้องทำแล้ว”

“มันเกลียดเรา” เด็กชายคิดวนไปขณะขับรถกลับบ้าน ไม่เคยเข้าใจว่าทำไมพี่ต้องโกรธขนาดนั้น นอกเสียจากมันจะไม่พอใจเขาส่วนตัวอยู่แล้ว

คุณเริ่มลังเลว่าเรื่องแต่งนี้เป็นทำให้ร้ายน้องชายมากเกินไปหรือเปล่า แต่คุณธนาเคยคุยกับคุณ เรื่องน้องชายคนนี้ครั้งสองครั้ง เขาเป็นพวกหนอนหนังสือ และทำตัวเหมือนปราชญ์ ทั้งที่ทักษะการใช้ชีวิตของเขาน้อยเหลือทน แค่วาดไขเจียวก็ยังไม่ดี เค็มบ้าง ไหม้บ้าง ไม่พังกถามเรื่องปิ่นต้นไม้ หรือตกปลา เหล่านี้ไม่เคยเกิดขึ้น

สิ่งเดียวที่คุณธนาไว้วางใจน้องชายคนนี้ได้คือเรื่องการเรียน เขาเชื่อว่าน้องจะไปได้ไกลกว่า แต่ยิ่งผลการเรียนดีขึ้นมากเท่าไร คุณสังเกตว่าการพูดคุยของสองพี่น้องยิ่งลดลงจนแทบไม่เห็น

ขณะที่คุณกำลังเพลิดเพลิดกับความคิด คุณธนาเดินไปหยิบเหล้ามาอีกขวด แล้วค่อยรินอย่างระมัดระวังมากขึ้น ท่าทางเริ่มมีนตึงไม่น้อย คุณก็ไม่ต่างกัน ยิ่งเมา ยิ่งอยากแสดงให้เห็นว่าไม่เมา

คุณธนาเริ่มเล่าเรื่องครอบครัวขึ้น คุณทราบอยู่ว่าพ่อของเขาเป็นมะเร็งตับ เสียชีวิตไปหลายปีแล้ว แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเลือกพูดถึงเรื่องนี้ด้วยการเปลื้องเปลือกความรู้สึกของตัวเอง

“เชื่อกันว่ากูยังรู้สึกได้เหมือนวันนั้น วันที่กูฆ่าพ่อตัวเอง” เขาพูดซ้ำเรื่อย

คุณรู้สึกเย็นวาบตามตัว ประหลาดใจกับสิ่งที่เขาพูด แต่ปล่อยให้ชายหนุ่มพูดต่อไป แม้จะรู้สึกว่าการบรรยายเริ่มอึดอัดหดหู่

“ตอนนั้นพ่อยังหายใจ แม้จะด้วยยากกระตุ้นหัวใจกับเครื่องช่วยหายใจทำงาน แต่เป็นกูเองที่สั่งหยุดของพวกนั้นเสีย” ถึงตอนนี้คุณสังเกตเห็นหยดน้ำกลั่นตัวในตาของคุณธนา “กูเป็นคนฆ่าพ่อตัวเอง”

คุณพยายามปลอบว่าไม่ใช่ความผิดของเขา ยังไงพ่อเขาก็ต้องไป แค่อี้อเวลาเท่านั้น เขาก็หันหน้า
ครางฮือ “ชีวิตกูมันแบบนี้แหละ น่ายินดีบัดชบมัยละ”

คุณจะชวนเปลี่ยนเรื่องคุย แต่เขายังพูดต่อ “บางครั้งก็คิดนะว่า ที่บ้านเป็นแบบนี้เพราะตัวชวยแบบ
กูรีเปล่า” ชายหนุ่มผีนย้ม แล้วยกแก้วขึ้นดื่มเฮือกใหญ่

“บางครั้งแค่มืดหวัง กับการตัดสินใจของน้องชายที่เลือกจะสอบแทนที่ไปดูใจพ่อให้นานกว่านี้สัก
นิด กับแม่ที่ไม่เคยต้องคิดอะไรเอง ปล่อยให้กู “ต้องทำ” ทุกอย่าง” เขาเน้นเสียง

คุณเศร้าใจในฐานะเพื่อนคนหนึ่ง แต่ในฐานะนักเขียน คุณตื่นเต้นจนเกือบเก็บอาการไว้ไม่อยู่
คำกลางที่หม่นมัวอยู่ในม่านอารมณ์ได้ถูกเปิดออกมาแล้ว ท่อนขัดแย้งของเรื่องเล่าปรากฏขึ้นอย่างไม่ได้
คาดหมาย ความขัดแย้งระหว่างความสัมพันธ์พี่น้องจะได้สะสางกันในตอนนี้

ตั้งแต่จบงานติดตั้งระบบไฟครั้งนั้น คลิปตลกในเฟซบุ๊กที่ส่งให้กันดูจะเป็นอย่างเดียวยี่สิบสองพี่น้อง
พอจะคุยกันได้ และเวลาก็ผ่านไป จากวันเป็นเดือน เดือนเป็นปี จนจำช่วงเวลาที่น่าขัดไม่ได้ คลิปเหล่านั้น
กลายเป็นสิ่งสำคัญในการเยียวยาความรู้สึกให้แก่น้องชาย การไม่รุกร้าพื้นที่ส่วนตัวของกันและกัน ทำให้
ความสัมพันธ์เริ่มดีขึ้น โดยไม่รับรู้ว่าความเจ็บที่ก่อตัว ทำให้ความกล้าแสดงอารมณ์ของครอบครัวค่อย
จางหาย ทั้งสองเลือกที่จะพูดถึงแต่เรื่องดี ๆ สนุก ๆ จนละลายความรู้สึกกันทั้งด้วยความตั้งใจและไม่ตั้งใจ

มันค่อย ๆ ปรัดความรู้สึกจนบวมเต่ง และระเบิดออกในวงเหล้าคืนนี้

เมื่อความเมาถึงระดับ พี่ชายเป็นฝ่ายเปลื้องเปลือยอารมณ์ออกมาก่อน ทั้งความผิดหวังใน
ตัวน้องชาย ความเหนียวแน่นจากการทนแบกรับความกดดันที่กดทับและบีบอัดจนหายใจไม่ทั่วท้อง และ
อ้วกทุกครั้งทีรู้สึกกดดัน

“มึงคิดว่ากูโกหกเรื่องปวดหัวนั้นหรือ คิดว่ากูซีเกียจสินะ” พี่ชายเอามือลูบหน้าจากคางขึ้นไป
แล้วเอามือแสกผม และไปจิกตรงท้ายทอยค้างไว้

“รีจะบอกว่าไม่จริง มึงก็แค่ซีเกียจ เหมือนกับที่มึงซีเกียจเรียน กินแต่เหล้าจนต้องชิว้นั้นแหละ”
น้องชายระเบิดอารมณ์เข้าสู่

“มึงไม่เข้าใจหรอก ความเหงาแหม่ง-โคตรระยำเลย กูต้องฝืนเห็นตัวเองฆ่าพ่อซ้ำ ๆ ทุกคืน วนเวียน
ไปไม่รู้จบ กูร้องไห้ ร้องไห้จริง ๆ มันอะไรไม่รู้ แต่กูท้อ กูล้ำ และอยากพอ” พี่ชายก้มหน้ามองใต้โต๊ะ มือยัง
กุมท้ายทอยไว้

“กูต้องรู้ใหม่มั้ยว่ามึงรู้สึกยังไง มึงเคยถามคนที่อยู่ข้างหลังแบบกูสักครั้งไหม” น้องชายสะอื้น ตาจ้อง
ตรงไปที่พี่ชาย

“ทั้งหมดมันคือความผิดพลาด มึงเข้าใจมั้ย! กูแพ้แล้ว ยอมแพ้แล้วทุกอย่างจริง ๆ” เขากระดก
เหล้ากันแก้วจนหมดแล้วเดินขึ้นห้องไป ทิ้งให้น้องชายพูดคุยกับความเจ็บที่แสนยาวนาน

เรื่องสั้นจบลงด้วยการให้ตัวละครพี่ชายตื่นขึ้นมาด้วยอาการแสบ และพบข้อความของน้องชายส่ง
ให้แต่เช้าตรู่ เป็นคลิปวิดีโอตลก พร้อมข้อความชวนไปกินข้าวต้ม พี่ชายนั่งมองโทรศัพท์แล้วยิ้มออกมา

คุณรู้ดีว่าตอนท้ายที่ใส่เสริมเข้ามาอาจเป็นความงใจให้เกิดจุดวิกฤตมากเกินไป เชื่อว่าสามารถปรับแก้ไขได้เมื่อเขียนจริง แต่รู้สึกขาดพร่องบางอย่างไปเสียดี้อ ๆ คล้ายอาหารที่ไม่กลมกล่อมหากไม่ได้ผงชูรส อาจเป็นเพราะคุณไม่ได้รู้สึกร่วมกับมันจริง ๆ ก็ได้ เป็นแค่เรื่องสั้นที่ฟังมาจากเสียงบ่นของชายขึ้นมาคนหนึ่ง ขาดช่วงเวลาแห่งความรัก ช่วงเวลาแห่งการสูญเสีย การผิดหวังเสียใจ และช่วงเวลาแห่งการอยู่กับความสูญเสียที่ค่อยผ่านไปแต่ละปี

คุณรู้ดีว่าอาจไม่มีความสามารถพอจะทำแบบนั้นได้ แต่คงมีใครสักคน...

“บ้านคุณจะเป็นศูนย์รวมความเจ็บปวดของนายนะ” คุณเอ่ยถามครั้งแรก ลองเชิงดูว่าจะตรงกับเรื่องสั้นที่คุณคิดหรือไม่

“ไม่เลย ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างที่มีคนควรเป็น บางคนจากไปเพื่อให้เกิดถึง บางคนยังอยู่เพื่อเรียนรู้กันต่อไป” เขายิ้มเขิน ๆ ตาปริบ “จะมีก็แต่เสียตายบางคนที่ได้อยู่ด้วยกันน้อยเกินไป” เขาหัวเราะแล้วหยิบโทรศัพท์มาวิดีโอคอลกับใครบางคน

“กินเหล้ามา” เขายกเหล้าขึ้นจิบโชว์ เสียงจากโทรศัพท์บ่นด้วยน้ำเสียงจ้วเจี้ยวว่าโทรมาทำไมปานนี้ คุณกลับคล้ายว่าเป็นเสียงของน้องชายเขา

คุณจ้องตาชายตรงหน้าเพื่อจับสังเกตบางอย่าง น้ำเสียงว่าเรียงกับคำตอบก่อนหน้าของคุณธนาทำลายพรมแดนบางอย่างที่กั้นขวางอยู่ในใจคุณให้แหลกสลายไปสิ้น

คุณธนาจากไปเมื่อเหล้าหมด คุณจัดแจงเก็บข้าวของ จานชาม และกวาดขยะไปกองไว้มุมหนึ่งของบ้าน ก่อนหย่อนตัวลงบนโซฟาไม้สาดดำ ความคิดบางอย่างยังวนเวียนในสมองจนหลับไม่ลง ครุ่นคิดถึงเสียงพร่ำบ่นที่ทำลายเรื่องแต่งของคุณไปจนหมดสิ้น

แล้วจึงหลับตาลง ทิ้งตัวเองให้ล่องไหลไปไกลกว่าเรื่องสั้นในหัวเป็นครั้งแรกในรอบหลายสัปดาห์

เรื่องเล่า (นัก) ล้มเหลว

ผมมองไม่เห็นเลยจริง ๆ ว่าจะเขียนนวนิยายเล่มนี้ให้จบได้อย่างไรในสภาพจิตใจโคตรเหลักเหลวขนาดนี้ ผมถูกสอนมาให้ลุกขึ้นเผชิญหน้าปัญหา แม้พ่ายแพ้มันทุกครั้ง แต่ต้องลุกให้ได้เสมอ ไม่มีใครใส่ใจเลยด้วยซ้ำว่ารอยฟกช้ำและอาการปวดร้าวแปลบปลาบอยู่ในกระดูกสาหัสเพียงไร ทุกคนแค่อยากเห็นการกอบเก็บชิ้นส่วนความรู้สึกและแปะติดมันเข้าไปใหม่ในรูปทรงเดิม ยืมบริมด้วยความภาคภูมิใจที่ได้เป็นพยานสำคัญของการประกอบนั้น และอ้างสิทธิ์ของผู้ร่วมเหตุการณ์ทวงถามบุญคุณอย่างน่าทุเรศในนามของผู้อยู่เคียงข้าง ตั้งหน้าสอนกันหน้าแดงหน้าดำให้คนลุกขึ้นสู้ ไม่ต้องสนเหตุผลอะไรทั้งสิ้น เมื่อมีโอกาส ผมจึงเย้ยหยันมันอย่างสาสมใจทุกครั้ง ไม่ใช่ให้ปัญหาหกรอกนะ แต่เป็นพวกนักปราชญ์ปากเปือกที่สะอេះพ่นคำพล่อย ๆ พวกนั้นต่างหาก

ผมไม่เคยมีปัญหากับการต้องเขียนเรื่องเล่าให้ใครสักคนอ่าน ตรงกันข้าม นี่เป็นหนทางประจวบเหมาะได้อย่างแยบยล กดส่งให้ทุกคนที่คิดว่าจะเปิดข้อความ รอ และรอ ให้พวกเขาถลันความคิดบางอย่างที่แสดงให้เห็นถึงคุณค่าของมิตรภาพในเชิงบวก ดีความเรื่องราวผ่านสัญชัญต่าง ๆ ที่ผมตั้งใจโยนลงไปในเรื่องเล่า ฟังคำพาล่ามบ่นคุณค่าของงานเขียนที่จะมีต่อสังคม ให้ผมยิ้มได้ และรอฟังต้นธารของเรื่องเล่าจากผมจนน้ำลายฟอดที่มุมปาก ทั้งที่ไม่เคยรู้เลยว่าตนเองถูกใช้เป็นเครื่องมือประจานความล้มเหลวของพวกไลฟ์โค้ชนาสมเพศที่บอกให้ทุกคนทิ้งความล้มเหลวไว้ข้างหลัง มุ่งไปสู่ความสำเร็จข้างหน้า พวกมันไม่รู้หรอกว่าผมนี่แหละที่จะเอาความล้มเหลวไว้ใช้หากิน เป็นกรวยที่ใช้รองก้นน้ำลายที่ผมถ่มรดให้ไหลลงไปสู่ใบหน้าแสนยโสของพวกมัน

วันนี้ตั้งใจว่าต้องจบเรื่องให้ได้ เพราะไอบรรณาธิการหัวขี้นั้นทักข้อความมารอบที่สอง บอกเหลือเวลาอีก 15 วันจะปิดรับสมัคร ต้องปิดเล่มภายในสิ้นเดือน ไม่เคยถามเลยสักคำว่าจะทำได้มั๊ย จี้เสียจนอยากเขวียงงานให้ไปทำเองเสียรู้แล้วรู้รอด

เมื่อคืนพี่ชายโทรมา ระบุว่าที่ผมนอนเหลวเป็นเยลลี่ดูคลิบวิดีโอที่พี่ชายส่งมาให้ก่อนหน้าเด็กหนุ่มคนหนึ่งตะโกนด่าแม่ของตัวเอง เพราะมีคอนเงินให้จำนวนหนึ่งแลกกับภารกิจให้เขาทำ ในคลิบแม่ตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น จับเด็กหนุ่มฟาดด้วยเข็มขัด และตะโกนด่ากลับด้วยถ้อยคำหยาบคาย แต่ไม่ทันจบเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น น้ำเสียงพี่ลากยาว พุดอมลัน ดูท่าจะตีหมัน พุดเรื่องโน้นนี่สลับไปมา พอจับความได้ว่าแม่โทรมาขอยืมเงินสองหมื่น จ่ายค่าประกันอุบัติเหตุของผม เขามีไม่พอ เพิ่งทำงานประจำได้แค่หกเดือน

ลำพังเงินหมื่นห้าในภูเก็ตก็ใช้จะมาก ข้าวแกงจานละห้าสิบลบาทแล้ว เขาถามกลับว่าทำไมแม่ไม่มี ไปเป็นพนักงานทำความสะอาดในห้างที่พัทลุง บ้านก็ไม่ต้องเช่า อาศัยนอนบ้านยาย น่าจะเก็บได้หลายอยู่

น้ำเสียงในสายเริ่มสั้นเครือ สะอื้นเป็นระยะ แฟนสาวคอยปลอบให้ไปนอน แต่พี่ชายยังรื้อนพูดววนไม่ได้สติ “ถ้าอุปประสบความสำเร็จ ครอบครัวจะไม่เป็นแบบนี้” สักพักเสียงค่อยเงียบไป กลายเป็นเสียงกรนเบา ๆ แฟนสาวคุยกับผมอีกเล็กน้อย บอกไม่เคยเห็นพี่ร้องไห้ขนาดนี้มาก่อน พูดคุยอีกสองสามคำ ก็กดวางสาย

หลังจากพ่อตาย ความเงียบโรยตัวท่วมคลุมบ้าน และหนักขึ้นเมื่อแม่ตัดสินใจกลับพัทลุง เราใช้ชีวิตอยู่กับอาในบ้านที่ทุกคนเหมือนไรวินิจฉัย วันหนึ่งพี่ชายได้งานที่ภูเก็ต เราจึงกลับมาพูดคุยกันอีกครั้ง แต่น้ำเสียงไม่เคยเป็นปกติ

เราประสบปัญหาเรื่องเงินมาพักใหญ่ ผมไม่เคยรู้ว่าแม่ไปหยิบยืมเงินจากคนละแวกบ้านไปกี่ราย ส่งให้ผมเรียน แม่ย้ำว่า “มี” ทุกครั้งที่ถาม

เราสามคนอาจไม่เคยมีบ้านในชีวิตจริง แต่บ้านในใจก็พอจะบรรเทาความเหน็บหนาวได้ กระทั่งกระทั่งดอกเบี๊ยบต้นเริ่มออกฤทธิ์

นวนิยายเล่มนี้จะช่วยให้ผมจบเทอมสุดท้ายได้โดยไม่ต้องแบมือของใครเลย

3 วันก่อน อ่านเรื่องสั้นในหนังสือพิมพ์จบ รู้สึกประหลาดใจกับผลงานรางวัล 3,000 บาท พลัดเรื่องโบราณ บทพุดดิเก จุดวิกฤตข่มขืนความรู้สึกตัวละคร รวมไปถึงความบังเอิญอีกมากมายที่นักเขียนยึดเยียดลงไปให้จบเรื่อง ผมตกรอบในเวทีเดียวกัน ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม รู้ว่าตัวเองกำลังทำตัวเป็นเด็กขี้แย ไม่ยอมรับความจริง แต่เชื่อว่าหากใครได้อ่านก็ต้องคิดเหมือนกัน จึงรีบหักข้อความไปหาบรรณาธิการหัวขี้ขวนไปนั่งตีพิมพ์ทะเล แต่กลับได้รับคำปฏิเสธ

คืนนั้น ผมขอยืมขวดวิสกี้รินใส่แก้ว กระดกเพียวไปสามครั้ง รู้สึกร้อนรุ่ม เริ่มคิดเรื่อยเปื่อยเรื่องเรียน เรื่องงาน เรื่องเงิน พาลนึกน้อยใจหมอนั้น ในวันที่ผมอยากอยู่คนเดียว สะออะยึดเยียดตัวเองเข้ามา แต่วันที่เรียกหาต้นปฏิเสธ

กระดกไปอีก 3-4 แก้ว ประสาทเริ่มตึง หนองข้าว หันมองกองกระดาษเปรอะหมึกสีแดง-น้ำเงินลายพร้อย กองเรื่องสั้นที่ไม่ผ่านการคัดเลือก เอื้อมมือไปเปลี่ยนเพลง ดนตรีเนิบช้าของมาลีฮวนน่าชวนหงุดหงิด พิมพ์ชื่อ AC/DC ลืมความกระแทกกระทั้นของดนตรี และเสียงแหลมแสบโสตประสาท แม้ไม่เข้าใจแต่

กลับรู้สึกอิน คิดทบทวนเรื่องที่ผ่านมาแล้วสบถออกมาไม่รู้กี่ครั้ง รู้ว่ารุ่งเช้าเมื่อบอกข่าวแก่เพื่อนฝูง ความสมเพชที่พุ่งออกมาผ่านคำปลอบโยนอาจทำผมอาเจียน

ข้างห้องเคาะกำแพงเตือน ผมควรหุบปากและใช้มันตีมูลค่าค่าคืนทุเรศนี้ให้สาแก่ใจ หากไม่อาจต้องนอนกองใต้เท้าของใครบางคนเหมือนที่เคยโดน แต่ปากมันยังขมขมิบไม่หยุด ไม่รู้ว่าจะบังคับมันอย่างไร ผมอาจต้องคุยกับใครสักคน แต่นึกไม่ออก ไม่อยากฟังคำตาด ๆ ของบางคนที่บอกให้สู้ ๆ ทั้งที่พวกมันแค้นงอนจนไม่อยากฟังคนเมาพาล่ามบ่น

ดึกแล้ว แต่ถนนยังครึกครื้น ท้องเริ่มอแง ใต้ท้องเวรนี้นับวันก็ยิ่งใหญ่ขึ้น ๆ ขึ้นไขมันก็หนาเตอะ ห้อยย้อยน่ารังเกียจ กินข้าววันละมือแท้ ๆ ไม่มีมันคงลดค่าใช้จ่ายลงไปไม่น้อย เอาแต่ใจฉิบหาย นึกจะร้องก็ร้อง นึกจะปวดก็ปวด ครั้งหนึ่งช่วงบ่ายระหว่างนำเสนองานหน้าชั้นเรียน ผมไม่ได้กินข้าวเพราะแม่ยังไม่โอนเงิน ใต้เวรทะเลมันดันร้องลั่นขึ้นจนอยากมุดแผ่นดินหนี มันไม่เคยรอ เคยมีคำคมเท่ ๆ ผ่านตาว่า “บางสิ่งรอดได้ บางสิ่งรอดไม่ได้” ใ้ก่อนไขมันนี่คงเป็นหนึ่งในนั้น นี่ไงล่ะ พุดถึงก็ร้องอีกรอบ ลงอีหรือบ่นี่ทุกที พอเริ่มจิบจนถึง ๆ ต้องหาอะไรรองท้อง ผมคงต้องเดินไปหาอะไรกินที่หน้ามอ

ข้าวต้มไก่ฉีกร้อน ๆ กรุ่นกลิ่นกระเทียมเจียว พริกไทย กับต้นหอมผักชี ความร้อนวูบพาให้โล่งท้องขึ้น ผมจึงเริ่มกลับมาคิดอีกครั้ง เรามีวิธีของตัวเองอยู่แล้ว ก็แค่สาดอารมณ์ลงไป ให้งานเขียนเสมือนหนทางบำบัดความใคร่ทางอารมณ์ ใครจะสนใจ หรือหากมีก็ช่างศิระฆะมารตามันเถอะ ผมต่างหากคือเจ้าของเรื่องเล่า ผมต่างหากที่ควรได้รับเงินก้อนนั้น หมอนั้นรีย้นนั้นที่มันงาบเงินไปจำเป็นแค่ไหนกันเชียวนให้ตายเถอะ หันมาดูผมสิ แม่ผมสิ พี่ชายผมสิ เงิน 3000 ที่มอบให้เรื่องสั้นห่วย ๆ พรรคนั้นอาจช่วยชะลอความแหลกเหลวบัดซบของครอบครัวเล็ก ๆ ได้แค่ไหน หากเขียนแบบนั้นแล้วได้รางวัล ผมจะมานั่งคิดกลวิธีแปลกใหม่หาพระแสงอะไรกันล่ะ ก็แค่ทำตัวเป็นนักเขียนโสเภณีราคาถูกที่เขียน ๆ ไปตามใจกรรมการดีหรือไม่ก็ช่างมันเถอะ คิดถึงเป้าหมายสิ เงิน... เงิน... เงิน...

เออ ถ้าฉันผมจะเขียนเรื่องอะไรดีล่ะ เอาเป็นเรื่องราวง่าย ๆ อย่างเรื่องสะเทือนใจในครอบครัวดีไหม หรืออาจเป็นเรื่องราวความรุนแรงในสามจังหวัดดีล่ะ ให้ตัวละครสักตัวตายระหว่างกลับมาหาแม่เรียกน้ำตาได้ดี พวกนั้นชอบเห็นความล่มสลายของจิตใจนี้ ก็แค่ตัวละครตายนี้ ไม่ต้องรับผิดชอบอะไรหรือให้มันทุเรศกว่านี้อีกดีล่ะ จำกัดเสรีภาพของตัวละคร ให้มีปัญหาเรื่องเงินเหมือนผมนี่ไงล่ะ อดมือกินมือส่งเงินให้แม่ วันหนึ่งโดนสังข้อมจนสะบักสะบอมดีมั๊ย ไม่... ไม่... เดี่ยวกระทบต่อความมั่นคงประเทศ เปลี่ยนเป็นอาชีพนักเขียนดี ให้มันจน ความจนมันไม่ต้องอธิบายอะไรให้มากความอยู่แล้ว แค่จนก็น่าสงสารแล้วล่ะ แล้วให้ลูกเมียตายเพราะโรคระบาด ไม่มีเงินจ่ายค่ารักษา ไข้แล้ว... ไข้แล้ว... โรคระบาด

โง่งง อยู่ในกระแสด้วย พ่อถูกไล่ออกจากงาน แมกับลูกรู้สึกไม่สบายตัวหลังกลับจากรับจ้างขนผักในตลาดนัด ไม่มีเงินซื้อหน้ากากอนามัย แล้วดันติดโรค นี้โง่งง เริ่มสะเทือนใจขึ้นมาแล้ว หลังลูกเมียตายและฝังไปโดยไม่มีพิธีศพเพราะผู้ใหญ่บ้านสั่งห้าม กลัวคนไปชุมนุม คนเป็นพ่อหมดสิ้นหนทาง จึงคิดฆ่าตัวตาย ยัง... ยัง... เพิ่มความน่าสมเพชไปอีก ให้ตัวละครไม่มีเงินเลย จะผูกคอต แต่ไม่มีเงินซื้อเชือกเหนียว ๆ ชักเส้นบ้านพักที่เคยอยู่ก็โดนยึดกลับหลังถูกไล่ออก จะไปกระโดดน้ำตายก็ถูกสั่งห้ามเดินทาง กระโดดจากตึกสูงก็ขึ้นตึกไม่ได้ สุดท้ายต้องวิ่งไปให้รถสิบล้อทับกลางสี่แยก แต่รถดันหักหลบทัน ตำรวจเห็นเหตุการณ์จึงเข้ามาจับกุม พ่อถูกฟ้องจากบริษัทรถเนื่องจากทำรถเสียหาย เข้าไปนอนครวญครางในคุก นี้โง่งง จบเรื่องแบบสะเทือนอารมณ์

ผมเข้านอนพร้อมพล็อตเรื่องสุดสะเทือนอารมณ์ มันใจว่านวนิยายเล่มใหม่ต้องเข้ารอบ

“จะเขียนจริงหรือ” เขาเอ่ยถามขึ้นหลังจากที่ผมเกริ่นถึงนวนิยายที่กำลังจะส่งประกวด เขาขยับแว่นหนาเตอะ แล้วหันหัวขึ้นนั้นจ้องมองคล้ายจะมองทะลุเข้าไป

“ทำไมโง่งง” ผมถามกลับ

“ปกติไม่ได้ชอบแนวนี้” เขาขมวดคิ้ว

“แค่อยากลองดู” ผมเบือนหน้าหนี ชี้อ่านจะสารภาพความคิดทั้งหมด แค่นี้ก็ว่ายังไงเขาก็ไม่ได้เข้าใจสิ่งที่ผมกำลังเผชิญอยู่

ใครก็รู้ว่าเขาเป็นคนฉลาด ยิ่งในทางวรรณกรรมด้วยแล้วไม่ต้องพูดถึง เมื่อถึงเวลาต้องทำงานกลุ่มใครก็อยากร่วมกลุ่มตลอด เป็นคนวิเคราะห์วรรณกรรมชั้นเยี่ยม มองเห็นบางแง่มุมที่คนในคลาสเดียวกันยังไม่เคยรู้สึกถึง

คำตอบนั้นถูกเฉลยขึ้นหลังรับรางวัลประกวดเรื่องสั้นและกวีนิพนธ์

เขาเลี้ยงตัวเองด้วยงานเขียน สถานะทางการเงินของบ้านเข้าขั้นติดลบ หนี้สินกองโตทำให้เขาไม่กล้าจะขอเงินคนที่บ้าน แต่ความสัมพันธ์ของคนในบ้านกลับติดลบกว่า ความจนทำให้พวกเขาไม่มองหน้ากัน กลัวว่าใครสักคนจะพูดถึงปัญหาจนทำให้คนในบ้านสติแตก วรรณกรรมจึงเป็นสิ่งที่หล่อเลี้ยงชีวิตของเขา “วรรณกรรมคือชีวิต” คือคำที่เขาย้ำอยู่บ่อย ๆ

ด้วยเหตุนี้ ทุกปีเขาจึงต้องมีชื่อเขาปรากฏอยู่ในรายชื่อผู้รับรางวัลสักสองสามเวที จนเพื่อนบางคนในเฟซบุ๊กเริ่มไม่แน่ใจว่าเคยโพสต์แสดงความยินดีไปแล้วหรือยัง

เขาทำหน้าที่เรียบเฉยเมื่อผมแสดงความยินดี “ไม่ต้องพูดก็ได้ ถ้าไม่อยากพูด”

ผมประหลาดใจและนึกเคือง เขารับอธิบายว่าแค่รู้สึกห่างเหินเมื่อเพื่อนสนิทมาพูดแบบนี้ เขาไม่เคยรู้สึกยินดีกับเงินยืมที่เพื่อนโพสต์ต่ออยู่หน้าเฟซ ไม่ใช่ปฏิเสธความหวังดี แค่รู้สึกว่าบางอย่างในโลกออนไลน์เป็นเรื่องปลอม เพียงเกมการเมืองบางอย่างเท่านั้น ทุกครั้งที่ได้รางวัล แค้ไปดื่มที่ชายทะเล เจียบ ๆ นี่เป็นวิธีแสดงความยินดีของเรา

แต่แม้จะต้องส่งประกวดหวังเงินรางวัล แต่สิ่งหนึ่งที่ยึดถืออยู่ตลอดคือศักดิ์ศรีของนักเขียน เขาเชื่อ มาตลอดว่างานเขียนไม่ควรละทิ้งความเป็นตัวเอง

“เขียนอะไรที่อ่านเองแล้วไม่ผิดหวังก็พอ” เขาพูดก่อนแยกย้าย

คราวนี้ผมคงมีโอกาสได้สัมผัสเงินรางวัลกับเขาบ้างสักครั้ง ผมไม่สนใจใ้ด้วยรางวัลอะไรนั่นหรอก แค่ไม่อยากเป็นภาระคนในบ้าน

หลายคนว่าผมเป็นพวกหัวสูง เลื่องงาน ละเลียดเวลาไปจับกาแฟและอ่านหนังสือ ขณะที่พี่กับแม่ มั่นทำงานจนสายตัวแทบขาด บางคนถึงขั้นว่าผมมันพวกลอยตัวเหนือปัญหา และเสแสร้งทำตัวเป็นคน ร่าเริงตลอดเวลา เสียงเอ็ดอึ้งพวกนี้แว่วมาตลอด

ผมบอกตัวเองว่าไม่ได้สนใจ ทั้งที่ลึก ๆ แล้วก็เจ็บปวดไม่ต่างจากคนปกติ แค้เด็กมหาลัยที่รือวดอ้าง ตัวเองเป็นนักเขียน โถ! ทุเรศสิ้นดี ผมรู้ว่าตัวเองไม่อาจไปอยู่ในจุดสูงสุดได้ด้วยงานเขียน อดติบางอย่าง ทำให้ผมมีดีบอดและโง่เขลา ดังนั้น ผมจึงต้องอ่าน อ่านสังคม อ่านชีวิต และอ่านวิญญูณของตัวเอง ลึกลง ไปในความแข็งกระด้างในรูปความสนุกสนานนั้น ผมรู้ว่าตัวเองไม่ต่างจากเอลลี่ เกิดจากเจลาตินชั้นสวะที่ ผ่านความร้อนและการกวนให้เข้ารูป แต่สิ่งนี้อ่อนแอกินไป หลายสิ่งสอนให้รู้ว่าการพิพากษาผู้อื่นนั้น ง่ายตาย และเกิดขึ้นทุกขณะจิตของมนุษย์ ผมจึงต้องห่มคลุมร่างด้วยเกราะแข็ง ไม่แข็งกร้าวจนทิ่มแทงคน รอบข้าง แต่เป็นเกราะที่อาศัยอยู่ในนามของความร่าเริงสนุกสนาน และความไร้สาระ

คำถามคือ ผมรอดจากการพิพากษาหรือไม่ คำตอบคือ ไม่!

ชีวิตคือการปล่อยให้ตัวเองแตกสลาย และประกอบกลับขึ้นมาใหม่เพื่อแตกสลายอีกครั้ง

สิ่งที่ทำได้คือกอบเก็บเกราะความไร้สาระขึ้นมา สร้างขึ้นใหม่ และสวมใส่เหมือนที่ผ่านมา แต่ ระมัดระวังการปะทะมากขึ้น

ผมไม่เสียใจหรือกับทางที่เลือก เพราะตั้งแต่เด็กมาถึงตอนนี้ไม่ได้เห็นเรื่องไหนที่ควรค่าต่อการจบ ชีวิตตัวเองเลยสักครั้ง สิ่งยั่วเย้าที่สุดในชีวิตคือความสนุกสนานที่ได้เห็นใบหน้าพอใจของผู้คนที่ทำลายผม แค้รอเวลา แล้วผมจะพิสูจน์บางอย่างให้พวกมันได้เห็น

เหลือเวลาส่งอีก 12 วัน นวนิยายจบลงอย่างสมบูรณ์ ผมรู้สึกโล่งอย่างบอกไม่ถูก คล้ายว่าภูเขาหินหนักยิ่งถูกยกออกมาแล้ว ภูมิใจกับความพยายาม กดส่งต้นฉบับทั้งหมดไปให้เพื่อน ตั้งตารอคำคอมเมนต์ นึกภาพองในใจ จินตนาการถึงเงินรางวัล คราวนี้มันคงสามารถตบปากบ้าข้างบ้านแม่ได้ชะงัด นึกแล้วก็หมั่นไส้ทุกครั้ง จะอวยอะไรกันนักหนา กับแค่ลูกชายเรียนนิติแล้วมีเวลากลับบ้านทุกสัปดาห์ แต่ยังเรียนได้เกรดไม่เคยต่ำกว่า **B+** ยัยบ้านั่นคงหน้าหงายอีกรอบถ้ารู้ว่าผมได้รับรางวัลระดับประเทศ ครึ่งก่อนก็หาหย่าไปนานนับตั้งตั้งแต่สะเออะเข้ามาถามผมว่าทำไมไม่คอยกลับมาหาแม่ที่พัทลุงเลย เอาเวลาไปทำอะไร ผมพยายามนั่งเงิบอยู่นาน แต่เมื่อถูกจีให้จนมุม จึงโผล่ออกไป “กินเหล้าครับ กินจนบางครั้งแคไปเรียนยังไม่ไหว” พูดเสร็จก็หันหลังเข้าห้อง แต่ยังไม่ลืมหันไปส่งรอยยิ้มกระซากใจให้ หล่อนหน้าเสีย เดินกลับบ้านแทบไม่ทัน

คนจำพวกนี้โดนผมสวนกลับมานักต่อนักแล้ว ชอบเสียจริงเลย พวกมันไม่ทำอะไรมากไปกว่าพยายามหยิบยกข้อดีของลูกที่สะท้อนความสำเร็จของคนเป็นพ่อแม่ เดินไปบ้านโน้นที่บ้านนี้ที แล้วอวดอ้างความดีงามของลูกไม่ต่างจากแม่ค้าลอตเตอรี่ที่หลอกขายฝันให้ผู้คนที่สักวันพวกเขาจะร่ำรวยจนพลิกชีวิต ทั้งที่เมื่อผลประกาศออกมาแล้ว กระดาษพวกนั้นยังมีค่าน้อยกว่ากระดาษชำระด้วยซ้ำ แข็งและผืดจนขีดขี้อย่างไม่ได้ ทุเรศสิ้นดี คนแบบนี้แหละที่มักจะนั่งตำหนิว่า เป็นพวกหวังรวยทางลัด ประสบความสำเร็จโดยไม่เลือกวิธี ทั้งที่พวกมันเองนั่นแหละที่เป็นคนบ่มเพาะเชื้อร้ายทางความคิดเหล่านั้นใส่สมองลูก เสพติดความสำเร็จแบบสำเร็จรูป โยนความคาดหวังและความผิดพลาดในชีวิตของตนใส่เด็ก แล้วนึกว่าพวกเขาจะต้องเป็นไปตามคำสั่ง ผิดจากนี้คือเนรคุณ สอนสั่งให้เราก้าวที่ละก้าวอย่างระมัดระวังทั้งที่ตัวเองแทบจะสอนให้เด็กเกิดใหม่หัดวิ่งกันแทนที่หัดเดินอยู่แล้ว เสพติดความสำเร็จยิ่งกว่าพวกขี้ยาต้องการผงขาว

เกือบอาทิตย์ เพื่อนตอบข้อความกลับมา ผมพูดคุยกับคนอื่นเล็กน้อย และรอความคิดเห็นของบรรณานิการ

“ก็ดีนะ” เขาแสดงความเห็นสั้น ๆ

“???” ผมรอข้อความต่อมา แต่ทนไม่ไหวจึงตอบกลับไป

“ภาษามีปัญหาบ้างบางส่วน มีคำผิดบางจุด เนื้อเรื่องไม่ได้มีปัญหาอะไร แต่...”

“แต่?”

“มึงไม่ได้ชอบงานแบบนี้”

“คือยังไง” ผมขมวดคิ้ว

“เอาจริง ๆ นะ กูไม่ชอบงานชิ้นนี้ของมึง” เขาพิมพ์ต่อ “มันก็แค่งานเขียนให้เข้ารอบ”

“ใช่ มึงไม่เข้าใจหรอกว่าเงินนี้สำคัญกับกูขนาดไหน”

“เราเคยคุยกันแล้ว กูจะไม่ตรวจงานที่มึงไม่ได้ตั้งใจเขียน”

“ก็นี่ไง ตั้งใจแล้ว มากด้วย”

“ไม่! นี่ไม่ใช่เลย ไม่มีความเป็นตัวของตัวเองอยู่ในงานสักนิดเดียว”

“มึงแม่ง ไม่เข้าใจอะ”

“ไม่ มึงสิไม่เข้าใจ นี่คือการล้มเหลว ทั้งเรื่องเล่า และคนเล่า!”

ผมปวดหัวอย่างบอกไม่ถูก อยากบอกเหลือเกินว่าเงินก้อนนี้สำคัญกับผมแค่ไหน แต่เมื่อเทียบสถานะการเงินระหว่างผมกับเขาแล้ว กลัวเหลือเกินว่าจะพูดคำว่าลำบากได้ไม่เต็มปาก

ผมไม่มีความสุขเลยตั้งแต่ได้รับคำคอมเมนต์ สับสนกับสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่เคยเข้าใจว่าทำไมหมอนั่นถึงได้เน้นย้ำเรื่องความเป็นตัวเองในงานเขียนนัก เราก็เป็นแค่คนหากินกับตัวหนังสือ หากินกับเรื่องเล่ามิใช่หรือ ดอกเบี๋ยทบต้นไม่เคยเลือกทำร้าย เขาน่าจะเข้าใจเรื่องนี้ได้ดีกว่าผมด้วยซ้ำ

เสียงเตือนข้อความในโทรศัพท์ดังขึ้น พี่ชายส่งคลิปเด็กหนุ่มคนเดิมมาให้อีกรอบ บอกว่าเป็นคลิปถัดมา คราวนี้มีคนโอนเงินให้เขา พร้อมภารกิจกินน้ำในชักโครก ชื่อของเด็กหนุ่มเริ่มเป็นที่พูดถึงในกลุ่มเฟซบุ๊กคนเล่นเกม ทิศทางของความคิดเห็นเป็นไปในทางเดียวกัน แต่ความคิดเห็นของหญิงสาวคนหนึ่งตั้งสลายตาผมเอาไว้

‘เขาแค่ทำงาน คนไม่จนไม่เข้าใจหรอก’ มีคนตอบกลับข้อความนี้จำนวนมาก

เป็นครั้งแรกที่ผมเริ่มอึดอัดรำคาญกับคำ รวย ๆ จน ๆ พวกนั้น

ภาพของเด็กหนุ่มน้ำตาคลอเบ้า กล่าวขอบคุณคนดูทั้งที่มีคราบอ้วกเปรอะทั่วปากกลายเป็นภาพสุดท้ายของคลิปวิดีโอ ผมนึกใจหาย ภาวนาในใจว่าพี่ชายจะไม่มีคลิปวิดีโอต่อไปส่งมาอีกแล้ว

ตอนคํ่าก่อนถึงกำหนดส่งอีก 2 วัน เพื่อนส่งข้อความมาว่าหน้าปกเสร็จเรียบร้อย และจัดหน้าให้แล้ว อยากให้ลองตรวจสอบดู

ผมเปิดดูไฟล์ที่แนบมา เห็นภาพปกวาดด้วยมือ นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้เห็นหน้าปกหนังสือของตัวเองแบบจริงจัง ทั้งหมดเป็นเพียงการไหว้วานแลกกับการเลี้ยงฉลองเพียงคืนเดียว

“ไม่เคยรับงานแบบนี้มาก่อนเลยนะ ลากกันสุดฝีมือแล้วจริง ๆ” เธอส่งข้อความมา ผมเปรยยิ้มบางเบาหน้าโทรศัพท์ นึกถึงคำบ่นตลอดการทำงาน เพราะผมเพียงโยนโจทย์ว่า “ความสะเทือนใจ” ให้เธอไปตีความเอง แต่สิ่งที่ปรากฏตรงหน้าก็ตอบคำถามได้ว่าเธอตั้งใจกับมันมากเพียงไร

ผมกำลังจะพิมพ์ข้อความไปขอบคุณทุกอย่าง ทั้งภาพหน้าปกและการจัดตัวเล่ม แต่จู่ ๆ คำคอมเมนต์ของบรรณาธิการในคืนนั้นก็แทรกเข้ามาในสมอง

แค่ข้อความขอบคุณ แต่ผมกลับอับจนถ้อยคำ ผิดหวังบางอย่างบอกไม่ถูก ปล่อยช่องสนทนาให้มันว่างเปล่า

ผมยังไม่ได้ส่งผลงาน หยิบมาอ่านอีกรอบ เปิดหน้าจคอมเตรียมกดส่ง เหลือบไปเห็นข้อความของไอ้หัวขี้ส่งมาตอน 4 ทุ่มกว่า บอกให้รีบส่งภายในคืนนี้ แต่คราวนี้เป็นผมที่ไม่พร้อม รู้สึกอยากทบทวนอะไรบางอย่าง

ผมนั่งงัน บอกไม่ถูกว่ารู้สึกเช่นไร หลับตาลงย้อนนึกถึงทุกเหตุการณ์ในเรื่องเล่า คิดถึงทุกรายละเอียด วิธีการเขียน และจุดมุ่งหมายของการเขียน ปล่อยตัวเองให้ล่องไหลไปในสายธารความรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังแหวกว่ายกลางความมืด ไม่รับรู้ถึงตัวตนอีกต่อไป

ผมลืมตาขึ้น หยิบโทรศัพท์พิมพ์ข้อความชวนเพื่อนไปนั่งดื่มที่ริมทะเล

เกิดอะไรขึ้นจากนั้นผมจำไม่ได้แล้ว.

ใกล้ ๆ

การลาออกครั้งสุดท้ายของคนใจ

เข่าว่ากันว่ามันถูกพ่อแข่งให้ใจ พ่อเมาเป็นกระดกน้ำยางแทนเหล้า แม่มันเองก็ยังคงกลัวเรื่องนี้ ตอนที่ชายหนุ่มกลับมาบ้าน เธอแทบสิ้นสติ ปากพิมพ์คำ คำแข่งเป็นจริงแล้ว

เขาเล่ากันมาอย่างนั้น

แม้ผมจะรู้จักมักคุ้นไอ้พริ้วเป็นการส่วนตัว แต่ก็เป็นการยากมากที่จะเข้าถึงความรู้สึกของชายหนุ่มคนนี้ ไม่ใช่เพราะร่างเล็กตัน ดูถึกทนจนน่าเกรงขาม แต่ด้วยแววตาเกรี้ยวกราดไม่สนมิตรศัตรูและวาทะหยาบคายที่พร้อมพ่นใส่ตลอดเวลา ไม่เลือกว่าคนนั้นจะเป็นใคร ไอ้พริ้วจึงถูกจับตามองภายใต้ผืนดินผืนน้อยที่แห้งผากของตน

หน้าร้อนปีนั้นยังมีโรคระบาด ผมคิดไปเองว่ามันพาไอ้พริ้วกลับมาบ้าน จิตใจของชายร่างเล็กสู้ชีวิตผู้นี้เหมาะกับชื่อพริ้ว แกร่ง ถึกทน เต็มไปด้วยความดีใจ ยากจะเชื่อว่าเขายอมแพ้อะไรสักอย่าง แม้ในช่วงที่พ่อจากไปตอนมัธยม เด็กหนุ่มถูกบีบให้ต้องเป็นผู้นำครอบครัว ใครจะคิดว่าเขากับแม่จะประคับประคองชีวิตนั้นมาจนถึงวันที่น้องสาวจบปริญญาได้

ในวันที่เสียงซุบซิบแว่วมา ผมปฏิเสธอยู่ในใจเสมอ

ท่องเที่ยวใช้เวลาหลายวันกับการเขียนเปิดเรื่อง เรื่องสั้นเรื่องใหม่ควรเสร็จตั้งแต่ก่อนเปิดเทอมทุกวัน เขาจะนั่งฟังหน้าจอคอมสักสองสามชั่วโมง เขียน-ลบ เขียน-ลบ อยู่อย่างนั้นจนงานไม่เดินไปไหน แล้วจึงเดินตูดบิด สวมบ็อกเซอร์ตัวเดียว พุงตั้ง นมย้อย ไปมาอย่างไร้จุดหมาย ก่อนทิ้งตัวลงนอนให้หมดไปอีกวัน อยากโทรหาเพื่อนสนิทที่ทำงานโรงงานอยู่ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะคุยกันเรื่องอะไร โดยเฉพาะช่วงหลังที่แทบไม่ได้คุยกันเลย เพราะเราต่างกังวลกับงานจนไม่พักได้ขยับตัว แม้เพิ่งสอบหัวข้อวิทยานิพนธ์ไปหมาด ๆ แต่ด้วยความกระสันอยากเป็นนักเขียน จึงสวมบทบาทตัวเองเป็นนักเขียนผู้มีสายตาเฉียบขาด และมั่นใจในความคิดของตน

ระหว่างกินข้าวเที่ยงในร้านอาหารตามสั่งตรงข้ามหอพัก ห้องแถวธรรมดา ในร้านมีเพียง 5 โต๊ะ ครัวตั้งหน้าร้าน กำแพงด้านข้างมีสังกะสีปิดไว้ ดำป็นจากเขม่าควันและคราบน้ำมัน ป้าเจ้าของร้านยืนหลังตู้กระจก แขนวนคะน้ำ ผักกาดขาว และหมูกรอบ ทั้งหมดเป็นของปลอม แก้วงตะหลิว ควบกระทะมีอระวิง แต่ปากแม่ค้า ชอบนิทานไปเรื่อย ท่องเที่ยวนั่งฟังเสียบ ๆ แม้รู้ว่าเธอจะพูดกับเขา เพราะถ้าตอบไปสักครั้ง ปากแกจะทำงานหนักกว่ามือ และข้าวเที่ยงอาจกลายเป็นข้าวบาย

ป้ายกงานเข้ามาตั้งตรงหน้า เซ็ดเหงื่อที่ไหลเป็นน้ำ และบ่นถึงลูกชายเหมือนอย่างเคย

“เด็กรุ่นใหม่ไม่สู้งานหรอก” แกเอาลูกชายเป็นไม้บรรทัด พุดถึงคนโน้นคนนี้ที่ลาออกจากงาน ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุอะไรก็ตาม แต่ต้องวกมาจับที่เรื่องแกเคยเก็บข้าวจ้างตามต่างจังหวัด หรือการเดินทางไปโรงเรียน วันละ 10 กิโลเมตร แล้วเทียบความอดทนกับเด็กรุ่นใหม่ทุกครั้ง

ท้องเที่ยวไม่เคยสนใจคำพูดของแกมาก่อนจนกระทั่งวันนี้

บ้านไผ่พร้าวอยู่ติดทะเล ใกล้สะพานข้ามไปแหลมหลวงสตาร์ เป็นบ้านเดี่ยวชั้นเดียวหลังเดียวในซอย ผมเคยไปกินไปนอนอยู่หลายครั้ง ตัวบ้านหันหน้าให้สวนยางและหลังโรงเรียนเมธาวิทยา ข้างบ้านเคยเป็นลานหญ้าarkin มีต้นขนุนปูดแคะ เงาะโรงเรียนหวานกรอบ ลำไยกะโหลกต้นเดี่ยวแผ่ใบปกครึ้ม กล้วยหินกองใหญ่ และกอดตะไคร้แห้งเขียว มาคราวนี้ พื้นที่เหล่านั้โล่งเตียนหมด มีหลุมลึกเกือบ ๆ หัวไหล่กว้างประมาณน้ำขวดใหญ่อยู่ 6 หลุม ร้างเล็ก ๆ นั้นกำลังสูบใบจากมวนเกือบนิ้วโป้งอยู่ใต้เพิงหมาแหงนทำขึ้นลวก ๆ จากเศษไม้และใบตอง สูดเข้าจนท้องป่องแล้วปล่อยควันโขมงสีขาวขุ่น มันรู้ว่าผมมาตั้งแต่เลี้ยวเข้าซอย แต่ยังไม่ยอมกับการมวนบุหรี่แล้วใส่กลับในซองยาเส้น

ไผ่พร้าวเป็นเด็กจบใหม่ไม่กี่คนที่กลับมาทำงานที่ท่าข้าม เมืองเล็ก ๆ ใกล้แหลม สงบเงียบ เรียบง่าย รายล้อมด้วยคนวัยเกษียณ บางคนใกล้เกษียณรอบที่สอง นิสสัยหลายอย่างจึงคล้ายกับคนแก่ สวมเสื้อยืดแขนกุดสีเขียวขี้ม้า กางเกงสามส่วน บางวันก็กางเกงขาก๊วย ผ้าขาวม้าเคียนเอว สูบบุหรี่ไปจาก นั่งกินกาแฟได้เป็นวัน ๆ บางครั้งก็ขี้นจนนำรำคาญ และบางครั้งก็เสียบขี้นจนอึดอัด

ตอนจบมหาลัยแล้วไปทำงานในโรงงานปาล์มแถวรอยต่อตรัง-กระบี่ ทุกคนไม่ได้ยินดียื่นร้ายอะไรเหมือนอย่างนักศึกษาจบใหม่คนอื่นในพื้นที่ หางาน ไกลบ้าน ส่งเงินให้พ่อแม่ และแวะเวียนกลับมาช่วงเทศกาล ที่นี่จึงเป็นเหมือนบ้านพักคนชราขนาดใหญ่ที่ต้องดูแลกันเอง ช่วงนั้น ผมกับไผ่พร้าวยังคงติดต่อกันเป็นพัก ๆ

และพักไปนานกว่าจะรู้ว่าผมมันลาออกจากโรงงาน

ข่าวลือเรื่องค่าเช่าก็เริ่มตั้งขึ้น

รสมือของป้ายัดเหมือนปาก ท้องเที่ยวกินข้าวร้านนี้บ่อยครั้งจนสนิทกัน หญิงวัยกลางคนไม่เคยเข้าใจเรื่องราวสมัยใหม่ ไม่ดี ไม่อยากเข้าใจมากกว่า เธอเชื่อเสมอว่าหากไม่เลือกงานย่อมไม่ยากจนเหมือนอย่างที่คุณสอนเธอ และพ่อของคุณก็สอนมาอีกทอด เมื่อผสมกับความไม่ไหวร้าย ยิ่งทำให้หน้าตาของ

บ้าเหมือนนางยักษ์ที่ถือตะหวัดแทนกระบอง ลูกค้าประจำทุกคนรู้ว่าหากวันไหนแกเงี้ยวไป ห้ามชวนคุยเด็ดขาด ไม่งั้นอาจหุดดับก่อนกินข้าว

ข่าวว่าบ้ากับลูกชายไม่กินเส้นกันหลังเถียงกันเรื่องเด็กเอาตุ๊กตาเปิดไปเล่นสงกรานต์บนถนนในกรุงเทพฯ เมื่อหลายวันก่อน ใครก็รู้ว่าบ้าอยากให้ลูกชายเป็นทหาร ช่วงเกณฑ์ทหารแกอธิษฐานขอพระ พรหมณ์ ผี และสัมพะเวสีตามศาลเพียงตา ทุกอย่างนั้นก็ออก ขอให้ได้ใบแดง แต่ลูกชายดันหยิบได้ใบดำ แกแข่งชักหักกระดูกสิ่งศักดิ์สิทธิ์หน้าแดงกำ

บ้าคิดเสมอว่าลูกชายถูกกล่อมเกลาคความคิดแบบสมัยใหม่จนเปลี่ยนงานเป็นว่าเล่น ไม่สู้งานเหมือนมาจากคนละสายเลือด ยิ่งโดยเฉพาะงานล่าสัตว์ที่เพิ่งถูกเชิญออก เนื่องจากสถานการณ์โรคระบาด แม้จะมีคนพยายามอธิบาย รวมถึงเจ้าตัวเอง แต่แกกลับเชื่อว่าถูกไล่ออกเพราะเป็นคนไม่ทนงาน เป็นเพียงพนักงานชั้นล่างที่นายจ้างพร้อมเอาออกตลอดเวลา

เชื่อที่คนเขาว่าลูกชายโดนไล่ออกเพราะโพสต์คำทหา

นี้แหละเรื่องสั้นของเขา

ผมเข้าไปนั่งในเฟิง ใ้พี่ร้าวที่กำลังหาคนมาช่วยทำโรงเห็ดอยู่พอดี จะเพาะเห็ดฟางขาย ผมบอกที่ไม่เคยทำ แต่เป็นทหารเลวให้มันคุมได้ เราหัวเราะ วันนี้แม่มันไม่อยู่บ้าน น้องสาวอยู่บ้านปุ้ได้โอกาสจึงลองถามเรื่องพ่อ มันนิ่งเงี้ยวครู่หนึ่ง หยิบมวนใบจากขึ้นสูบเอือกใหญ่ ถามว่ามาเพราะเรื่องค่าแข่งเหรอใช่และไม่ใช่ ผมตอบ

ใครก็รู้ว่าพ่อมันร้าย ครั้งหนึ่งเคยเมาหนัก เดินเซซัดเซเข้าไปในบ้าน ฉวยขวานคู่ใจขึ้นถูหินลับสองสามที เดินควงเข้าไปในงานประจำปีที่จัดอยู่ตรงสะพานท่าข้าม แล้วเหวี่ยงไปตรงเสาเวทีร้าว ชาวบ้านตกใจกรูกันเข้ามา พ่อมันชูขวานคมปลาบขึ้นตะโกนลั่น “ใครจะเอาก้เข้ามา” ทุกคนนิ่ง รุ้ตีหากเข้าไปคงได้กินคมขวานแทนเสา ผู้ใหญ่บ้านเข้ามาถาม ได้คำตอบว่างานนี้จัดโดยไม่ขออนุญาต จากใคร ผู้ใหญ่ถาม กูเขาตอบ ทุกคนนิ่งเงี้ยว งานประจำปีจบลงตอนนั้น

เขาววันนั้นพ่อใ้พี่ร้าวเคยเมาหนักอยู่ที่ร้านค้าหน้าบ้านผู้ใหญ่ เจ้าหน้าที่อบต.ตั้งวงอยู่โต๊ะข้าง ๆ พูดกันว่าพวกคนกรีดขามีแต่คนบ้าน ๆ แก่ ๆ โง่และขี้เกียจ ทำงานแค่ช่วงสาย ๆ แล้วกลับไปนอน ไม่กินน้ำแช่ในร้านกาแฟจนเย็น เด็กรุ่นใหม่ต้องไปทำงานข้างนอกทั้งนั้น เขานั่งฟังเงี้ยวแต่กำหัดแน่น กะว่าเสร็จจากเหล่าขวิดนี้กำลังจะไปเอามีดกรีดขางที่จ้างลับคม ลุกไปคว้าโต๊ะและตะโกนกร้าว “โง่จริงมันต้องแตกน้ำยางแล้ว กูรอดูลูกเลย” เขาหัวเราะลั่น ทั้งความเงี้ยวไว้เบื้องหลัง ทุกคนในท่าข้ามรู้ บางคนไม่ควรไปมี

เรื่องด้วย โดยเฉพาะคนเมา 'ขาดหุน' อย่างนี้ ลือว่าที่เขากลับจากกรุงเทพฯ เพราะเอาเก้าอี้ไม้ฟาดคนตาย ตอนเมาแล้วหนีคดีมา

คงไม่มีใครสนใจคำพูดเพื่อเจ้าของคนเมาขาดหุน หากพวกเขาไม่เคยเห็นผล

ว่ากันว่าพ่อเคยแข่งตัวเอง 2 ครั้ง ครั้งหนึ่งเมาแล้วพูดว่าคนอย่างกูไปไม่ถึงไหน ผู้พี่น้องไม่ได้สมพรปาก กลายชาวสวนที่ลูกคงไม่ได้เรียนหนังสือหากไม่ทำงานหนักกับเมีย บรรดาพี่น้องมีงานการดี ๆ ให้ทำ และอีกครั้ง ปู่เตือน อย่ากินเหล้าสุบหรือหนัก หัวเราะหนัก บอกไม่เป็นไรหรอก ถ้าไม่ตายกับมะเร็งตับก็คงมะเร็งปอดนี่แหละ 1 ปีจากนั้น หมอบอกว่ามะเร็งลามไปทั่วร่าง เขาตายในเดือนต่อมา

เขาคำพูดตอนเมาของพ่อมันกลายเป็นการแข่งลูก

คนเมาน้ำร่ำน้าแล้ว แม่ไ้พรวัวไม่ได้กลัวลูกชายกลับบ้าน ใช้ชีวิตซ้ำ ๆ เหมือนอย่างที่พ่อของมันเคยทำทุกวัน กรีดยาง ใสปุ๋ย ทำสวนผักผลไม้ เพาะเห็ด จิบกาแฟ สูบใบจากพันวันดูย เธอมันใจ แม้สติปัญญาของลูกชายจะไม่ได้สูงมาก แต่สามารถเอาตัวรอดได้ เหมือนอย่างที่เขาเคยรับจ้างแทงปาล์ม ตัดหญ้า ใสปุ๋ยยาง หาเงินส่งน้องจนจบปริญญา แต่คำแข่งนั้นแหละที่ยังกวนใจ ต้องแอบดูลูกชายบ่อยครั้ง สังเกตพฤติกรรมใจ ๆ

คืนหนึ่ง เธอรู้สึกไม่สบายใจ จึงเดินออกมาจากห้อง เห็นเงาร่างลูกชายถือแอลกอฮอล์น้ำย่างไปหน้าบ้าน รินใส่แก้ว แก้วกระดกรวดเดียวหมด ใจแม่หล่นวูบ รีบวิ่งไปปิดแก้ว น้ำย่างหกเรียกราด ลูกชายหันมายิ้ม แล้วสะดุ้งตื่น โลงใจที่ทุกอย่างเป็นแค่ฝัน คิดว่าตัวเองคงหมกมุ่นมากเกินไป มองนาฬิกา ใกล้เคียง กรีดยาง เดินออกจากห้องไปแต่งตัว

เห็นลูกชายถือแอลกอฮอล์เดินไปหน้าบ้าน เธอเป็นลมล้มพับ

เมื่อยังไม่ได้คำตอบ หลายวันต่อมาผมเข้าไปหาปู่ชุ่มแพ ปู่ไ้พรวัว ใกล้เที่ยง ชายผมหงอกร่างเล็ก แต่ยังคงเงาร่างถึกทนเมื่อครั้งวัยหนุ่ม สวมเสื้อกล้ามห่านคู่กับผ้าถุงสำเร็จพับขึ้นจนเข้าไหล่ บอกไม่เชื่อเรื่องคำแข่ง ย้ำว่าหลานบ่าวทำงานได้ เหมือนกับพ่อมัน หนักเบาให้บอก ทำหมด ไม่รู้หรือจะทำอะไรแล้วบ้าง หลายอย่างไปหมด เรามันคนแก่แล้ว เดินนั่งก็ลำบาก จะไปดูก็ไม่ไหว อีกอย่าง ถ้ามันทำโรงงานแล้วไม่ถูก ลูกถูกใจ กลับมาก็ดีแล้ว

แกพูดเบาจนเหมือนพึมพำกับตัวเอง ไม่ห่วงมันเลย มันหางานเอง เราไม่รู้เรื่องของมันหรอก นอกจากจะเดินมาบอก เขาเราบวม เดินแล้วปวด ไปโรงหมอเขาว่าเป็นโรคไต เราทำงานหนักตั้งแต่เด็ก แบกหาม ขนพีน เผาถ่าน ขับรถส่งของก็ทำแล้ว ครั้งหนึ่งช่วงสาย ต้องรีบไปทับเที่ยงแต่ไม่มีรถ เดินไปจาก

ท่าข้าม เกือบ 50 กิโล ถึงเกือบค่ำ และยังเป็นคนนอนน้อย คนไม่มีเบียร์ไม่มีตั้งต่องนอนให้น้อย กินให้น้อย แบบนี้ทั้งนั้น แต่ก็นั่นแหละ กลายเป็นสัญลักษณ์ที่เราสู้งาน ช่วงนั้นก็ได้อันนี้แหละที่พาไปกลับโรงแรม บ่อยจนเราจำคาถาแทน

ถ้าการทำงานหนักคือคำแข่ง เราคงเป็นต้นเหตุ

น้องเพลง น้องสาวของไอ้พร้าวนั่งฟังอยู่ใกล้ ๆ พูดเสริมว่าไม่เคยรู้ว่าพี่ชายลาออก ไม่เคยรู้เรื่องคำแข่ง แต่เคยได้ยินพ่อพูดเปรย ๆ ตอนเมาว่าที่บ้านต้องมีผู้ชายหนึ่งคน สิ่งนี้อาจพาพี่ชายกลับบ้าน ไม่ก็เพราะปู่ไม่สบาย เธอแค่กังวล รู้ว่าถ้ากลับมาก็กว้างงาน

หากนี่คือคำแข่งของพ่อ เชื่อว่าพ่อต้องมีจุดประสงค์บางอย่างมากกว่าพูดสนุกปาก

ผมรู้ดี ไอ้พร้าวกับน้องเพลงไม่เคยคุยกันได้เกิน 5 นาที ใครสักคนต้องสบถออกมา แล้วหันหลังปล่อยความเงิบเป็นคำตอบ แต่น่าแปลก ความรู้สึกที่อยู่ระหว่างสงครามน้ำลายและความเงิบนั้นไม่ใช่ความโกรธเกลียด แค่ว่าพี่ชายที่แสดงความอ่อนโยนไม่เป็นกับน้องสาวที่อายไม่กล้าแสดงความรัก สายใยระหว่างนั้นกลับแผ่ไออบอุบอบอกไม่ถูก

หญิงสาวถามผมเรื่องคำแข่ง ผมบอกไม่แน่ใจ เปลี่ยนเรื่องคุย ถามว่าคิดยังไงกับการที่พี่ชายกำลังจะเพาะเห็ด

“โง่ แต่ก็เป็นพี่เรา” เธอพูดหน้าตาเฉย แล้วกลับบ้านไปเตรียมกับข้าวเที่ยงให้พี่ชาย

เดือนต่อมา ท้องเที่ยวอยู่บ้านช่วงปิดเทอมฤดูร้อน มีคนส่งข้อความทางเฟซบุ๊กมาให้ฟังว่า บ้าทะเลาะกับลูกชายอย่างหนักระหว่างทำกับข้าวจนคนในร้านต้องหนีกลับ กระทะ ตะลิว ถ้วยชามปลิวว่อน ลูกชายพลังปาก บ้าก็พลังมือ ข้าวของบางอย่างลอยคว้างโดนหัว เลือดซึมจากขมับหยดลงพื้น มีอกุมหัว น้ำตาริน แต่ยังไม่จ้องตาแม่แข็งค้าง

“ฟังแต่คนข้างบ้าน คนพวกนั้นรู้เรื่องดีกว่าตัวเราอีก” เขาพูดเสียงลั่น ยื่นมือสีแดงฉานชี้ทั่ว

“ใครก็ว่ามันมันโง่บัดซบ ผีไฟพวกชาติหมานั่น” บ้าพูดมาแค่นั้น

นั่นคือครั้งสุดท้ายที่มีคนเห็นบ้ากับลูกชายอยู่ที่ร้าน

ท้องเที่ยวถึงเรื่องราวแล้วลั้งเล เขียนเรื่องแบบนี้ต้องเลือดเย็นมาก รู้ดีว่าตัวเองไม่ใจดำพอ คิดว่าเรื่องของบ้ากับลูกชายสมจริงมากเกินไป บางเรื่องควรปล่อยให้เป็นเรื่องจริงมากกว่า

กำลังจะปิดหน้าจอโทรศัพท์ ข้อความแจ้งเตือน เพื่อนสมัยมัธยมทักมา พูดคุยกันไปเรื่อย จนมาถึงเรื่องข่าวคราวว่าเพื่อนคนหนึ่งลาออกจากงานประจำเพราะถูกคำแข่งของพ่อเล่นงาน ท้องเที่ยวรู้สึกสนใจ

เป็นพิเศษ พยายามถามเรื่องราวว่าเป็นใครที่ไหน คิดว่าอย่างน้อยน่าจะดีกว่าเรื่องครอบครัวหลังเลือด เพราะการเมือง

หลายวันจากนั้นท่องเที่ยวเดินทางไปหาไอ้พรวัว

ทุกอย่างควรจบลงที่ปากคำของแม่ไอ้พรวัว จากที่เขาว่า แม่ต้องรู้เรื่องคำแข่งจากปากสามีมามากกว่าใคร ถึงขนาดที่เกือบเป็นลมตอนลูกชายบอกว่าจะกลับมาทำงานที่บ้าน แม่ผมจะเชื่อว่ามีอะไรมากกว่านั้น แต่จากการที่มีคนขับรถผ่านซอยเพื่อดูโครงร่างโรงเรือน บ้างทักทาย บ้างขับผ่านไปเฉย ๆ นั่นทำให้ผมรู้สึกตึงใจไม่น้อย

แม่ไอ้พรวัวเป็นคนกรืดยาง และเป็นแม่ครัวในงานรับเหมาโต๊ะจีน แต่ด้วยความหักโหมตลอดหลายปีที่ผ่านมา ร่างกายของหญิงกลางคนทรุดโทรมอย่างเห็นได้ชัด แข็งขาอ่อนแรง บางครั้งก็ล้มลงดื้อ ๆ นิ้วมือบวมเป่งหึงงอ บ่อยครั้งที่ปั่นป่วนแผนหลังลามลงมาถึงน้อง ต้องพาหมอบ้านมาบีบนิ้วหลายครั้ง นั่นคือภายนอก ส่วนภายในเป็นกรดไหลย้อนจากการกินไม่เป็นเวลา เวียนหัวจนเกือบวูบบางครั้ง นี่เท่าที่ผมรู้ แต่ไม่มีใครขัดขวางการทำงานของเธอได้ ทำงานด้วยรอยยิ้มตาหยา้ สวงวนปากคำ แต่ไม่สวงวนแรง

ผมได้อยู่ส่วนตัวกับแม่ตอนไอ้พรวัวกำลังไปพาหมอบ้าน กลั้นใจอยู่นาน ไม่รู้ว่าควรพูดไหม แต่อดใจไม่ไหว โพล่งถามเอาคือ ๆ ทั้งหมดเป็นเรื่องจริงหรือไม่

เธอนั่งอยู่บนโซฟาไม้หน้าโทรทัศน์ รูปศพสามียังมองตรงมา หันมายิ้มตาหยา้ พูดเนียบ ๆ

“อยากได้ยีนแบบไหนล่ะ”

โรงเพาะเห็ดเสร็จแล้ว งานเลี้ยงฉลองความสำเร็จเริ่มตั้งแต่ตอนบ่าย ไอ้พรวัวยิ้มกว้างที่สุดที่เคยเห็น จนเกือบ 3 ทุ่ม เหล้าขวดแรกหมด ขวดสองเลยคอขวดไปนิดหน่อย กำลังได้ที่ ทำไม่ถึงลาออกกะตอนคุยกันเห็นบอกเงินดี จบแล้วมึงเรียนต่อเลยไ่มั้ย มันถาม ไม่ทันถามว่าเกี่ยวอะไร ชายร่างเล็กอ้าปากพูดต่อ กลืนความสงสัยลงคอ รู้จักก็ไ้เด็กจบใหม่มัย ไม่มีคำตอบ แล้วระบบรุ่นในโรงงานล่ะ ยังคงนี้่ความกดดันล่ะ เริ่มยิ้ม ความโดดเดี่ยวล่ะ พอรู้จักบ้าง มันบอกทั้งหมดคือสารตั้งต้น จินสุขภาพของแม่กับปู่คือคำตอบ ไม่ นั่นแค่สารเร่ง แล้วคำแข่งล่ะ มันนิ่งเงียบ หยิบมวนใบจากขึ้นสูบ หันมองรูปพ่อ

“พ่อบอกว่าบ้านต้องการผู้ชายสักคน” ใบจากเหลือข้อนิ้วกว่า สูดรวดเดียว ไฟแดงวาบ แล้วโยนทิ้ง “กูไม่เคยเข้าใจ จนวันที่ว่าปู่ล้มป่วย แม่เจ็บออก ๆ แอด ๆ แล้วไม่มีคนพาไปโรงพยาบาล”

กำลังจะถามต่อว่าไม่เสียตายนเงินเดือนหรือ แม่เดินมาถามว่าหิวมั๊ย เดี่ยวทำต้มจืดตั้งไว้ให้ เห็นรอยยิ้มอีกรอบ ท่าทางเหนื่อยล้า แต่แวต่ายังฉายฉาน

ถ้านั้นเรียกว่าการแข่ง มันสัมฤทธิ์ผล

ยื่นมองไอ้พริ้วแล้วนึกถึงคำแข่ง ทุกคืนหลังทำงานเสร็จทั้งสองนั่งดื่มเบียร์เย็น ๆ แล้วพูดเรื่อง สัพเพเหระ ้วยมัธยม ผู้หญิง ผีสงนางไม้ ปรัชญาชีวิต แต่นึกถึงจุดประสงค์ที่มาเสมอ ในใจคิดว่ากลับไป คราวนี้ต้องมีเรื่องสั้น แต่เหมือนยิ่งย้าคิด ยิ่งหมกมุ่น กลายเป็นการสังเกตพฤติกรรมของเพื่อนโดยไม่รู้ตัว

ท่องเที่ยวผลอหลับไป คืนนั้นทั้งสองเมาหนัก ในฝันเห็นไอ้พริ้วนอนไม่ใส่เสื้อบนโซฟาไม่หันารูป ศพพ่อ เอาผ้าขาวม้าห่มตัว ท่องเที่ยวจำไม่ได้ว่าเข้าห้องนอนมาได้อย่างไร ประตูห้องก็ไม่ปิดด้วยซ้ำ โรงเรือนเสร็จแล้ว พุ่งนี้เช้าเขาจะกลับบ้าน หมอกคงลงหนา ฝนหยุดตั้งแต่บ่ายแล้ว เหลือแค่ไอเย็นอวลทั่ว พื้นที่บ้าน มุดตัวในผ้าห่มอุ่น ๆ เหนื่อยล้าสะสมหลายวัน อากาศแบบนี้หนังตาปิดเองง่าย ๆ

ไอ้พริ้วคงไม่ได้ออกไปกรีดยาง ไม่รู้สิ ท่องเที่ยวเองก็ไม่รู้ว่าต้องเป็ยกขนาดไหนถึงออกไปกรีดยาง ไม่ได้ เขาทำไม่เป็น บ้านไม่มีสวนยางสักไร่ นึกถึงสวนยางแล้วก็วนกลับมาเรื่องคำแข่งอีกรอบ คำแข่งมีจริง หรือ อาจเป็นแค่เรื่องบังเอิญก็ได้ ความรู้ที่เรียนมาบอกว่าเรื่องเล่าก็เป็นแค่เรื่องเล่า ไม่มากกว่านั้น ไม่น้อย กว่านั้น พ่อไอ้พริ้วอาจไม่ได้แข่งตัวเอง แต่รู้จักตัวเองดีที่สุด รู้ว่าเรียนไม่เอาไหน และสูบบุหรี่จัด ดื่มน้ำ เรื่องบังเอิญเกิดขึ้นทุกเมื่อเชื่อวัน และชีวิตมักเต็มด้วยเรื่องบังเอิญ รู้สึกกึ่งหลับกึ่งตื่น ความคิดลอยล่องไป ไกล รู้สึกเหมือนผีอำ

เสียงเท้าดังอยู่หน้าบ้าน น่าจะเป็นไอ้พริ้ว ไม่ก็คนอื่น คืนนี้ห้องเพลงไปนอนบ้านปู่ แมก็ไม่น่าจะ ออกมากลางดึก เสียงเดินลงสั้น เสียงควานมือหาอะไรบางอย่าง เสียงกลองหรือฆวดพลาสติกใส่น้ำ ท่องเที่ยววิ่งเพ่งสติ เสียงแก้ว เสียงรินน้ำ นึกถึงเรื่องเล่าของคนขี้เมา ความฝันของแม่ไอ้พริ้ว ทั้งหมดอาจ เป็นเรื่องจริง จินตนาการถึงหน้าพอมัน คำพูดของคนเมาที่แข่งลูก ท่องเที่ยวกลัวจนไม่กล้าลืมตา เสียงนั้น ยังอยู่ เสียงดื่มน้ำ รินอีกครั้ง ดื่มอย่างหิวกระหาย เสียงสุดท้ายที่ท่องเที่ยวได้ยินก่อนผล็อยหลับเป็นเสียง เหล็กหนัก ๆ เสียงโยนรองเท้าลงพื้น เสียงถอดเสื้อ ถอดกางเกง เสียงทำสัมผัสพื้นห้องน้ำ

ท่องเที่ยวไม่อยากจะรับรู้อะไรอีกแล้ว จะถูกแข่งหรือไม่ก็ตามแต่ ขอแค่ให้ตัวเองหลุดจากความคิด บัดชบนี้สักที

คืนสุดท้ายของปิดเทอมฤดูร้อน ท่องเที่ยวหวนนึกไปถึงเรื่องราวของไอ้พร้าว ชาวว่าโรงเห็ดไม่เป็นตามที่วาดหวัง เกิดลมพายุรุนแรง ฟ้าโฉบฉีกขาด ต้องซ่อมแซมหลายจุด เห็ดฟางเริ่มมีราขึ้นขึ้นแทรกจนต้นลีบฝ่อ และไอ้พร้าวก็ยังส่งสายตาไม่เป็นมิตรให้คนไปทั่ว

เสียงพูดคุยดังขึ้นกว่าก่อนออกจากโรงงาน ชายหนุ่มกลายเป็นคนโง่ที่สุดในชุมชนเล็ก ๆ นั้น คนโง่ที่ยอมทิ้งเงินเดือนเกือบสองหมื่น แล้วกลับมาล้มเหลวกับโรงเห็ดโง่ ๆ ง่ายแถมรอเวลาผู้พัง

โง่ตามคำแข่งของพ่อ

ท่องเที่ยวเปิดภาพถ่ายในมือถือ เลื่อนดูภาพเพียงไม่กี่ภาพที่ถูกถ่ายไว้ตอนพัก ฝีมือการถ่ายเข้าขั้นสวะ แต่เพียงพอจะถ่ายทอดความรู้สึกบางอย่าง ผลอยยิ้มให้รูปภาพของชายหนุ่มเนื้อตัวเหนียวเหนอะหนะ เปื้อนฝุ่นโคลน โอบไหล่หญิงวัยกลางคนในชุดคนครัว และหญิงสาวในชุดกีฬาที่ทำหน้ารังเกียจแต่โอบเอวของพี่ชายไว้

เห็นการลาออกครั้งสุดท้ายของคนโง่

ปลาจมน้ำ (เรื่องบังเอิญที่เคยได้ยิน)

ฉันยกมือขึ้นจากเบาะพิมพ์หลังจัม ๆ กด ๆ อยู่หลายชั่วโมง ลูกขึ้นยึดเส้นยึดสาย สายตาเริ่มล้า วันนี้น่าจะปิดเรื่องได้ ระหว่างเข้าห้องน้ำ พยายามนึกถึงเรื่องราวให้มากที่สุด เพื่อรายละเอียดบางอย่างตกลงหน้าอยู่วางทาง

(1.

ฉันถามว่าน้ำสาयนั้นไหลไปไหน อาจเป็นตู้ปลาสักแห่ง เขาตอบ

นั่งรอที่โต๊ะหินอ่อนใกล้ประตูทางเข้าห้องปฏิบัติการในโรงงานผลิตน้ำมันปาล์มแถบตะวันตกเฉียงเหนือของตรัง ชายร่างท้วมฆ่าเวลาด้วยเบียร์ขวดสี่เขียว 2 ขวด

ใกล้เที่ยงคืน 'เจ้าหน้าที่วิเคราะห์และเก็บตัวอย่าง' ร่างเล็ก ผิวกร้านแดด ยังง่วนกับหลอดทดลอง สวมเสื้อกาวนิยาว ก้มหน้าจูด ๆ เทหลอดโน้นใส่หลอดนี้ กลิ่นเหม็นเปรี้ยวน้ำมันไซยกุ่น

"เหม็นชิบ" ชายหน้าห้องแก๊งตะโกน

"เดี๋ยวกี่ชิน" เขาตอบ "แรก ๆ กินข้าวไม่ได้เกือบอาทิตย์ กลืนติดตัว"

ตาเล็กแหลมกวาดไปนอกรั้ว ผู้มาเยือนหายใจสั้นถี่ ไม่อยากเอากลิ่นเข้าปอด

คืนนั้นสายพานโรงงานไม่เคยหยุดไถยวาย

2.

เคยได้ยินเรื่องปลาคาร์ฟเด็นมัย เธอถาม

"แม่ อีสัมแปลก ๆ นะวันนี้"

ระหว่างรอคำตอบ เธอถอดชุดทำงานโยนกองไว้มุมห้อง เผยผิวขาวนวลแน่นหนั้น สวมชุดกีฬา รวบผมยาวเกือบกลางหลัง ตรงไปยังตู้ปลาขนาด 60 นิ้วมุมขวาของห้อง แสงสีน้ำเงินแกมม่วงฉายพราย ฟองจากเครื่องทำออกซิเจนในตู้ มองลงไปเจอตันไม้เทียมสองตันที่มุม อีสัมขึ้นมาหายใจบนผิวน้ำบ่อยกว่าทุกวัน

"เป็นไงบ้างส้ม" เธอทักทายพลางโปรยอาหารเม็ดลงครั้งละ 2-3 เม็ด ดูมันตั้งหน้าใส่ก่อนค่อย ๆ คุบอาหาร

ส้มเป็นปลาคาร์ฟสีส้มสลับขาว ยาวเกือบ ๆ ไม้บรรทัด ทั้งสองรู้จักกันมาเกือบ 8 ปี เปลี่ยนตู้มา 2 ครั้ง และย้ายตู้ไปมานับครั้งไม่ถ้วน

หลายครั้งที่สัมผัสเดินออกมาปอบใจเธอ ลูบหลังด้วยครีบลึก ๆ พะงาบปากพูดอะไรสักอย่าง
 ครั้งหนึ่ง ใ้หนุ่มหัวเกียรณสูงทำยาวเคยหักอกเธอกกลางเสาธงโรงเรียน เธอสารภาพรัก
 เขาสารภาพว่ารำคาญ เย็นวันนั้นโลกทั้งใบใกล้แตกดับ มีเพียงสัมผัสที่ยังแสดงตัวในโลกใบเล็กของเธอ มันเย็น
 ครีบลึก ๆ มาปาดน้ำตา ลูบหลัง โอบไหล่ ฟันฟองเป็นรูปหน้ายิ้ม

ที่แรกเธอไม่สนใจ แต่สัมผัสก็พยายามตีน้ำให้เกิดเสียง และเอาหัวชนตู้ จนเธอต้องหันมามอง

หลายวันจากนั้น สัมผัสมีโชวิเศษไว้เยียววยาใจที่บอบบางของเธอทุกเย็น

พอบอกว่าเช็คเงินในบัตรเครดิตบ้าง เผื่อสัมผัสเอาไปกด เธอรู้ดีว่าเป็นไปไม่ได้ สัมผัสไม่ต่างจาก
 อุลตราแมน อยู่นอกตู้ได้ไม่นานพอจะไปถึงตู้กดเงิน แคเปลี่ยนน้ำในตู้ตัวเองมันยังทำไม่ได้ ทุกสัปดาห์เธอ
 จึงต้องถ่ายน้ำเก่าออกประมาณครึ่งหนึ่ง แล้วเติมน้ำใหม่เข้าไป ให้สัมผัสสามารถปรับตัวได้ ในส่วนพื้นของตู้
 เธอเลือกจะปล่อยโล่ง หินประดับอาจกลายเป็นแหล่งสะสมเชื้อโรค

สัปดาห์นี้หญิงสาวเปลี่ยนน้ำเร็วขึ้นอีกวัน ตะไคร่น้ำจับตัวเขียวที่ขอบตู้ สัมผัสเองก็ดูไม่ค่อยรำเริง
 เท่าไร กลัวล้นอยู่แล้วมันจะออกมาเพ่นกบาลเธอเข้า

เพื่อนพ้อหลายคนบอกว่าสัมผัสเป็นปลาที่สวยมาก เธอสวนกลับ สัมผัสไม่ใช่ปลา

3.

เคยได้ยินเรื่องหยอนางรมหายตัวได้ เขาว่า

หาดราชมงคลฝนตกหนัก ขากางเกงชุ่มด้วยน้ำตามแอ่งทางเข้า ในมือถือแก้วพลาสติกบางใสปริ้ม
 ด้วยน้ำสีอำพันไว้แน่น

“ลากมาตากฝนแท้ ๆ”

หนุ่มผิวกร้านแดดไม่ตอบ ถอดเสื้อซิปสีเขียวแขนสั้นกับกางเกงยีนส์ฟ้าซีด ข้างในเป็นเสื้อยืด
 ห่านคูสีดำและกางเกงบอลลีสีดำ สายตาจ้องไปที่บ่อ

“จ้างเหรอ” เด็กดีสวมแว่นกลม เสื้อยืดสีเทาลายการ์ตูนพินทุ่มน้ำแนบไปกับพุงตั้งเป็นก้อน

“พอได้ค่าของในมือ”

“อาจารย์ตาแหลม เลือกคนเฝ้า”

เขาไม่ได้เฝ้าว่าอาจารย์หนุ่มคนนั้นมีปากเป็นโทรโข่ง ฟันคำตำสารพัด เลือกเขามาดูแลบ่อพักน้ำ
 เพราะเป็นคนใกล้มือคนเดียวที่ยังทนอยู่ได้ เสียงแผดแหลมนำรำคาญกับความจุกจิกจนเกินจะทานไหว
 คัดสมาชิกกลุ่มสิ่งแวดล้อมออกไปหมด

ใช้ว่าทนได้ดี แค่นี้ไม่ได้

หัวหน้าชมรมสิ่งแวดล้อมก็ฟังดูไม่เลวร้ายนัก แม้จะได้มาเพราะมีอยู่คนเดียวก็ใช้ว่าจะทำขอไปที่
เคียบอบำบัดน้ำเสีย เก็บขวดใส่ถังรีไซเคิล หรือเก็บถุงยางชายหาคือยังเคยทำ

คิดเสมอว่าไม่รักสิ่งแวดล้อมขนาดนั้น แต่ก็ไม่เกลียดนักหรอก

วันนี้อาจารย์ฝากให้เฝ้าบ่อปลา เขาไม่สนใจว่ามีอะไรในบ่อ แต่รู้ว่าข้าง ๆ มีตะกร้าเลี้ยงหอยนางรม
มันเคยหายไปหลายครั้ง อาจารย์บอกว่าใจในมอมันร้าย หาหลักฐานไม่เคยได้ เหมือนมันมีวิชากำบัง
กาย เขาไม่ตอบ แต่รู้ว่าพวกมันสักสี่ห้าตัวจะหายไปคืนนี้

“ได้ข่าวว่าจะไม่เรียนแล้ว” หัวหน้าชมรมเอ่ยขึ้น

“คงจะงั้นแหละ แม่ไม่มีเงินส่ง” เด็กดีตอบ

“น่าเสียดาย”

“โชคดีนะที่มึงได้ทำสิ่งที่ชอบ” หนุ่มเชื้อสายจีนช่วยขวดริน กำน้ำแข็งหย่อนลงไปอีกสองก้อน หยิบ
1 ก้อนใส่ในแก้วเพื่อน “มีคนอย่างมึงเยอะ ๆ เผื่อขยะจะลดลงบ้าง”

“ไม่หรอก” เขากะระดกแก้ว

มันแค่หายไปที่ไหนสักแห่งเหมือนหอยนางรม

4.

ปลาจารย์จะหอบมัยถ้ามันว่ายน้ำมาราธอน เธอถาม

พอบอกเสาร์นี้คุยงานที่ร้านกาแฟแถวหาดสมิหลาเสร็จจะพาไปดูพญานาค เอนับวันรอตั้งแต่วัน
พุธ จริง ๆ แล้วนับวินาทีรอต่างหาก กะจะเอาเป็นแคปชั่นไวโพลสต์ คงมีสักคนทักมาถามเรื่องเวลา

ไม่มีใครรู้ว่าพญานาคอยู่ที่ไหนได้ไง บ้างก็เล่าตำนานทวดงูเลื้อยมา บ้างว่าเป็นสัญลักษณ์แทนความ
อุดมสมบูรณ์ ทั้งที่ปากตรงข้ามมีคอนเทนเนอร์กองพะเนินสูงกว่าพญานาคด้วยซ้ำ เรือสินค้าลอยแพตั้งอยู่
หลายลำรอลำเลียงลงไปเพิ่ม แต่ที่แน่ ๆ เธอรู้ว่ารถสิบล้อพาพญานาคมา ตั้งส่วนหัว ตัว หาง แยกกันตาม
จุดทั่วเมือง คนจะได้มาเซลฟี

เธอเดินไปมาได้ไม่นานก็เบื่อ พ่อเลยชวนไปหาเพื่อนที่ชายปลาอยู่ที่ถนนนางงาม เพื่อเธอจะมีอะไร
ให้ถ่ายมากกว่ารูปปั้น

เธอเจอมันที่นั่น ปลาคาร์ฟี่สัมผัสกับชาว ลายขาวพาดหัวมันไปจนเหมือนปลาหัวล้าน ทว่าว่ายน้ำดูประหลาด หายท้องตื้นน้ำขึ้นไปสูบอีกซิเจน เหมือนคนว่ายน้ำท่าผีเสื้อ เธอถามคนขายถึงความผิดปกติ เขาว่าไอ้ตึกมันขายไม่ออก ไอ้ตึก? เธอถาม มันนี่คนน้ำหลายรอบละ หนึ่งไปหลายครั้ง ไม่ตายแต่กลายเป็นปลาเอื้อวว่ายน้ำประหลาดแทน เลยไม่มีอยากซื้อมัน เขาตอบ

เธอพยายามเพ่งมอง มันรู้ตัว มองกลับ และพ่นอากาศให้ลอยขึ้นเหมือนบั้งไฟสีใส

คนขายปลาบอกว่าปลาคาร์ฟี่ดูแปลกเกินไปสำหรับเด็ก ไม่เปลี่ยนเป็นปลาหางนกยูงแทนหรือ เธอยืนยันว่าอยากได้ปลาตัวนี้มาก พ่อก็เห็นด้วย เพื่อเลี้ยงปลาแล้วจะรู้จักรับผิดชอบบ้าง เพราะเธอไม่เคยสนใจงานบ้านอะไรสักอย่าง

แล้วปลาตัวนั้นก็ตามเธอมาที่บ้าน

ช่วงแรกของเราเต็มไปด้วยความทลุกทลุล เธอพยายามควมมือไปคว้าปลาจากในถุงมาใส่ในโหล มันว่ายน้ำพัลวัน ไลยยังงี้ก็ไม่จน เธอจึงเทมันลงไปถัง

ไอ้ตึกพยายามตะโกนบอกบางอย่าง ทั้งตีน้ำ และกระโดดไปมา แต่เธอไม่ได้สนใจ

คล้อยหลังไม่นาน เธอเห็นมันหอบเหนื่อยรุนแรง พะงาบปากผิวน้ำถี่รัว ครีบเปื่อย เหงือกกาง นึกว่าเป็นเพราะการว่ายน้ำสุดชีวิตจนหายใจไม่ทัน แต่พ่อมาเห็นทันเวลา บอกว่าเป็นอาการปลาน้ำจืดน้ำจืดจากในโถงใส่ชั้นแล้วหย่อนสัมผัสลง ใช้นิ้วตีน้ำให้เกิดฟองอยู่พักใหญ่ อาการจึงดีขึ้น

พ่อว่าน้ำที่เธอใส่ลงยังไม่ได้พัก คลอรีนยังระเหยไม่มากพอ สัมเลยปรับตัวไม่ได้

พ่อเรียกมันว่าไอ้ตึกตามเจ้าของร้าน แต่เธอว่ามันชื่อสัมผัส ปลาสัมผัสหัวล้าน

ระหว่างเถียงกันเรื่องชื่อ เธอเห็นสัมผัสบ่นพึมพำ ทำหน้าแข็ง

5.

คินน้ำฝนรสชาติเหมือนหอยนางรม เขาว่า

ห่างจากเสียงสายพายและระบบไอน้ำไม่เกิน 100 เมตร หนุ่มโรงงานเดินเคียงกับชายร่างท้วม พลังกระดกกระป๋องเบียร์ ทั้งคู่นั่งไขว่ปลอ่ยให้จิ้งหรีดร้องเพลง

“งานหนักแบบนี้ทุกวันหรือ” ชายร่างท้วมเลือกทำลายความอึดครึ้ม

“ก็จั้นแหละ” เขาตอบสั้น ๆ

“นานแล้วที่ไม่ได้นั่งกินด้วยกัน ตั้งแต่เมื่อไรวะ นึกไม่ออก”

“ราชมงคล”

“ใช่ ๆ ราชมงคล คือนี่หอยนางรมหายตัวได้” เขาหัวเราะจนไข่มันกระเพื่อมทั้งตัว
 หนุ่มโรงงานไม่ได้พูดอะไรต่อ แค่มุมปาก แล้วเอื้อมมือสีน้ำตาลใหม่ไปหยิบถุงพลาสติกที่ลอย
 มาติดที่เท้า แล้วมองหาถังขยะ

“วิญญาณประธานชมรมยังไม่ออกอีกหรือวะ” ชายร่างท้วมแห่

“ก็แค่เก็บขยะ” เขาจุดบุหรี่แล้วยื่นให้เพื่อน และจุดของตัวเอง

ฝนห่าใหญ่โปรยตัวลงมาช่วงเกือบตี 1 หลังตั้งเค้าตั้งแต่เกือบ 3 ทุ่ม ชายทั้งสองกลับเข้ามานั่งดื่ม
 ในชายคาห้องปฏิบัติการ บรรยากาศดูผ่อนคลายลง เสียงหัวเราะของชายร่างท้วมดังมาเป็นช่วง

“นั่งพลาจ ๆ นะ” เขาเงยหน้ามองห่าฝนแล้วลุกขึ้น

“ไปไหน”

“มีงานต่อนิดหน่อย” สีหน้าเขาจริงจังขึ้น

“เอาโล่พนักงานดีเด้นไปเลยดีมั๊ย” ชายร่างท้วมขยับแว่น มองเห็นหน้าเพื่อนดูจะไม่สนุกเหมือนเดิม
 เขาไม่พูดอะไรต่อ เดินก้มหน้าก้มตาฝ่าฝนไปบ่อบำบัดน้ำฝังตรงข้าม ชายร่างท้วม นั่งมองร่างเพื่อน

ค่อยเลื่อนพรวด้วยม่านฝน

เขาเดินไปเดินมาอยู่พักใหญ่ เหมือนกำลังตัดสินใจ

‘ฝ่าฝนมาเดินเล่นในบ่อน้ำเน่า ๆ ไร้เงา’ เขาคิด

อาจด้วยฤทธิ์น้ำเมา จู ๆ เขาคิดถึงเหตุการณ์ก่อนหน้า จ้องเขม็งไปตรงหน้า มันไม่ได้ถูกบำบัด
 อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะส่วนของวันนี้ที่มีสารปนเปื้อนในปริมาณสูงกว่าปกติ และไม่กี่วันข้างหน้าจะมีการ
 เข้ามาตรวจสอบคุณภาพน้ำ จึงต้องรอวันที่ฝนตกหนักแล้วค่อยแอบปล่อยลงคลองจะได้ไม่ผิดสังเกต

‘นี่เป็นครั้งที่สองที่ถูกต้องทำ’ เสียงในหัวของเขากำลังโต้ตอบกันไปมา

‘น้ำพวกนี้เป็นกรดทั้งนั้น’ เขาเม้มปาก แล้วหันหน้าออกไปมองฝนอีกครั้ง ความคิดในหัวทะเลาะกัน
 จนควักเขาขมวด ถอนหายใจยาว

‘โคตรน่ารังเกียจ’ เขาเว้นช่วง หายใจลึก จำได้ว่าครั้งก่อนกว่ากลิ่นน้ำเน่าติดจมูกเกือบสองสัปดาห์

‘บางครั้งก็ไม่รู้ว่าใครน่ารังเกียจกว่ากัน ระหว่างคนสั่งงานกับคนกดปุ่มหานี้’

เสียงโทรศัพท์ของเขาดังขึ้น

‘พี่เขาโทรมาแล้ว คงเตือนเรื่องปล่อยน้ำ’ เขากดปิดเสียงเตือน

เสียงเงียบลงแล้ว แต่มีข้อความส่งเข้ามาในไลน์รัว ๆ ย้ำว่าห้ามลืมน้ำที่เรื่องที่บอกไว้เด็ดขาด

จังหวะหัวใจระรัว แอลกอฮอล์แรงให้เลือดสูบฉีดแรงยิ่งขึ้น สมองเบลอไปชั่วขณะ พยายามหลับตาก็เห็นแต่โมเสกเล็ก ๆ สะท้อนแสงวิบวับเหมือนโทรทัศน์ไม่มีสัญญาณ ภาพบ่อปลาในหาดราชมงคลค่อยหวนเข้ามาในความเงียบ เขาจำรสหอยนางรมวันนั้นได้ เสียงคลื่นสาดซัด ภาพอุ้งยางริมชายหาด เสียวแปลบปลายนิ้วตอนโดนไม้เสียบลูกชิ้นแทงขณะกำลังแยกขยะ ถุงพลาสติกในท้องปลาที่เคยตกได้ กลืนน้ำเน่าจากการปล่อยครั่งก่อนยังโหยติดจมูก

เสียงโทรทัศน์ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เขาไม่สนใจมันอีกแล้ว รู้สึกปวดหัวขึ้นมาทันที หายใจไม่ค่อยออก หันไปเห็นทลายปาล์มเปล่ายังถูกส่งออกมาไม่ขาดสาย กลืนเปรี้ยวจุกก็กลอยเข้าจมูก รู้สึกคลื่นไส้จนอยากอ้วก เหงื่ออาฟิไหลย่อย น้ำลายเหนียว ก้มลงมองน้ำในบ่อพัก ภาพสะท้อนเงาหน้าของตัวเอง ก่อนบิดเบี้ยวและวางเลือน เสียงแม่งดังก้อง

‘อย่าเพิ่งลาออกนะ แม่กำลังจะไค่นาย อายุมันถึงแล้ว หลังจากนั้นคงไม่มีค่าออกไปหลายปีเลย’ ผมทนไม่ไหวแล้วแม่ / ‘น้องมันเหลือเทอมสุดทำแล้ว ทนอีกนิดนะ ช่วงนี้ข้าวขายไม่ดีเลย’ ทนเหรอ ต้องทนอีกแค่วันครึ่งแม่ / ‘แม่ขอโทษที่เลี้ยงพวกมึงให้สบายเหมือนตอนพ่อมึงยังอยู่ไม่ได้...’ นรกขุมไหนกันจะรับลูกสาวเลขที่ต้องให้แม่ขอโทษแบบนี้ได้

เสียงโทรทัศน์ยังดังอยู่ เขากดวงสาย ก่อนนั่งจัน ไม่ได้ยินเสียงฝนกระหน่ำซัด จำไม่ได้ว่ารุ่นพี่ในโรงงานโทรมาอีกกี่ครั้ง จำไม่ได้ว่าตัวเองทำอะไรไปหลังจากนั้น จำอะไรไม่ได้เลย

6.

เคยเห็นปลาจมน้ำตายมั๊ย เธอถาม

เปลี่ยนน้ำให้ส้มเรียบร้อย เธอรีบไปอาบน้ำแล้วกลับขึ้นมาทำแผนการสอนสำหรับเทอมหน้า ช่วงใกล้ปิดเทอมทำเอาวุ่นวายเสียยกใหญ่ กองข้อสอบสูงพะเนินยิ่งกว่ามือเรียกอยู่ ไหนจะต้องเตรียมนัดประชุมแจ้งผลการเรียนให้ผู้ปกครองทราบ แล้วยังมีงานครูเกษียณของครูอีกสามคนที่โยนงานมาให้เธอไปคิดการแสดงในงานเลี้ยง วุ่นวายชะมัด

ใจหวนคิดไปถึงตอนเด็กที่เคยอยู่กับยาย เสียงฝนโปรยปรายกระทบหลังคาสังกะสีเป็นดนตรีธรรมชาติที่น่ารื่นหู เธอยังเคยเล่นน้ำฝนจนโดนพาดก้นด้วยซ้ำ เจ็บแปลบแต่กลับสัมผัสได้ถึงความสุข

คิดถึงหนังสือก่อนนอนที่ยายเล่าให้ฟัง เรื่องเล่าของเด็กชาย “รอฮีม” และหมู่บ้านมุสลิมชายฝั่งทะเลอันดามัน ที่รายล้อมไปด้วยสิ่งแวดล้อมอุดมสมบูรณ์ เหตุการณ์จมูกที่ป่าชายเลนกับ “หมาด” เพื่อน

คู่หู เรื่องราวของ “ติมะ” และ “เราะห์หมาน” ที่รับจ้างปอกเปลือกไม้โก่งกางในโรงงานเผาถ่าน และ “ธง” ที่ต้องออกจากโรงเรียนและไปเป็นช่างน้ำมันในโรงงานปลาป่น

ความอบอุ่นของหมู่บ้านชาวเลทำให้เธอหลงใหลอย่างประหลาด ตอนนั้นเธอคิดว่าเป็นเรื่องเล่าของยายเอง รู้ทีหลังว่ายายเอามาจากหนังสือเรื่อง เด็กชายชาวเล ของ พนม นันทพฤกษ์

หลังจากนั้น เวลาส่วนใหญ่ของเธอหมดไปกับหนังสือ ฉบับที่กึ่งเรื่องราวบางอย่างที่ประทับใจลงในสมุด ก่อนจะพาให้เธอกลายเป็นครู สอนด้วยใจที่ยึดมั่นความเป็นครู อาจมีเด็กอย่างรอฮีมและเพื่อน ๆ ที่ไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสือกำลังรอเธออยู่

เธอหลับคาโต๊ะทำงาน และตื่นพร้อมอาการปวดแขน เอว และคอ บิดตัวไปมาแล้วคว้าผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำไป วันนี่วันหยุด แต่มีนัดกับหัวหน้าหมวดช่วงเช้า

ออกจากห้องน้ำ หันมองกองผ้าเมื่อคืนกับที่เพิ่งซุ่มไปใหม่ ตั้งใจว่าจะเก็บคืนนี้ ก่อนออกจากห้อง เธอชักทายสัมผัสเล็กน้อย วันนี้มันดูเชื่องซึ่มกว่าเมื่อวานอีก หายใจบนผิวน้ำบ่อยขึ้น แต่ไม่ทันจะได้สังเกตอะไรให้เรียบร้อย โลกก็แจ่มใต้อ่อนข้อความของรุ่นพี่ที่ทำงานนัดไปหาอะไรกินตอนเช้า รีบแต่งตัวและออกจากบ้านไป

เธอลืมบางเรื่องเสียสนิท

ตอนบ่ายวันนั้นเธอกลับจากโรงเรียน ร้องทักสัมผัสจากหน้าห้องเหมือนทุกวัน แต่สัมผัสไม่ตื่นน้ำตอรับคองอนเรื่องเมื่อเช้าที่ไม่ได้บอกลากันก่อน เปิดประตูไปเจอปลาคาร์ฟนอนตะแคงกับผิวน้ำพยายามจะตะกายตัวขึ้นมาหายใจ เกิดสติเงินที่ท้องส่องประกายกับไฟสีน้ำเงินแกมม่วง ขยับเห็งอกขึ้นลงอย่างอ่อนแรง คล้ายกับมันกำลังจมน้ำ

เธอร้องเรียกพ่อและรีบจับมันมาใส่ในขัน และหาน้ำสะอาดใส่ลงไป ตาเหลือบไปเห็นขวดน้ำที่เพิ่งเปลี่ยนน้ำให้มัน เป็นน้ำที่เธอตั้งพักไว้เพื่อการเปลี่ยนครั้งหน้า แต่ด้วยความรีบจึงไม่ทันสังเกต เธอจ้องไปที่สัมผัส ม่านน้ำตาปรากฏขึ้น เธอโกรธความเลินเล่อและไม่รู้จักเอาใจใส่ของตนเอง อยากให้สัมผัสเอางมาพาดหน้าแรง ๆ ต่อความประมาทครั้งนี้

พ่อเข้ามาในห้องแล้วตะไหล่เธอเบา ๆ กระซิบบอกว่ามันคงไม่รอดแล้ว คราวนี้มันนี้อคน้านานเกินไป

เธอจำภาพที่มันแตกตัวว่ายขึ้นมา ก่อนค่อย ๆ ร่วงลงไปได้ดี กระเสือกกระสนขึ้นมาเฮือกหนึ่งและทิ้งตัวลงอย่างสิ้นหวัง หายใจพะงาบ ๆ รอเวลาตาย

ความรู้สึกมีนชาเกิดขึ้นในตัวเธอ รู้สึกจุกจนพูดอะไรไม่ออก

หากเธอใส่ใจกว่านี้...

7.

บางที่น้ำอาจไหลไปในตู้ปลาก็ได้ เขาตอบ

ฉันยกลาเต้เย็นขึ้นดูดี วันนี้ร้านโล่ง เราจึงนั่งคุยกันเกือบชั่วโมง ฉันเป็นลูกค้าย่านนี้ตั้งแต่พนักงานชงกาแฟคนเก่า ส่วนชายผิวขาวร่างท้วมสวมแว่น ผมเผ้าพะรุงพะรังคนนั้น กำลังเซ็ดไอน้ำอยู่ที่เคาน์เตอร์ แม้เขาจะใช้เวลาทำงานมากกว่าคนเก่า แต่ฝีมือมันดีก็ว่ามาก การพูดคุยก็เป็นกันเองจนสนิทกันได้ไม่ยาก กระทั่งเขาเลือกจะเล่าเรื่องนี้ให้ฟังด้วยเหตุผลอะไรก็ไม่รู้

“ครั้งแรกที่ปล่องน้ำออก ปลาตามคลองแถบนั้นลอยหางยวบยาบ หน้ำน้ำยังเฉาตาย” เขาพูด

ฉันถามว่าทำไมไม่เคยได้ยินชาวบ้านออกมาประท้วงเรื่องน้ำเสียเลยสักครั้งนี่ เขาตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “ค่าบำรุงรักษาท้องที่”

“เพื่อนนักสิ่งแวดล้อมของคุณไม่รู้สึกอะไรเลยหรอ” เขานิ่งไปพักใหญ่ ก่อนเล่าต่อว่าทั้งคูทะเลาะกันหลังเพื่อนเดินมาเล่าเรื่องให้ฟัง ขึ้นเสียงใส่กันด้วยฤทธิ์น้ำเมา บอกว่าคืนนั้นฝันหวงมาก ชายตรงหน้าควรรับรู้ถึงปัญหานี้มากกว่าใคร แต่กลับไม่มีคำตอบออกมา นอกจากพิมพ์

“บางอย่างไม่ได้ขึ้นอยู่กับกู”

ทั้งสองเพียงเงยบไปในคืนนั้น ก่อนแยกย้ายกันไปในรุ่งเช้า และไม่นานจากนั้นเขาก็ย้ายที่ซุกหัวนอนอีกครั้งจนมาเป็นพนักงานชงกาแฟที่นี่

“ลืมเรื่องนี้ไปนานมากแล้ว” เขาว่า “จนได้มาฟังเรื่องอีซัมนี่แหละ”

)

ฉันกดชักโครก มาเอนหลังบนโซฟา คิดเรื่องเดิมซ้ำ ๆ จนนับครั้งไม่ถ้วน รู้สึกได้ในน้ำเสียวว่าชายร่างท้วมไม่ได้ฝันหวงในตัวของตัวเองเผลอมากไปกว่าเจ้าของสายตาที่เขาจ้องมองในคืนนั้น อัดอั้น หดหู่ และจำยอม

ไม่กี่วันต่อมา ฉันเปิดหน้าจอเน็ตบุ๊ก นั่งพิมพ์เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทุกรายละเอียดตั้งแต่เริ่มเข้าไปในโรงงาน จนกลับออกมา ทั่วไว้สักอาทิตย์หรือมากกว่า ค่อยกลับมารับแก้ หาอะไรทำให้ลืม เรื่องนี้ก่อนตัดสินใจเพิ่มหน่วย จนกลายเป็นเรื่องสั้นเรื่องหนึ่ง

เสมือนใกล้

ห้ามทิ้งขยะ

“ไม่ว่าใครก็เคยทิ้งขยะเหมือนกันไม่ใช่หรือครับ”

เย็นของเมื่อวานขึ้น เธอหันมองป้ายห้ามทิ้งขยะ ขณะเดินออกมาจากหลังอาคารเรียน 13 เพียงลำพังสวนกับผมที่กำลังเดินไปที่จอดรถ ผ่านสวนหย่อมแนวพุ่มไม้สองข้างทาง ลานขนาดใหญ่ที่ทอดยาวไปยังภูเขาสูงตระหง่าน ไม่ค่อยมีใครเข้ามาที่นี่ เพียงลานการแสดงเก่า เคยถูกใช้เป็นลานแสดงมหรสพขนาดย่อมของนักศึกษา ปัจจุบันมีค่าเพียงสถานที่เก็บอุปกรณ์การแสดง จะเรียกว่าเก็บก็ไม่ถูกนัก คงเป็นการขมมาทิ้งมากกว่า ใครก็รู้กันทั่วว่ากลิ่นเน่าเหม็นของรุนแรงขนาดไหน น้ำขยะหมักหมมอยู่นานจนพื้นเป็นต่างดวง ไม่มีใครอยากผ่านเข้าไปหรอก อาจมีวัยรุ่นบางพวกจับกลุ่มเดินเข้าไปพร้อมท่อนไม้ไฟ ท่าทางลับ ๆ ล่อ ๆ พิกัด แต่ใครจะสนใจ แค่กลิ่นเหม็นคุ้งไชยมาแต่ละทีก็แทบพาลมจับ ไม่ต้องสงสัยเลยหากไม่มีใครรู้ว่าเคยมีหมาจรจัดเน่าเฟะอยู่หลังตึกมาหลายวันแล้ว

ครั้งหนึ่ง ผมเคยเอาอุปกรณ์ทำฉากของเซียร์ลิตเตอร์ไป ‘เก็บ’ ที่หลังตึกตามคำสั่งของรุ่นพี่ ระหว่างเดินเก็บ ๆ กัง ๆ เข้าไป ต้องหลีกเลี่ยงขยะหนอนยั่วเยี้ย ผุงแมลงวันบินหึ่งราวกับผมเป็นแขกเข้าไปเยี่ยมเยือนบ้านของมัน ตอนนั้นยังบ้ายแก่ ๆ กวาดสายตาทั่วลานกว้าง ลู่ ๆ ก็มีเสียงแหวกออกมาจากป่า ความเงียบหลังอาคารทำให้เสียงนั้นดังก้องทั่วลาน ด้วยความตกใจจึงรีบไปแอบหลังเก้าอี้ซำรูดองพะเนิน แดดกล้าเผยเงาร่างของหนุ่มสาวสองคนเดินลงมาจากภูเขา กระเช้าแห่กันสนุกสนาน ไม่กลัวว่ามีใครกำลังมองอยู่ไม่วางตา ชวนนึกถึงเรื่องเล่าของรุ่นพี่เกี่ยวกับหลังตึก เขาเคยเห็นชายสามกับหญิงหนึ่งคนเร้นกายขึ้นไปบนภูเขา เสียงหัวเราะเรงร่าของยังคงติดหูรุ่นพี่ไม่ลืม ผมยังเคยนึกว่ามันคงเป็นเพียงเรื่องตลกไปกษาทั่ว ๆ ไป กระทั่งได้มาเจอเรื่องจริงตรงหน้า ท่าทีของพวกเขาเปลี่ยนไปเมื่อผ่านดงหญ้าคาออกมา กลายเป็นความหวาดระแวง ค่อย ๆ เร้นกายผ่านสวนหย่อมแล้วทำที่เรียบเฉย สงสัยพวกเขาคงไม่เคยได้ยินหรือว่าเคยมีข่าวลับ ๆ ว่ามีการฆาตกรรมเกิดขึ้นหลังภูเขาภูนั้น คดีฆ่าข่มขืนนักศึกษา ทางมหาลัยจึงห้ามไม่ให้ใครเข้าไปอีกเลย

สงสัยพวกเขาคงไม่เห็นป้ายเตือนอันใหญ่โตที่โชว์หราอยู่

ผมมีปัญหาเรื่องเซ็กส์มาพักใหญ่แล้ว ไม่ใช่มันไม่ชักจูงมันไม่สามารถควบคุมได้ ทุกครั้งที่จินตนาการถึงภายในของหญิงสาวที่เปลือยเปล่าไร้อาภรณ์จะเกิดแรงตึงผิวอย่างมหาศาลขึ้นที่อวัยวะเพศ แต่เมื่อได้เจอพวกเธอเหล่านั้นจริง ๆ มันกลับห่อเหี่ยวจนทำเอาผมต้องแบกหน้ากลับมาทุกที

ผมจำความทุเรศทุรังของตัวเองได้ดี วันนั้นผมชวน “คนคุย” ซึ่งเป็นหญิงสาวร่วมสาขามาที่ห้อง มันไม่ใช่ครั้งแรกของการร่วมรักกัน เราจึงรู้ความต้องการของกันและกันอย่างชัดเจน

เมื่อเธอมาถึงห้อง ผมเข้าไปโอบกอดหญิงสาวในเสื้อนักศึกษา กระโปรงพลีทสั้น ความร้อนรุ่มในกายทำให้ผมเข้าไปหาเธออย่างตะกะตะกลาม รีบปลดกระดุมออก เผยให้เห็นหน้าอกเปียดแน่นในยกทรงสีครีมมีตัวการ์ตูนตรงขอบ แล้วจึงพรมจูบอีกรอบขณะปลดเข็มขัดตัวเองออก ริมฝีปากของเธอนุ่มนวลและเป็ยกขึ้น ลื่นสอดประสาน แล้วค่อยชบหน้าที่ใหญ่ ไล่จูบตั้งแต่ต้นคอขึ้นไปยังใบหู ผมได้ยินเสียงหายใจเฉื่อยเฉื่อยกระเส่า

ผมเร่งจังหวะขึ้น ก้มลงดึงชุดชั้นในสีครีมลายการ์ตูนเช่นเดียวกับยกทรงออก จับเธอนอนหงาย แล้วคลึงเค้นที่หน้าอก มืออีกข้างค่อย ๆ สอดเข้าไปในชุดชั้นในพบเส้นขนเรียบลื่นและเป็ยกขึ้น ผมถอดทุกอย่างของตัวเองออกจนเปลือยเปล่า แต่ระหว่างกำลังจะสอดใส่ กลับพบว่าอวัยวะเพศของผมยังไม่แข็งตัว หญิงสาวเห็นดังนั้นจึงลุกขึ้นมา เขามีอรวบผมประป่าสีดำขลับ แล้วใช้ริมฝีปากอุ่นนุ่มช่วย ผมพยายามเกร็งกล้ามเนื้อ แต่กลับไม่เป็นผล มันนอนนิ่งไว้วิญญูณ กิจกรรมทุกอย่างเสร็จสิ้นลงแค่นั้น เธอพยายามปลดอบ บอกว่าอาจเป็นเพราะความเครียดหรือตื่นตื่นเกินไปก็ได้

แต่เมื่อเวลาผ่านไป ไม่ว่าจะลองร่วมรักกันอีกกี่ครั้ง ผลลัพธ์ก็ยิ่งเหมือนเดิม แน่ใจ วิญญูณ

ไม่มีคำปลอบโยนจากหญิงสาวอีกต่อไป มีเพียงสายตาสมเพชที่มองมายังนอนตายซากตัวนั้นแล้วค่อย ๆ กวาดสายตาไปยังใบหน้า ก่อนจากไปพร้อมอาการแข็งตัวของผม

หลังจากนั้น ไม่ว่าจะรสจูบของสาววัยรุ่นแสนอ่อนนุ่มละมุนละไมหรือรสจูบเร้าร้อนเจือกลิ่นนุหรือกลิ่นมันท์ของกะหรี่สาวรุ่นใหญ่ หน้าอกเล็กแต่มีด้วยสีชมพูบนยอดอกหรือหน้าอกใหญ่เริ่มหย่อนคล้อย ยอดอกเป็นสีน้ำตาลเกือบดำ หรือกระทั่งเครื่องเพศของหญิงสาวที่เต่งตึง เป็ยกขึ้น และมีเสียงกระเส่าทุกครั้งที่เขาเข้าไปจูบไล่ ไปจนเครื่องเพศของสาวใหญ่ที่บิดเบี้ยว หย่อนคล้อย ผิดรูป และส่งเสียงร้องครวญอย่างเจ็บปวดแต่ไม่ได้มีอารมณ์ร่วม หรือกระทั่งหญิงสาวทั้งในชุดนักเรียน นักศึกษา พยาบาล แอร์โฮสเตส หรือกระทั่งชุดเซเลอริมูน เธอเหล่านั้นล้วนเคยเห็นความน่าสมเพชของชายหนุ่มกำลังยืนสาวนอนน้อย โดยไม่

มีที่ท่าจะผงาดชูชันขึ้นเลย และแม้ผมจะพยายามเปลี่ยนวิธีให้หลากหลายยิ่งกว่าเดิม จากบนเตียงไป ขอบโต๊ะ ห้องครัว ห้องน้ำ กระทั่งระเบียง ก็ไม่สามารถปลุกน้องชายให้ผงาดชันมาได้ เมื่อกินยา อดีก็ แคให้มันฮึดสู้แบบไม่มีกะจิตกะใจได้ชั่วคราวเท่านั้น แล้วกลับสภาพเดิม สร้างความอึดอัดใจอย่างมาก ผมอยากปลดปล่อย กระสันอยาก หมกมุ่นกับเรื่องควาโลกีย์โดยที่ไม่สามารถระบายมันออก

คืนหนึ่ง ในความมืดงำ ผมได้ยินเสียง เสียงบางอย่างกระซิบข้างหูด้วยคำแปร่งหู คล้ายเอะอะ โวยวาย พยายามเงี่ยฟังต้นเสียง มันดังมาจากกระจก จึงเดินเข้าไป แล้วจู่ ๆ แสงก็แผดจ้าจนขาวโพลนไปทั่ว เสียงที่ได้ยินดับไป มีเงามืดบางอย่างปรากฏ ผมจ้องลึกลงไป คล้ายกับกำลังดูภาพยนตร์ ภาพฉาย เหมือนจริง เห็นชายหนุ่มกำลังฉีกทิ้งเสื้อผ้าของหญิงสาวตรงหน้าอย่างกักขฬะ โลมได้ชอกคอของหล่อน อย่างมูมมามโสโครก พยายามเบือนหน้าหนีภาพตรงหน้าแต่ทำไม่ได้ หล่อนกรีดร้องด้วยน้ำเสียงแผดแหลม รวากับจะขาดใจ เนื้อตัวมอมแมม ฟกช้ำ เป็นแผลถลอกจากกรวดหินที่หล่อนกลิ้งเกลือกและรอยเล็บ

ไม่นาน หล่อนก็พ่ายแพ้ ตัวสิ้นเต็ม แล้วภาพก็ค่อย ๆ เลือนไป ผมสะดุ้งตื่น หอบเหนื่อย เหงื่อชุ่มตัว และพบความจริงบางอย่างที่ว่า น้ำกามเจิงนองทั่วกางเกง ผมฝันเปียก รวกับนี่เป็นการปลดปล่อยของ สวรรค์ ผมรู้สึกกระปรี้กระเปร่า ร่าเริง มีความสุข

ผมไม่ได้มองลงไปในห้องลึกลับ แต่ผมยังอยู่ข้างใน

วันนี้ผมดีใจที่ได้พบเธออีกครั้ง เด็กสาวผมประทับใจ ผู้มีดวงตาสีน้ำตาลอ่อน

ร่างเพรียวบางของเธอก้าวผ่านกองขยะออกมา ผิวเหลืองเนียนทำให้ต้องหันหลังกลับไปดู ขนาดหน้าอกที่ใหญ่เกินกว่านักเรียนมัธยมเบียดคัดเสื้อนักเรียนชวนอึดอัด เอวโค้งงามได้รูป แม้มันจะแพบลงไปบ้างแต่ก็ไม่ถึงกับเป็นปัญหา เสื้อนักเรียนกระโปรงสีฟ้าเสมอเข้า ผมเดาว่าน่าจะเรียนมัธยมปลาย เธอมุ่งตรงไปมุมอาคาร ผมแสวงหยับมือถือขึ้นมากอด แต่จับตามองอยู่ไม่ขาด เธออาจเป็นลูกหลานของใครสักคน ในนี้ อาจารย์ บุคลากร ยาม หรือแม่บ้าน ผมไม่จำเป็นต้องสนใจ แค่เด็กผู้หญิง

เธอยังคงเดินกรีดกรายไปทั่วโดยไม่สนใจกลิ่นเหม็น รวกับมันย่อนคืนกลับไปเป็นลานการแสดง อีกครั้ง และเธอคือนักแสดงที่กำลังทำการแสดงให้ผู้ชมที่มองไม่เห็น

ระหว่างลอบมองเธออยู่ห่าง ๆ ผมรู้สึกถึงจังหวะเต้นของหัวใจ รวดแรง ไม่เป็นจังหวะ รู้สึกตื่นเต้นจนเนื้อสั่น แล้วความคิดประหลาดก็แวบเข้ามาในสมอง

ผมเห็นเงามืดที่ปรากฏในกระจกคืนนั้น และใบหน้าของหญิงสาวในฝันกลายเป็นใบหน้าของเด็กสาวตรงหน้า

ผมก็ดริมผีปาก รู้สึกอึ้งอึ้ง มีแต่เสียงของความเงิบ จังหวะหัวใจยิ่งเร่งเร้า รู้สึกได้ถึงแรงตึงผิว
มหาศาลที่อวัยวะเพศอย่างควบคุมไม่ได้

ผมควบคุมตัวเองไม่ได้อีกต่อไป

ใกล้หกโมงครึ่ง ยามกำลังเปลี่ยนกะ นักศึกษาชาวลง ทุกอย่างพร้อม ใจเต้นตุ้มตามเมื่อมองเธอจาก
มุมนี้ หลังขากจากละครเก้าสนิมเซลอะ รอให้เธอพ้นเงาอาคารเข้ามา ทีละก้าว... ทีละก้าว...

ผมหยิบคอลโรฟอร์มออกมาจากก้นกระเป๋ (มันซุกอยู่ในนี้ นับตั้งแต่ความฝันคืนนั้นด้วยการชักนำ
จากเสียงบางอย่างในหัว ไม่แม้แต่จะกล้าคิดว่าจะควักออกมาใช้) เทรดผ้าจนชุ่ม คอลโรฟอร์มส่งกลิ่นชวน
เวียนหัว มือสั่นเทา

ผมควรกลับบ้าน... ความคิดบางอย่างแล่นเข้าใจมजू

อย่าเข้ามา... กลับออกไปซะ... มันพยายามขบไล่เธอ แต่ไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมา

เธอกำลังหันหลังให้แล้ว ผมหันรีหันขวาง บัดความคิดโง่ ๆ ที่ ย่องเข้าไปรบกวนทางด้านหลัง เกร็ง
กายไว้แน่น กดผ้าชุ่มด้วยคอลโรฟอร์มปิดจมูกและปาก เธอหายใจหอบเหนื่อยและสำลัก สะบัดร่างสุดชีวิต
ผมทรงตัวไม่อยู่หลุดเขาลงและกดร่างไว้กับพื้น เธอพยายามเอามือจิกข่วนทุบตี ศอกถองเข้าชายโครง
ยิ่งดันเท่าไรผมยิ่งรัดแน่นขึ้น ๆ ร่างนั้นกระตุก กวาดเท้าไปมา เพียงชั่วครู่คอกก็ค่อย ๆ พับลงราวกับสิ้นชีพ
ผมยังกดผ้าไว้แน่นให้แน่ใจ ร่างอ่อนเปลี้ยทั้งตัว เธอสลบไปแล้ว

ร่างไร้สติถูกแบกอุ้มขึ้นป่า ผมไม่ได้ยินเสียงอะไรอีกต่อไปแล้ว ฟাঁค่อย ๆ มีดลง รู้สึกลำพอง
หิวกระหาย ความกระสันในร่างพลุกพล่าน เธอยังคงหลับสนิท หายใจสม่ำเสมอ ผมพาร่างขึ้นมาบนภูเขา
ป่าตกอยู่ในความมืดแม้ในคืนเดือนหงาย แสงรำไรเล็ดลอดลง ความสงบในพื้นที่เปลี่ยวร้างถึงโคมโอบรัด
ทุกด้าน ไม่มีเสียงนกป่า ไม่มีเสียงจิ้งหรีด หรือกบเขียด ทั้งป่าตกในความสงบ ทางเดินร้าง แม้จะมีหญ้าคา
สูงเกือบเทียมหัว แต่ก็ไม่มีกิ่งไม้หย่อมมาเกาะเกี่ยว ต้นยางนา ต้นเต่าร้าง สูงยาวขึ้นแหวกม่านใบไม้โดยรอบ
เยื้องทางเดินไกลจากทางเข้า มีหินก้อนใหญ่ตั้งอยู่ ตะไคร้ขึ้นเกาะตามซอกหิน ลักษณะของหินเป็นคล้าย
วงรี หน้าตัด จนคล้ายกับเตียงหินขนาดมหึมา ราวกับถูกออกแบบมาให้ผม วางร่างน้อย ๆ ลงอย่างนิ่มนวล
ซึ่งไว้บนแท่นหิน อดทนรอเธอตื่นอย่างใจเย็น พรุ่งนี้วันเสาร์ ไม่มีใครเข้ามาในมหาลัย วันดีของผม จดจ้อง
ใบหน้ารูปไข่อย่างเอมใจ จินตนาการถึงภาพร่างขณะปิดป้องและกรีดร้อง แสบอดใจรอไม่ไหว

ผมไม่สนใจอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต ช่วงหัวมันลี สิ่งเดียวที่ทำได้คือสงบจิตใจรอเธอตื่น จึงเดินเรื่อยเปื่อยฆ่าเวลา ตาพอจะชินกับแสงบ้างแล้ว สังเกตรอบ ๆ บริเวณแท่นหิน กลับพบซากถุงยางอนามัย เกล็ดขนมปัง ผ่าอนามัยเปื้อนประจำเดือนสีด้าแดงกรัง เปลือกขนม เศษผ้า เชือกขาดวิน เศษฟอยล์ถุงขยำ ขวดพลาสติกเจาะรูเสียบหลอดตรงคอขวดและผ่าขวดเปื้อนคราบเขม่า ไฟแช็กหลากสี พยายามเดินเลียง ออกมาก็พบกับเศษอาหารกองใหญ่ มีทั้งเปลือกผลไม้ กระดุกไก่ หัวปลา เส้นก๋วยเตี๋ยวดัด เมล็ดข้าวและให้ตายเถอะ! ผมผลอุทานออกมา ไม่อยากเชื่อว่าร้านค้าในมหาลัยก็เอากับเขาด้วย แม้จะเคยนึกเล่น ๆ พวกเขาคงเอาเศษอาหารโยนทิ้งไว้ที่ไหนสักแห่ง แต่นึกไม่ถึงว่ามันจะกองอยู่บนนี้ มันกินจินตนาการไปมาก สิ่งของมากมายถูกกอบหุ้มาปิดไว้ ไม่เว้นกระทั่งซากหมาเน่า! ไม่ใช่การเปรียบเทียบ แต่ไม่ไกลจากกองอาหารมีซากหมาเน่าอยู่จริง ๆ หนอนสีขาวอมเหลืองตัวอวบอ้วนขนนไจจนซากร่างที่พะจนแทบจะระบุว่าไม่ได้หากไม่พบกะโหลกมีเนื้อหนังแปะอยู่เป็นหย่อม ไม่อยากเชื่อตัวเองว่าภายใต้ป่าไม้ครึมแบบนี้จะเต็มไปด้วยเศษซากที่น่าขยะแขยงจนอยากอาเจียน กลืนปากกลบกลืนเน่าเหม็นไว้หมดสิ้น รู้สึกสะอิดสะเอียนที่ต้องย่างเท้า

แล้วความโลโครกที่ร้ายลัอมก็ทำให้นึกขึ้นได้ หากมีสิ่งของ นั้นหมายถึงอาจมีคนเหยียบย่างเข้ามาเมื่อไรก็ได้ ผมสะท้อนยะเยือกขึ้นมา วิตกกังวลและหวาดกลัว ก่ายเกี่ยวพัวพันเป็นปมยุ่งเหยิงภายใต้ทะเลคลุมคลั่งปั่นป่วน คำรามลั่นในใจ นึกอยากฆ่าตัวเองที่ไม่ได้ตรวจสอบที่นี่ให้ดีกว่านี้ เดินวนไปมา ไร้จุดหมาย จนหน้าคาราบเรียบเป็นลานโล่ง ด่าตัวเองอีกครั้งว่าเลือกไปสร้างหลักฐานว่ามีคนขึ้นมาโง่บรมเลย กระวนกระวาย แกคือสัตว์ที่ต้องถูกเสียบประจาน จิตใต้สำนึกมีแต่เสียงสะท้อนกลับไปมา ความเหินกระหายดับวูบไปหมดสิ้น รู้สึกปวดหัวรุนแรงราวกับจะปริแตกออกมา ปล่อยให้ตัวเองคลุ้มคลั่งสักพักก่อนจะหยุดนิ่งและเริ่มหาทางเอาตัวรอด เดินกลับไปจ้องร่างเน่าเน่าอีกครึ่ง

เธอเองในตอนนี้ก็ไม่ได้ต่างกับตุ๊กตายาง นอนแน่นิ่งไร้ความรู้สึก เพียงเสียงหายใจเท่านั้นที่ยังแตกต่างกัน

เมื่อป่าเอาไว้ทิ้งขยะ คงไม่แปลกถ้าเพิ่มขยะอีกสักชิ้น

คิดได้ดังนั้นจึงเอาผ้าห่มมาด ๆ ผืนเดิมแนบปากและจมูกอีกครั้ง ร่างนั้นเกร็งกระตุกขึ้นอีกเพียงเล็กน้อย ผมจึงหยิบถุงพลาสติกที่พินขึ้นมา สะบัดคราบดินออกสักนิดแล้วครอบไปที่หัว กว่าจะมีใครเข้ามาพบศพ ร่องรอยบอบช้ำที่ข้อมือข้อเท้าก็คงเปื่อยยุ่ยไปหมดแล้ว เหลือเพียงร่างของเด็กสาวที่ขึ้นมาฆ่าตัวตายบนภูเขาโดยการใส่ถุงพลาสติกครอบหัวให้ขาดอากาศหายใจ

ตรวจศพจริงอีกสองครั้งหลังจากหยุดเต็นท์ ร่างเย็นเฉียบเริ่มแข็งอย่างรวดเร็วเพราะอากาศในช่วงดีสาม หมอกลงหนาทึบ ผมจัดการเก็บสิ่งของที่นำมาให้เรียบร้อย เดินลงมาอย่างผู้หลุดพ้น ภาควงศ์ในสติปัญญา

ผมเดินออกมาจากหลังอาคารเรียน 13 ด้วยความโล่งใจ นึกชื่นชมตัวเองที่สามารถจัดการกับเรื่องที่เกิดขึ้นได้อย่างดีเยี่ยม แม้จะมีสติแตกไปบ้างแต่สุดท้ายทุกอย่างก็ผ่านพ้นไปได้

แล้วจู่ ๆ ความรู้สึกเย็นเยียบก็แล่นเข้ามาที่ปลายเท้า เมื่อมองลงไปก็เห็นไม้เสียบลูกชิ้นเสียบทะลุนิ้วหัวแม่เท้าขึ้นมา ความเจ็บค่อย ๆ เพิ่มมากขึ้น ๆ ผมรีบกลับห้องไปทำแผลทันที

วันจันทร์เพื่อน ๆ คงถามเรื่องนี้ว่า ผมอาจชัดเจนบ้างที่ต้องตอบว่าโดนไม้เสียบลูกชิ้นแทงทะลุ แต่ผมไม่นึกตำหนิใครหรอกครับ...

เพราะไม่ว่าใครก็เคยทิ้งขยะเหมือนกันไม่ใช่เหรอ...

ร้านกาแฟไม่มีชื่อ

ฉันฝากจดหมายไว้กับบาริสต้าโดยไม่ได้ลงชื่อ คิดว่าเธอคงจำได้ กล่าวขอบคุณแล้วเดินออกมาจากร้าน วันนี้ไม่มีลมหนาว มีแต่ความร้อนอบอ้าวเหนอะตัวจนชวนคันยิก

ร้านกาแฟไม่มีชื่อ

ในที่สุดฉันก็ได้งานเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยของมหาลัยย่านเขาหิวน้ำ เข้างานสี่ทุ่มถึงหกโมงเช้า หลังจากที่เคยเป็นลูกค้า แต่ความชอบอ่านหนังสือทำให้ฉันกลายเป็นคนฝันเพื่อง ล่องลอยต้องการอิสระ ไม่พยายามเข้าใจใคร คิดว่ารู้ดีทุกอย่าง ยิ่งอ่านยิ่งโง่ เพียงฉีกปฏิทินไปร่วม 30 ใบ ก็พอเห็นรอยแยกของฉันกับอุดมศึกษา

ไม่ใช่เรื่องความรู้ แต่เป็นการปรับตัว

ฉันไม่สามารถซึมซับความเป็น 'คนเมือง' เข้าไปได้ ไม่ใช่เพราะผิวเหลืองคล้ำ ผมหยิกติดหนังหัวหรือท่าทางประดักประเดิดเวลาเดินด้วยกัน แต่ได้ยินเสียงกระซิบว่าได้กลิ่นสบียงพาราติดตามเนื้อตัวมันซึมซาบไปทั่ว กลายเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย แม้บางคนไม่แน่ใจ แต่รู้แน่ๆ ไม่ใช่กลิ่นคนเมือง พวกเขาไม่ถึงกับเดินหนี แต่ก็ไม่คุยด้วย...

มีชื่อ แต่ไร้ตัวตน

เมื่อปริญญาที่หวังไม่ใช่ทาง จึงเบนเข็มเข้าหางานตามบริษัท เป็นเด็กส่งของ เด็กรับจ้างทั่วไป กระทั่งมาพบกับงานรักษาความปลอดภัย หวังจะหาทุนสักก้อนกลับไปคืนแม่

ทุกวันก่อนเริ่มงานฉันต้องหาคาเฟ่เข้าสมอง แต่เป็นโรคตัดจริตไม่ถูกคอกับกาแฟกระป๋อง รู้สึกว่าหวานเลี่ยนชวนเวียน ไม่มึนกลิ่นหอมกาแฟสดที่บาริสต้าเป็นคนชงให้ เป็นกาแฟที่อวลไปด้วยกลิ่นความทรงจำ วันนั้น ฉันเข้าไปในร้านกาแฟครั้งแรก รายชื่อกาแฟดูคล้ายตาจนสับสน ไม่เคยรู้มาก่อนว่ากาแฟมีมากมายขนาดนั้น เดาว่าฉันคงเผลอทำท่าทางประหลาดออกไป จึงมีเสียงกลิ่นซ่าจากคนในร้านลอยมาให้ได้ยิน ด้วยความอายจึงสั่งอเมริกาโน่เย็นไม่หวานไปตามคนข้างหน้า (เคยได้ยินว่าการสั่งกาแฟไม่หวานจะดูเป็นคนรุ่นใหม่ที่รักสุขภาพ) แล้วรีบออกจากร้านไป ลองดูตูดเข้าไปอีกใหญ่ก็ส้าล้ากับความขมปี๋จนต้องบ้วนทิ้ง ไม่เคยเข้าใจว่าทำไมคนมากมายจึงต้องต่อแถวซื้ออะไรแบบนี้ บางทีอาจเป็นรสชาติและกลิ่นของคนเมืองก็ได้ ช่วงมหาลัย ฉันจึงพยายามทำตัวให้ใกล้ชิดร้านกาแฟมากที่สุด เผื่อว่ากลิ่นคนเมืองจะติดตามเนื้อตัวไปบ้าง จนกลายเป็นความตัดจริตไปโดยไม่รู้ตัว

หลังจากฝุ่นกลืนกาแพ่กระป๋องอยู่เกือบสามเดือน กระทั่งวันที่ฮอนด้าตรีมคูชีพไม่สบาย ฉันผลอกรอกน้ำมันผสมน้ำจากร้านค้า มันจึงยื่นใบลาป่วยอย่างไม่มีกำหนด

คืนนั้นเอง เมื่อไถหน้าจอโทรศัพท์หาคนช่วยเหลือจึงได้รู้ว่าไม่มี 'คนรู้จัก'

หยุดนิ่งอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนตัดสินใจ เร็วกว่าหากฉันพุงคู้หูไปจอดไว้ในมหาลัยแล้วค่อยพามันไปรักษาในเช้าถัดมา

ขณะที่เดินขึ้นรถ ฉันเบนความสนใจไปยังบรรยากาศรอบข้างไม่รู้สึกเหนื่อยกว่า ความเป็นจริงน่าประหลาด ถนนสายนี้เป็นเส้นทางประจำที่ฉันสัญจรทุกวัน มุ่งตรงไปที่ทำงาน แต่ไม่เคยรู้เลยว่าสิ่งก่อสร้างรอบข้าง ด้านซ้ายมือเคยมีร้านขนมหวานเปิดใหม่อยู่ด้วยหรือ แล้วถัดจากนั้นมีร้านขายยา ตั้งแต่เมื่อไร คราวก่อนฉันยังต้องขับเลยที่ทำงานไปซื้อยาแก้ไข้หวัดอยู่เลย ข้างหน้านั้น คอสะพานเริ่มชำรุดแล้วนี่ อาจเพราะอุบัติเหตุ ได้ข่าวว่ารถชนเมื่อไม่กี่วันก่อน แต่ทำไมไม่เคยเห็นอะไรพรรคนี้มาก่อน

ห่างจากมหาลัยไม่เกินสามร้อยเมตร เหลือบไปเห็นอาคารพาณิชย์สีแดงสด ถึงแม้ไม่สังเกตเห็นน่าจะมีมองเห็น เคาได้ว่าเป็นร้านอะไรสักอย่างมากกว่าจะเป็นบ้าน ไม่มีป้ายร้าน ด้านหน้ามีไฟดาวนไลท์สีส้มสาดลงมา เฟิร์นในกระถางดินเผาเล็ก ๆ แขนงบนราวเหล็กสีแดงสนิทห้อยระย้าลงมา ประตุกระจกมัว ไม้ระแนงทางเดินสีแดงแซมด้วยหญ้ามาเลเซีย ประตูมุนหน้าร้านด้วยต้นพลับพลึงดอกสีขาว พยายามเพ่งเข้าไปแต่มองไม่เห็น และคงเดินผ่านอีกครั้ง หากตอนนั้นเมฆตั้งเค้ามาตั้งแต่ตอนเย็นไม่กลั่นตัวเป็นหยดลงมา รีบขึ้นมาจอดหน้าร้าน ลองเข้าไปดูให้หายข้องใจ ฝ่าเวลารอฝนขาดเม็ด คิดว่าหากเกิดอะไรขึ้นจะทำเนียนเป็นขอเข้ามาหลบฝน

ผลึกประตูเข้าไป สายตาอันพร่าเลือนค่อย ๆ ปรับสภาพ มองเห็นชายชราผมสีดอกเลานั่งอยู่หลังเคาน์เตอร์ ละสายตาจากหนังสือพิมพ์ ขยับใบหน้าเหยยงนเต็มไปด้วยฝ่ามือจ้องกลับมา สายตาเขาทำให้ฉันสับสน คล้ายกับเวลากวางถูกเสือจ้อง ในแววตาชายชรามีบางอย่างที่สะกดไว้ เปล่งน้ำเสียงเข้มขลังรับอะไรดีครับ พาหลุดจากภวังค์ กวาดสายตามองไปรอบร้านจึงเข้าใจว่าเป็นร้านกาแพ่ ความพิเศษของร้านนี้คือความเงียบ เงียบจนขนลุก ความเย็นจากบรรยากาศโดยรอบทวีขึ้นไปหลายเท่าตัว สายตาเล็กแหลมของเขายังคงจับจ้องทุกอากัปภิกิริยา

ร้านมีที่นั่งเพียง 3 โต๊ะห่างกันเล็กน้อย แก้วน้ำพร้อมเบาะรองนั่งสีแดงเลือดนกเย็บด้วยผ้าเนื้อหยาบแต่นุ่มกันถูกจัดไว้ 2 ตัวต่อโต๊ะ กั้นระหว่างโต๊ะไว้ด้วยกระจกมัวคล้ายห้องเล็ก ๆ สามห้อง ไม่เข้าใจว่าทำไม ในเมื่อมนุษย์สมัยใหม่กันกำแพงอากาศซ่าของอยู่แล้ว สีแดงสดของร้านให้ความรู้สึกถึงพลังงาน ความหิวกระหาย ความเร่รือบ ความแข็งแกร่งและอำนาจ กระตุ้นหัวใจเต้นตุบ ๆ ไม่เป็นจังหวะ บางครั้งก็

ปลูกเร้ว ตื่นเต้น รัก โรแมนติก ปรารถนา และพลังงานทางเพศ ตกแต่งร้านนำพิศวง ศัพท์แสงที่พ่นออกมา ไม่ใช่การพูดคุย มุ่งประเด็นที่รสชาติ ไม่อ้อมค้อม ไม่เว้นแ้ว

“รสแบบไหนครับ เปรี้ยว เค็ม เผ็ด หวาน ฟลอร์อัล หรือฟรุตตี้” กาแฟเนี่ยนะมีรสเผ็ด ความประหลาดยังโถมเข้ามา เหลือบเห็นใบประกาศบนกำแพงหลังเคาน์เตอร์ ใบบรรณกษิมลินทองคำ ผู้ช้ำของด้านการชิมรสชาติกาแฟ หมดข้อสงสัย ตกตะลึงกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้าจนลืมไปว่า ตลอดเวลาห้าปีที่ผ่านมา ทำไมไม่เคยสังเกตเห็นร้านกาแฟแห่งนี้มาก่อน

ตกตะลึงกับบรรยากาศได้ไม่นาน เสียงนาฬิกาข้อมือร้องเตือน สั่งอเมริกาโน่ร้อน จิบเบา ๆ ไล่ลมหนาวหลังฝนหยุด เดินเข้าที่ทำงาน ปิดเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ไม่อยากให้ใครรู้ว่าร้านนี้อยู่ในสงขลา วางแผนไว้ว่าหากมีโอกาสจะแวะเข้ามาในร้านกาแฟไม่มีชื่อแห่งนี้บ่อย ๆ

ฉันทะ (และเธอคนก่อนหน้า)

ไอกาแฟชอบเอากลิ่นเมล็ดกาแฟคั่วบดชโยไปทั่วร้าน ฟองสีทองในแก้วเป็นเครื่องยืนยันคุณภาพ ฉันทะมอง หลีกหนีบางอย่าง คล้ายเมฆดำจะลอยตามเข้ามา บรรยากาศภายในอิมคริมจนติดขัด ไม่รู้ว่าควรเริ่มบทสนทนากับบาริสต้าชราตรงหน้าอย่างไร ได้แต่ทำเป็นจิบกาแฟ กระทั่งแสงสว่างลอดดาวนไลท์ สีส้มเผยให้เห็นร่างหญิงสาวผิวเหลืองร่างอวบอืด ผมดำขลับประบ่า ผลักประตูร้านเข้ามา เธอหุบร่มสีน้ำตาลดิน วางกระเป๋าผ้าสีขาว คลับคล้ายว่าเป็นของสำนักพิมพ์ไหนสักแห่ง สกรีนใบหน้านักเขียนระดับโลก ทั้งคาฟคา กามูส โกโกล ดอสโตเยฟสกี และจอยส์ พร้อมข้อความตัวใหญ่ The Writers ถอนหายใจเบา ๆ ก่อนเอ่ยสั่งเอสเปรสโซร้อน ฉันทะไม่รู้หรือรู้ว่าเธอเป็นใคร แต่อยากกระโดดเข้ากอดและหอมแก้มเธอแรง ๆ เสียจริง ขอขอบคุณที่เข้ามาสู่สถานการณ์ได้ทันก่อนจะถูกบรรยากาศบีบอัดจนลึนลม

ความประหลาดใจเกิดขึ้นอีกครั้ง บาริสต้าปากหนักเป็นฝ่ายทักทาย!

ทั้งสองเอ่ยถามสารทุกข์สุขดิบกันไม่หยุดปากราวกับประตูร้านสะดวงชื่อ 24 ชั่วโมง ฉันทะหันกลับมา มองกาแฟในแก้ว ไม่ให้ทั้งสองรู้ว่ากำลังตกเป็นเป้าสายตา จิบกาแฟ คว้าโอกาสที่กำลังพูดคุยสนุก มองหน้าเธอให้ชัดเจน รอยยิ้มจากริมฝีปากเอบอิมสีนู้ดส้มทำลายบรรยากาศอันเข้มขลังสักครู่ก่อนหน้าไปหมดสิ้น เหมือนดอกไม้จากสวรรค์ที่โปรยปรายความสดใสให้ทุกคน เสียงหัวเราะเบา ๆ เติมไปด้วยอารมณ์ร่วมในการสนทนา ไร้ความเสแสร้ง เดาอายุ น่าจะไม่เกินสามสิบ ลอบมองต่อไป ได้ยินเสียงหัวใจเต้นอยู่ที่หน้าอก รู้สึกหายใจไม่ค่อยสะดวก บางอย่างจุกแน่นอยู่ที่คอหอย ครันเนื้อครันตัว รู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง ครั้งสุดท้ายที่เป็นแบบนี้เกิดขึ้นกับมิม เพื่อนสาวร่วมห้องสมัยมัธยมปลาย เพื่อนเพียงไม่กี่คนในชีวิตที่เคยมี

มีมเป็นสาวตัวเล็กลูกครึ่งไทยจีน หน้าหมวย ตาเล็กหยีคล้ายแมวหรือตา ผิวขาวใสนุ่มนวล น่าทะนุถนอม เราสนิทกันเกินกว่าแฟนของเธอจะระแคะระคาย เที่ยวเล่นตามประสาวัยรุ่น ก่อนจะได้ขยับความสัมพันธ์แบบลับ ๆ เพียงในใจ คืบหนึ่ง เธอโทรมาปรึกษาเรื่องแฟน ฉันนั่งฟัง ปากบอกเข้าใจทั้งที่ไม่เข้าใจสักอย่างเลย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแก้ปัญหาอย่างไร มีมขอให้เก็บเรื่องนี้เป็นความลับ ไม่อยากให้ใครเห็น ด้านอ่อนแอ กล่าวขอบคุณที่ฉันคอยเคียงข้างในเวลาที่ไม่มีใคร “บางที หากเราไม่ได้เป็นเพื่อนกัน ฉันอาจจิบแก๊กก็ได้” เธอพูดอย่างเลื่อนลอยคล้ายคนคว้างกลางทะเล ฉันเป็นเพียงขอนไม้เดียวที่พอเกาะไปได้

ฉันควรจะรู้และเข้าใจว่าเธอไม่ได้จริงจังกับคำพูดเหล่านี้ เพียงแค่พูดประชดตัวเองเท่านั้น

กระทั่งบางความรู้สึกบีบให้เราไม่อาจเป็นเพื่อนกันได้อีกต่อไป...

และนั่นคือภาพสุดท้ายในความทรงจำก่อนเธอจะพรวดเดียวจากชีวิตของฉัน ได้ข่าวว่าเธอไม่ได้เรียนมหาวิทยาลัย มาทำงานสงขลา แต่เราไม่เคยเจอกันอีกเลย

เสียงนาฬิกาข้อมือร้องเตือนอีกครั้ง ะหว่างเดินไปจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์ ฉันแอบมองเธออีกรอบ หวังว่าจะได้เห็นหน้าชัด ๆ แต่น่าเสียดาย เธอนิ่งหันหลังให้ ก้มหน้าเขียนหน้าจอโทรศัพท์

ฉันเก็บเรื่องร้านกาแฟไม่มีชื่อและเธอผู้ไม่รู้จักชื่อไว้เป็นความลับ หวังว่าคราวหน้าที่แวะมา อาจมีโอกาสได้พูดคุยกันบ้างสักครั้ง

แม่

แม่ไม่เคยทำงานจริงจัง เป็นแค่ชาวบ้านคนหนึ่งทั้งชีวิตไม่เคยออกจากชอกหลืบของตรัง ไม่รู้จักร้านกาแฟ กาแฟเดียวที่รู้จักอยู่ในซองสีเหลี่ยมจัตุรัสสีแดงดำ ราคาไม่กี่บาท ไม่เคยรู้ว่ากาแฟแต่ละชนิดต่างกันอย่างไร เพียงให้คาเฟ่อื่นกระตุ้นสมองและหัวใจเท่านั้น หญิงม่ายวัยกลางไปทางท้ายเพิ่งได้รู้จักกับการทำงานที่แท้จริงก็หลังจากที่พ่อใช้สิทธิ์หายตัวไปจากโลก ก่อนชีวิตเป็นแม่บ้านคอยดูแลลูกและบ้าน ความรู้ระดับ ปวส. หล่นหายไปกับเวลา

แม่ไม่รู้จักการเรียนในมหาวิทยาลัย รู้อย่างเดียวว่าจะต้องส่งฉันให้จบมหาวิทยาลัยให้ได้

เวลาไม่เคยสายไปสำหรับการเริ่มต้นทำอะไรสักอย่าง แม่บอก

เลี้ยงตัวเองยาก เลี้ยงลูกยากยิ่งกว่า

ตีสองครึ่ง จิ้งหรีด อังอ่างร้องระงม เสียงมีดกระทบหินลับเพียงสองสามครั้งดังกว่าเสียงใด ๆ ภาพแม่กำลังฉีกซองกาแฟสีแดงดำเทลงในแก้ว รินน้ำธรรมดาลงไป ในตอนแรกอาจไม่คุ้นชิน แต่บ่อยเข้าก็เป็นเรื่องธรรมดาไป เธอบอกว่าการชงกับน้ำธรรมดาเวลาต้มน้ำไปอีกเปลาะหนึ่ง

งานแรกเสร็จก่อนแปดโมง เปลี่ยนเครื่องแบบทำงานที่สอง แม่บ้านทำความสะอาดให้โรงงานแปร
รูปไม่ย่างพาราในตอนเก้าโมง เลิกงานในตอนสองทุ่มครึ่ง

ย่าลูกชายเสมอว่าสิ่งสำคัญของคนคือการปรับตัว

ไม่กี่สัปดาห์หลังเริ่มงาน แม่มีเพื่อนมากมาย อาจเพราะเป็นคนยิ้มง่าย หรืออาจเป็นเพราะแม่และ
เพื่อนของแม่มีกลิ่นเดียวกัน

ไม่กี่วันก่อน ฉันต้องขอเบิกเงินล่วงหน้าส่งไปให้แม่รักษาอาการชาปลายนิ้วที่นิ้ววันจะทวีขึ้นเรื่อย ๆ
แม่บอกว่ารู้สึกเจ็บแปลบคล้ายจะโดนเข็มตำที่ปลายนิ้วอยู่ตลอดเวลา หมอสันนิษฐานว่าอาจเป็นเพราะ
กระดูกนิ้วมือที่หักงอไปกดทับเส้นประสาทเข้า จึงสั่งให้หยุดงาน แต่เจ้าของมือยังคงคือฉัน เพิกเฉยต่อการ
รักษา ค่ายาสูงเกินกว่าชาวสวนคนหนึ่งจะจ่ายไหว กระทั่งอาการกำเริบหนักเข้าจนไม่มีความรู้สึกตอนจับ
มีดกรีดยางและไม่กล้าอดอีกต่อไป คนข้างบ้านจึงโทรมาบอก

แม่ไม่มีเวลาจีบกาแฟเหมือนฉัน สักวันจะพาแม่มาที่ร้านกาแฟไม่มีชื่อ

ฉัน เขา และเธอ

กลิ่นกาแฟของที่นี่ผูกมัดฉันไว้ได้อย่างเหนียวแน่น แต่ไม่มากไปกว่าเธอ

ทุกคืนก่อนเข้านอน ฉันออกจากแฟลตตรงมารอที่ร้าน ประตูกระจกมัวยังปิดสนิท ไม่มีอะไรเล็ดลอด
ไปได้ บาริสต้าชราผงกหัวเป็นการทักทาย เขาคงคุ้นหน้าหลังมาติดต่อกันสามสี่วัน

หญิงสาวร่างอวบไม่เคยหายไปจากร้าน จินตนาการว่าควรทำตัวอย่างไรเมื่อเธอเข้ามา ทุกครั้งเรา
นั่งอยู่ใต้หลังคาเดียวกัน 3 คน แต่เป็น 2 คนที่พูดคุยกัน และอีกหนึ่งคนที่พูดคุยกับตัวเอง ระหว่างรอ
หยิบหนังสือบนชั้นมาอ่านฆ่าเวลา เรื่องเคยอ่านแล้วแต่ยังดีที่จ่อมอยู่กับบรรยากาศภายในร้าน เรียกว่า
สงบก็ไม่ผิด มีเพียงเสียงกาแฟคั่วบด จิตใจล่องลอยไปไกล ในความจริงเราแทบจะไม่รู้จักกันเลยด้วยซ้ำ
แค่คนซื้อกาแฟสองคนมานั่งในร้านเดียวกัน หวัน ๆ ว่าเธอไม่รับรู้ว่ามีฉันอยู่ในนี้อีกคน

แล้วเธอก็เดินเข้ามา หญิงสาว (ของฉัน) วันนี้มาสายเล็กน้อย แต่คนรอก็ยังคงมีความสุขแม้ไม่ได้ร่วม
วงสนทนา แค่อบมอองก็พอใจ รอให้เธอละลายจากบาริสต้าแล้วหันมาสบตาฉัน ฉิบหาย! เธอหันมาจริง
ด้วย ทำได้เพียงยิ้มแหย ๆ แล้วเบือนหน้าหนี บ้าซะมิด เธอคงตกใจที่เห็นไอ้หนูมบ้านนอกส่งรอยยิ้ม
ประหลาดชวนขนลุก หมัดกันความฝันที่ว่างแผนมาเสียนาน

หัวเสียวกับท่าทางน่าทุเรศของตนเองเมื่อครู่ เธอหันมาอีกครั้ง คราวนี้ฉันไม่กล้าหันไปมอง รู้สึกตัว
ตอนเสียงเล็ก ๆ ดังขึ้น

“คุณคือเมอไซเธอร” เธอหัวเราะเบา ๆ

“...” ฉันตกใจจนพูดไม่ออก หันมองปกหนังสือ แล้วเงยหน้าขึ้นมองเธอก็รอบ

“ขอโทษที่เสียมารยาทค่ะ ฉันอาจล้ำเส้นคุณมากเกินไป”

“ไม่ใช่ครับ ๆ” รีบตอบเสียงดัง

“มาคนเดียวทุกวันเลยนะคะ” เธอยิ้มทัก ใบหน้าของฉันร้อนวูบวาบ อยากตอบแต่เปล่งเสียงไม่ออก สภาพเหมือนปลาที่พะงาบปากหาอากาศหายใจ เธอหัวเราะเบา ๆ ฉันหัวเสียหนักกว่าเดิม ในใจก็นึกอยากร้องไห้ที่เผลอทำตัวทุเรศซ้ำสองครั้งติด

“คุณจำผมได้หรือครับ”

“คุณคงไม่ถามคำนี้ ถ้านับจำนวนคนเข้าร้านแต่ละวัน”

คำพูดชวนให้ฉกคิด อย่างที่บอก มากี่หลายครั้ง แต่ก็ไม่เคยเห็นลูกค้ารายอื่นแวะเข้ามา

จู่ ๆ เสียงโทรศัพท์ของเธอก็ดังขึ้น เธอหันหน้าไปอีกทาง และพูดคุยติดออด หน้าเหมือนโดนบังคับอะไรสักอย่าง “แต่เขาชอบทำร้ายฉัน ขอเปลี่ยนคนได้ไหม” ฉันได้ยินเธอพูดเบา ๆ แต่ก็ยังไม่เข้าใจว่าหมายถึงอะไรกันแน่ ก่อนจะวางสายไป “ขอโทษนะคะ แต่ฉันต้องไปแล้ว” รีบเก็บข้าวของแบบไม่เต็มใจ

“ผมอยากรู้จักชื่อคุณก่อนได้ไหมครับ”

“ร้านนี้มีลูกค้าไม่เยอะหรอก ฉันจำคุณได้แน่ โชคดีนะคะ” เธอกล่าวลา แล้วเดินลับหายไป

ไม่ทันได้ปรับตัวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทุกอย่างรวดเร็วมาก แต่ประโยคก่อนจากกันทำให้ใจแห้งแล้งกลับมาชุ่มชื้นอีกครั้ง

ฉันมีเหตุผลที่จะอยู่ในสงขลาแบบไม่มีกำหนดแล้ว แต่ก็น่าเสียดาย เธอหายตัวไป...

ฉัน เธอ และใคร?

ฉันคิดถึงเธอ หญิงสาวร่างอวบผมประบ่าผู้มาพร้อมกับลมหนาว และร่มสีน้ำตาลดิน

เรานั่งคุยกันตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา กระทั่งสี่วันก่อน เธอหายไประหว่างร้านเสียคือ ๆ โดยไม่มีที่ท่าจะกลับมา เผื่อรอให้เวลาหมุนไปอย่างรวดเร็ว เธอทำให้นาฬิกาของฉันเดินช้าลง พยายามไม่สนใจทำงานให้ผ่าน ๆ ไป เหมือนนาฬิกาหัวใจจะพัง ริมฝีปากอวบอิมสีน้ำผึ้งสวมเวียนอยู่ตรงหน้า ร่างแน่นหนั้นได้รูปจริง ๆ จะมีโอกาสได้สัมผัสด้วยตัวเองไหม

หลังทราบมาค่อนวัน ฉันรีบกลับห้องแต่งตัวให้ดูหล่อที่สุด (เท่าที่ฉันคิด) รอเวลา นั่งลงอ่านหนังสือก็ไม่มีสมาธิ กั้นแทบไม่ได้สัมผัสเก้าอี้ เดินไปมาจนพื้นรองเท้าอาจสีกจนขาด ลางานเรียบร้อยหวังว่าจะมีเวลาอยู่ด้วยกัน และเดินออกจากร้านพร้อม ๆ กัน

เมื่อถึงเวลา ฉันรีบควบเพื่อนคู่ใจตะบึงไป ร้านยังโล่ง รู้สึกโล่งใจ ลมหนาวทำให้ใจหวิวหวืออีกครั้ง ผลักประตูเข้าไปพบกับภาพเดิม ทุกอย่างถูกรีเซ็ตเป็นค่าเริ่มต้นทุกวัน ร้านกาแฟไม่มีชื้อสีแดงสด บาร์สต๊าชราพร้อมหนังสือพิมพ์ในมือ และบรรยากาศชวนอึดอัด

ฉันเลือกนั่งโต๊ะเดิม แล้วเธอก็เข้ามาพร้อมร่มสีน้ำตาลดิน กระเป๋าผ้าสีชาวลายนักเขียน และลมหนาว รู้สึกได้ถึงอาการลึงโลดที่เกิดขึ้นที่หน้าอก เอิบอึมในหัวใจชอบกล

“หายไปหลายวัน” คราวนี้ฉันเป็นฝ่ายเริ่มก่อน

“ศาลตัดสินคดีของเมอโซว่ายังไง” เธอไม่ตอบคำถาม แต่ยิ้มทักทาย

“เขาถูกประหารชีวิตเพียงเพราะไม่ได้แสดงความรู้สึกที่ทุกคนคาดหวัง”

“ความคาดหวังอาจฆ่าคน” เธอหันมองออกนอกร้าน

“ทำไมไม่มีใครแวะมาที่นี่ ผมเองก็เพิ่งเห็น” ฉันเริ่มกังวลจนพูดโอดไปมา

“ร้านกาแฟเหมาะกับคนรักกาแฟ” เธอบอก “การดื่มกาแฟไม่ใช่สักแต่กระดก ทุกอย่างมีผลต่อรสชาติกาแฟ อุณหภูมิ ความชื้น เวลา และบรรยากาศ ทุกอย่างต้องสอดคล้องกัน”

“บรรยากาศที่ดี? ที่นี่?” ฉันเกือบสำลัก รู้สึกตกใจที่หลุดพูดไป เขากะระแอมเล็กน้อย ส่งสัญญาณว่ายังอยู่ ใจตกวูบลงปลายเท้า ไม่กล้าสบตา

“สำหรับฉัน ร้านกาแฟควรเงียบสงบ เป็นมุมพักผ่อน ถ้าอยากโหยกเหวกโวยวาย ก็แค่ผลักประตูบานนั้นออกไปก็พบแล้ว” เธอพูดไปเรื่อย ๆ ไม่สนใจสถานการณ์

“เราอยู่ท่ามกลางเสียงพูดคุยของคนไม่รู้จักรัก”

“และเสียงนั้นกระแทกคุณเข้ามา” เธอเสริม

ฉันยิ้ม เห็นแววตาของกันและกัน เธอก้มหน้า ใจฉันสั่นระรัว

หญิงสาวคนนี้เหมือนจิ๊กซอว์ชิ้นสุดท้ายของฉัน เข้าใจทุกอย่างที่ฉันคิด ที่ฉันเป็น เราควรเป็นมากกว่าแค่ผู้ชายกับผู้หญิงสองคนบังเอิญพบกัน

“แล้วคุณล่ะ อะไกระแทกเข้ามา” ฉันถาม

“ไม่รู้สิ บางที... อาจแค่อยากอยู่ในจุดคลื่นลมสงบก่อนเผชิญพายุ” แววตาเธอฉายแววหมองเศร้าลง รู้สึกถึงความอึดอัดอะไรบางอย่าง

“คงดีหากคุณแหวะเสียงพายุบ่อย ๆ” ฉันทขยิบตาให้

“บางครั้งเราก็ไม่อาจหาเขตปลอดภัยกลางทะเลได้หรอกนะ”

“หมายความว่าไง”

“พຽ່งนี้ฉันต้องไปแต่งงาน”

ฉันอึ้งไปครຽ່งใหญ่ พยายามข่มใจไม่ให้รู้สึก แม้อยากตะโกนออกไปดัง ๆ แต่ทำได้เพียงแสดงความ ยินดี แล้วยิ้มหน้าเฉีง เธอจ้องลึกเข้ามา สูดลมหายใจก่อนตอบด้วยเสียงแผ่วจาง “แต่ไม่ใช่กับคนที่รัก”

“ทำไมไม่ปฏิเสธ” ใจสั้นรั่ว “ผมว่า...คุณทำได้...ทุก ๆ อย่าง...ที่คุณอยากทำ”

“คุณพอจะเดาได้ไหมว่าผู้หญิงประเภทไหนทำงานอยู่ในเวลานี้” เธอเว้นจังหวะ “นี่คือโอกาสเดียวที่ น่องอีกสามคนของฉันจะมีที่ทุกหัวนอนเป็นหลักแหล่ง ไม่ง่ายเลยที่สักคนจะเลี้ยงครอบครัวได้”

ในแววขุ่นมัวของนัยน์ตาดวงตาเล็กแหลม รู้สึกถึงความคุ้นเคย มันไม่ใช่ความโศกเศร้า แต่เหมือน ฟองกาแพที่ลอยเคว้งอยู่กลางแก้ว ไร่การควบคุม

ก่อนที่เราทั้งสองจะได้พูดคุยกันต่อ เสียงข้อความในมือถือของเธอก็ดังขึ้น

“หวังว่าคุณจะมีความสุขกับร้านกาแพ”

ไม่ทันจะบอกลา เธอลอกจากร้านไปพร้อมกับเสียงรถเก๋งพุ่งฝ่าแฉ่งน้ำหน้าร้านออกไป

ฉันและร้านกาแพไม่มีเธอ (ไม่มีฉันในสงขลาอีกต่อไป เพราะแม่แต่เงา ก็กำลังเดินตามกลับบ้าน)

เผื่อรอที่ร้านเกือบ 2 สัปดาห์ เป็นอย่างที่เธอบอก คินนั้นเป็นคินสุดท้ายของเธอกับร้านกาแพไม่มี ชื่อ ความหวังเล็ก ๆ ดับวูบ นี่เป็นวันสุดท้ายของฉันเช่นกัน ไม่กี่วันก่อน เพื่อนบ้านโทรมาอีกครั้ง บอกว่าแม่ หนักกว่าเก่า อากาศซาปลายนิ้วลูกกลมไปทั่วแขนทั้งสองข้าง กล้ามเนื้อไม่มีแรงจะยกช้อนตักข้าว เมื่อวาน ทำเรื่องลาออกเรียบร้อยแล้ว รวมถึงแจ้งยกเลิกสัญญาห้องเช่า ไม่ได้ค่าประกันห้องกลับก็ไม่มีไร ไม่ต้อง แผลงใจที่เจ้าของทั้งสามสถานที่จะทำหน้าประหลาดใจ พวกเขาจำไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่ผมไม่แผลงใจ

เมื่อกลับบ้าน ฉันจะพาแม่ไปร้านกาแพที่ไหนสักแห่ง ให้แม่ดื่มด่ำอยู่ในห้วงเวลาที่เงียบสงบ คลอเคล้าด้วยกลิ่นกาแพหอม ๆ ไซยคลั่ง ไม่รู้จะเล่าอะไรต่อไปแล้ว เขาเป็นว่าชอบจบการเขียนไว้เพียงเท่านี้

หวังว่าเธอจะได้อ่านจดหมายฉบับนี้

ไม่มีร้านกาแพสำหรับฉันอีกต่อไป

.....

